

Ba Ba

Contents

Ba Ba	2
1. Chương 1: Người Giúp Việc Mới	2
2. Chương 2: Cắm Giác	3
3. Chương 3: Lo Sợ	6
4. Chương 4: Trẻ Nhỏ Vô Tâm	8
5. Chương 5: Đóng Kịch?	9
6. Chương 6: Yên Lặng	11
7. Chương 7: Bệnh Vực	12
8. Chương 8: Nước Mắt Thiên Thần	14
9. Chương 9: Số Phận	16
10. Chương 10: Quan Tâm	18
11. Chương 11: Uy Hiếp	19
12. Chương 12: Gặp Lại Sau 5 Năm	21
13. Chương 13: Anh Hai?	22
14. Chương 14: Gặp Mặt	24
15. Chương 15: Bước Lên Trước	25
16. Chương 16: Như Ý	27
17. Chương 17: Gặp Lại Cố Nhân	28
18. Chương 18: Bước Từng Bước Đến Gần	31
19. Chương 19: Ba Và Con Gái	33
20. Chương 20: Thủ Đoạn Của Nghiêm Gia	35
21. Chương 21: Anh Là Tiểu Lạc	37
22. Chương 22: Gia Đình Hạnh Phúc	39
23. Chương 23: Ba Sẽ Làm Gì?	40
24. Chương 24: Bản Lĩnh Của Kẻ Lừa Đảo	42
25. Chương 25: Làm Theo Lời Anh	44
26. Chương 26: Hành Động Ngoài Kế Hoạch	45
27. Chương 27: Nói Thật	47
28. Chương 28: Đường Cùng	49
29. Chương 29: Nước Cờ	51
30. Chương 30: Van Xin	53
31. Chương 31: Có Một Gia Đình	54
32. Chương 32: Những Kẻ Lừa Đảo	56
33. Chương 33: Chân Tình	58
34. Chương 34: Dây Nối	59
35. Chương 35: Hãy Quên Đi	61
36. Chương 36: Hôn Thê	64
37. Chương 37: Thế Thân	66
38. Chương 38: Lừa Người.....bị Người Lừa	69
39. Chương 39: Đón Sóng	71
40. Chương 40: Hợp Đồng Của Riêng Lạc Lạc	73
41. Chương 41: Không Cần Thiết [1]	74

42. Chương 42: Toan Tính Của Nghiêm Thành	78
43. Chương 43: Oán Nghiệp	80
44. Chương 44: Sóng Vô Mạn Thuyền	82
45. Chương 45: Đó Là Hạnh Phúc?	83
46. Chương 46: Đối Mặt	86
47. Chương 47: Cảm Giác Yên Ổn	87
48. Chương 48: Chương 47.1: Mục Đích Của Mỗi Người]	89
49. Chương 49: Chương 47-2	91
50. Chương 50: Kích Thích	93
51. Chương 51: Chương 49-1: Mục Đích Thực Sự	95
52. Chương 52: Chương 49-2	96
53. Chương 53: Chương 50-1: Kết Thúc Để Lại Bất Đầu	98
54. Chương 54: [chương 50.2] -hoàn Truyện	101

Ba Ba

Giới thiệu

Truyện Ba Ba của tác giả Ngưng Văn tên ban đầu là Oan Nghiệp nhưng người dịch đã đổi tên cho p

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-ba>

1. Chương 1: Người Giúp Việc Mới

Lâu lắm rồi nhà họ Nghiêm mới tuyển người giúp việc. Bà Ngô đã lớn tuổi, về quê với con cháu, trong bếp thiếu một người nấu ăn.

Quản gia Hà là người đứng ra tuyển người. Điều kiện là phải biết nấu ăn các món Tây và truyền thống. Một số món ăn vùng Tứ Xuyên vốn là quê nhà của gia chủ cũng phải biết làm.

Tính tình sạch sẽ, tỉ mỉ, tuổi đời không quá 40.

Người được chọn cuối cùng là một phụ nữ. Mái tóc dài đen thẳng, khuôn mặt trắng nõn. Toàn thân cô toát lên một cảm giác khiến người khác dễ chịu. Đôi mắt đen sâu hun hút. Không thật xinh đẹp nhưng đúng chuẩn “thanh tú, ưa nhìn”.

Quản gia Hà xem lại lý lịch: Du Hân Hân, 27 tuổi, người Quảng Đông. Học vấn tốt nghiệp cấp III.

Ông cười khẽ, hài lòng gấp hồ sơ lại:

-Cô Du...Khi nào có thể bắt đầu làm việc?

...Sáng sớm chủ nhật, căn biệt thự nhà họ Nghiêm rải rác những chiếc lá vàng trên cây rụng xuống. Bãi cỏ xanh mướt, ao cá và khu vườn tuyệt đẹp, tất cả như một bức tranh.

Taxi dừng lại. Người phụ nữ dẫn theo cô bé con tóc đen tết thành hai bím, mặc một chiếc áo đầm hoa đơn giản. Cô bé nắm lấy tay mẹ, đôi mắt đen nhìn không chớp vào khung cảnh trước mặt. Quản gia Hà đã đứng trước cửa, điềm tĩnh:

-Cô Du...

-Chào bác Hà...Đào Đào....Chào ông đi con.

Cô bé nghe mẹ nhắc, khoanh tay cúi gập người lễ phép thưa:

-Đào Đào chào ông ạ!

Điều kiện duy nhất của Du Hân Hân đưa ra khi nhận việc là cho phép cô dẫn theo con gái. Cô nhóc 4 tuổi này xinh xắn và đáng yêu như một thiên thần nhỏ, chuyện người giúp việc đưa con vào nhà chủ ở cùng xưa nay không hiếm. Quản gia Hà đồng ý ngay.

Theo hướng dẫn của quản gia Hà, hai mẹ con được sắp xếp một gian phòng nhỏ có đủ đồ dùng sinh hoạt trong khu vực dành cho người giúp việc. Đào Đào ngoan ngoãn giúp mẹ bày biện đồ đạc. Con gấu nhỏ Mimi cũng được đặt cạnh cô bé.

-Đào Đào ngoan....Con ở trong phòng nhé, mẹ ra ngoài làm việc đây.

-Dạ...

Rời khỏi phòng, Hân Hân bước ra ngoài. Không ai chú ý đến một người giúp việc bình thường như cô cả. Bản thân Hân Hân cũng không hiểu hành động xin vào đây giúp việc nhằm tìm cơ hội trả thù đó có đúng hay không?

Nghiêm gia nợ cô nhiều thứ. Nhưng...sau biến cố, cô lại có được Đào Đào. Con bé như làn suối mát trong cuộc đời cô vậy. Càng lớn Đào Đào lại càng đáng yêu, hiểu chuyện. Nếu...nếu trả thù thành công thì không nói, nếu thất bại, Đào Đào rồi sẽ ra sao?

Biệt thự lại mở. Chiếc xe màu đen chậm rãi tiến vào...

Hân Hân quay mặt đi, cố nén cảm xúc....Lửa hận trong lòng cô lại bùng lên mãnh liệt. Người đàn ông vừa bước ra khỏi xe đó...Vóc dáng cao lớn, phong độ, nụ cười điềm tĩnh. Khoác tay anh ta là cô gái xinh đẹp, quý phái. Anh ta sẽ vô cùng hạnh phúc. Cuộc đời sẽ tiếp tục thăng tiến. Đâu như Hân Hân....Không phải....Là Diệp Tâm chứ! Cả đời Diệp Tâm đã bị con người đó hủy hoại. Ba mẹ phải bán đi ngôi nhà hạnh phúc, chuyển về nông thôn sinh sống. Tháng trước, khi Diệp Tâm tìm được họ, ba mẹ đã tiêu tụy đi nhiều. Ôm lấy hai người, lòng Diệp Tâm tan nát. Dù mẹ đã nói: “Bỏ đi con gái!” nhưng sau bao nhiêu chuyện, nói bỏ là có thể bỏ được sao?

Tay Hân Hân siết chặt. Dù có từ bỏ cũng phải khiến nụ cười bình thản trên khuôn mặt người đàn ông ấy không còn nữa. Du Hân Hân bây giờ không phải là cô gái yếu ớt của 5 năm trước. Hình dáng thay đổi, tâm tính cũng cứng rắn và lạnh nhạt hơn.

2. Chương 2: Cảm Giác

Để có thể chắc chắn vị trí trong nhà họ Nghiêm, Hân Hân phải làm tốt công việc của mình.

Mẹ cô trước đây làm việc trong một tiệm ăn khá có tiếng trong giới ẩm thực nên Hân Hân cũng học hỏi nhiều từ mẹ. Ba cô cũng là người có tư tưởng truyền thống nên chuyện con gái phải “công dụng ngôn hạnh” là chuyện đương nhiên. Một yếu tố quan trọng khác là cô rất xem trọng cơ hội lần này, trước kỳ phỏng vấn cả tháng đã bỏ công tìm hiểu cách chế biến, nghiên cứu thêm các món ăn ngon.

Ngày đầu tiên vào bếp món gà quý phi do cô làm được lão phu nhân Nghiêm gia rất hài lòng. Chỉ một tháng sau khi vào làm việc, Du Hân Hân đã được giao phụ trách bếp trong buổi tiệc chiêu đãi từ thiện do bà tổ chức nửa năm một lần.

Hân Hân xem đây là một cơ hội tốt. Cô bận rộn trong bếp với thực đơn hơn mười mấy món. Trong tình hình đó cô chỉ kịp dẫn Đào Đào vào phòng, bảo con ngoan ngoãn ở trong.

Đào Đào rất ngoan, cô bé ngồi bó chân trên giường, ôm gấu Mimi, thèm thuồng nhìn qua những kẻ hở bên ngoài cửa sổ. Đằng xa có rất nhiều người, có ánh đèn lung linh, vui vẻ. Nhưng mẹ đi làm việc, mẹ đã dặn – Đào Đào sẽ ngoan ngoãn ở trong phòng.

Tối hơn 9 giờ thì Đào Đào bỗng nhiên thấy đau bụng. Cô bé lon ton xuống giường, tìm cái bô nhỏ của mình. Tìm mãi không thấy. Bụng Đào Đào vẫn thấy rất đau.

Trong phòng người giúp việc không có toilet và phòng tắm. Đào Đào nhớ lại, mấy hôm trước mẹ dẫn cô bé ra ngoài đi vệ sinh, cách chỗ này hai, ba phòng. Bụng Đào Đào càng lúc càng khó chịu. Cô bé nhỏ không nhịn được nữa rồi.

Cuối cùng cô bé tuột xuống giường, mở cửa, vừa đi vừa đếm số. Cô bé quên mất, mình chỉ biết đếm “một...hai” chưa học tới ba.

-Một hai...Một hai...

Đếm qua đếm lại như vậy, có rất nhiều phòng có thể đếm “một hai”....Cuối cùng Đào Đào đứng trước gian phòng có treo biển hiệu hình người phụ nữ. Theo như lời mẹ nói, phòng này chắc là đúng rồi.

Cô bé tự mình làm hết mọi chuyện. Đến khi mở cửa ra thì...

Xung quanh Đào Đào rất vắng vẻ. Đằng xa rất xa mới có đèn, có người đang nhảy múa. Bước chân nhỏ bé như bị thu hút. Cô bé giống như cô gái quàng khăn đỏ không nghe lời mẹ, cứ từ từ đi về hướng ánh đèn kia.

Đến khi quay lại, xung quanh hoàn toàn lạ lẫm. Đào Đào mới thấy sợ...Có phải do không nghe lời mẹ, mình sẽ bị bắt mất không?

Cái miệng nhỏ muốn mếu máo. Bỗng nhiên cô bé thấy có bóng ai trước mặt, vội chạy đến nơi.

Là một cậu nhóc độ mười một, mười hai tuổi đang phì phèo thuốc lá. Nhìn thấy cô bé, điều thuốc trong tay cậu nhóc chợt lỏng đi.

Trong khi ấy, Đào Đào bốn tuổi lại rất hồn nhiên “lên án” cậu nhóc ngay:

-Anh ơi, ti vi nói không được hút thuốc đâu.

-Vớ vẩn- Cậu nhóc quăng điều thuốc, dùng chân chà lên- Đi đâu đấy? Mày là ai?

-Đào Đào đi tìm mẹ.- Đào Đào cúi mặt xuống. Anh có vẻ mặt thật hung dữ, chẳng khác gì chó sói cả. Đào Đào không muốn bị chó sói lừa gạt rồi ăn thịt đâu.

Cậu nhóc lơ đãng nhìn cô bé bằng đôi mắt chán ghét rồi quay lưng đi thẳng. Một bàn tay nhỏ xíu chợt níu lấy áo cậu ta:

-Anh ơi, Đào Đào sợ....Anh dẫn Đào Đào đi với mà.

Cô nhóc mới bốn tuổi, dễ sợ hãi nhưng lại rất mau quên. Trong tình cảnh này chỉ biết trông mong vào bất cứ người lớn nào trước mặt. Cậu bé tỏ rõ thái độ chán ghét, gạt nhanh tay Đào Đào đang níu lấy áo mình.

-Mạnh Quan...Em ra đây làm gì? Vào đi...

Một giọng nói khác vang lên, thật ấm. Đào Đào ngẩng đôi mắt đã rơm rớm của mình lên. Một cậu bé khác khoảng mười ba, mười bốn tuổi, vóc dáng cao gầy, lịch lãm trong bộ vest trắng xuất hiện. Nhìn thấy Đào Đào cậu ta không kềm được vẻ ngạc nhiên:

-Bé con, em là ai....Sao em lại ở đây?

Khác hẳn “anh lúc nãy”, anh trai này trông thật tốt bụng. Đào Đào ngẩng cao khuôn mặt trắng hồng, lí nhí:

-Em là Đào Đào. Em đi tìm mẹ....

Dạ tiệc đang lúc sôi nổi. Nghiêm lão phu nhân tươi cười đáp lại những cái chào, những lời tặng bốc. Nghiêm thị sau bao sóng gió càng lúc càng vững mạnh, nhất là từ lúc Nghiêm Thành “vượt qua sóng gió”, cùng chú Út của nó điều hành công ty.

-Bà nội....

Bà Nghiêm nhận ra giọng nói của Mạnh Bằng, cháu trai lớn trong nhà, con trai đầu lòng của đứa con thứ ba. Thằng bé mười bốn tuổi nhưng học hành xuất sắc, nhân phẩm lại tốt. Mỗi lần nhìn nó rồi nhìn lại Mạnh Quan – con trai đứa con Út bà lại thấy có chút đau lòng.

Trên tay Mạnh Bằng đang bồng một cô bé con mặc váy hoa đã cũ. Khuôn mặt tròn trịa, mềm mại, trắng mịn như bánh bao nhỏ khiến một người vốn không thích con gái như bà cảm thấy thích thú. Bà hỏi ngay:

-Ai vậy?

-Cô bé này bị lạc mẹ ạ.- Mạnh Bằng đặt Đào Đào xuống, nhẹ nhàng- Con bồng ra đây xem có ai thấy cô bé quen mặt không?

Nhà họ Nghiêm tuy nhiều con cháu nhưng không có cháu gái nhỏ như vậy. Cô bé này không hẳn là quá xinh xắn nhưng lại đáng yêu, ngoan ngoãn, thấy Nghiêm lão phu nhân là vội vã khoanh tay:

-Con chào bà.

-Ừ.Ngoan lắm...

Bà vừa đưa tay nựng má Đào Đào thì đằng xa có người tiến lại. Thấy mặt người đó, Mạnh Bằng vội chào hỏi ngay:

-Anh họ...

Ánh mắt lão phu nhân cũng sáng ngời khi nhìn thấy người đang đi đến. Cô gái đi cạnh anh nhu mì và xinh đẹp, đúng là một cặp xứng đôi.

-Bà nội....

-Cháu chào bà.

Nghiêm Thành và Tần Yên Yên sánh vai đi đến. Trai tài gái sắc. Nghiêm lão phu nhân chỉ mong lời đồn mau chóng thành hiện thực. Nghiêm Thành cưới Tần Yên Yên làm vợ, nhanh chóng xóa đi ký ức về chuyện đã xảy ra.

Ánh mắt Nghiêm Thành lướt qua Đào Đào đang nép mình sau lưng Mạnh Bằng. Anh không thích trẻ con cho lắm. Nhưng không hiểu sao vừa nhìn thấy cô bé ấy, anh đã hỏi ngay bà nội:

-Bé con nào đây ạ?

-Cô nhóc bị lạc mẹ thôi. Không có gì....

Nghiêm Thành bỗng quỳ một chân xuống cạnh bên Đào Đào. Đôi mắt màu nâu hạt dẻ của cả hai vô tình lại rất giống nhau.

-Bé con, mẹ con tên là gì?

Cả Nghiêm lão phu nhân và Tần Yên Yên đều ngạc nhiên trước biểu hiện của Nghiêm Thành. Trong khi lão phu nhân thì vui mừng khắp khởi. Một khi đã thích em bé chứng tỏ đã đến lúc muốn xây dựng một gia đình nhỏ của riêng mình. Nghiêm Thành....

-Bà chủ....Có chuyện...

Quản gia Hà bước vội vào trong. Ông định báo lại chuyện trong biệt thự có một người vừa bị lạc mất con thì nhìn thấy Đào Đào. Ông nói như reo:

-Có người làm dẫn theo con gái nhưng cô bé bị lạc. Cô ấy đi tìm này giờ nhưng không thấy. Là cô bé này đây.

Thì ra chỉ là con của người giúp việc. Tần Yên Yên thả lỏng tâm tình đôi chút. Nghiêm lão phu nhân hắng giọng, có phần lạnh nhạt:

-Là người làm mà chạy lung tung như thế là không được. Lần sau mà còn như vậy, đuổi việc người đó đi.

-Dạ...

Hà quần gia cúi đầu rồi quay sang phía Đào Đào:

-Đào Đào, mẹ con khóc nhiều lắm trong phòng. Để ông dẫn con về chỗ mẹ nhé.

-Dạ....

Cô bé còn khoanh tay chào hỏi những người có mặt lại thêm lần nữa. Chỉ có Nghiêm Thành đứng tựa vào tường trong giây phút. Có nhiều chuyện thật kỳ lạ, làm người ta không thể nào quên được.... Với Nghiêm Thành, cảm giác ấy đến khi Đào Đào bước qua anh.

3. Chương 3: Lo Sợ

Cảm giác của Hân Hân khi về phòng không nhìn thấy Đào Đào chính là nỗi sợ. Sợ đến chân tay run rẩy. Cho đến khi quần gia Hà đưa Đào Đào về đến, cô mới có thể thở phào nhẹ nhõm trong lúc nước mắt vẫn cứ rơi:

-Đào Đào, con đi đâu vậy hả? Làm mẹ lo chết, con....

-Đừng la con bé -Quần gia Hà ôn tồn -Nhưng lần sau không để cho Đào Đào ra ngoài lung tung như vậy nữa. Lão phu nhân đã gặp con bé, người không thích đâu.

Nghiêm lão phu nhân của Nghiêm thị. Du Hân Hân nhớ tới vẻ mặt lạnh như băng của người phụ nữ quyền lực họ Nghiêm đó. Bà cùng luật sư đều khẳng định Diệp Tâm có ý đồ bất chính, quyền rũ Nghiêm Thành nên mới xảy ra chuyện. Họ còn nguy tạo chứng cứ trong ly trà Nghiêm Thành hay uống có bỏ chất kích thích, dẫn tới hành động của anh ta đêm đó....Tim Hân Hân nghẹn đi khi hình dung lại những giây phút nhục nhã. Nghiêm Thành không màng đến sự phản kháng yếu ớt của cô, đè Diệp Tâm xuống sàn nhà, điên cuồng như một con thú hoang vừa mới sống cương.

Tay Diệp Tâm bị bẻ ngoặc ra sau, quần áo còn chưa kịp cởi, chỉ có chiếc váy công sở bị xé nham nhỡ. Nghiêm Thành quần áo nguyên vẹn, chỉ kịp kéo khóa quần.

Cả người cô đau lắm. Bàn tay Nghiêm Thành thô lỗ nắn bóp, anh ta còn dùng răng cắn xé trên người Diệp Tâm nữa. Cảm giác đau đớn của người con gái lần đầu tiên bị đàn ông xâm phạm thô bạo, cả đời cô cũng không quên.

Diệp Tâm xuôi tay khi mọi sự chống cự đều trở nên vô ích. Dù sau đó ý thức mờ mịt nhưng Diệp Tâm vẫn nhớ....Người đàn ông đó không buông tha khi cô bất tỉnh. Mãi đến khi gần sáng mọi chuyện mới kết thúc. Anh ta nhận của Diệp Tâm một cái tát, tờ chi phiếu bị cô xé tan thành hàng nghìn mảnh. Cũng trong buổi sáng ngày hôm ấy, với tấm thân đầy thương tích, lượng tinh dịch vẫn còn trong âm đạo, Diệp Tâm đến đồn cảnh sát, lập hồ sơ kiện Nghiêm Thành.

Nghĩ lại, cô đã quá ngây thơ tin vào thứ gọi là công lý. Thay vì sáng hôm đó về nhà tắm rửa, lấy ra cho hết khối người mằm mống của kẻ gây chuyện, uống thuốc tránh thai khẩn cấp thì Đào Đào sẽ không ra đời. Con bé là kết quả của sự cưỡng đoạt, thế mà lại đáng yêu như một thiên thần. Ngay phút đầu tiên ẵm con trong bệnh viện, cái miệng nhỏ mếu máo khóc nhè, Diệp Tâm đã bỏ đi ý định rời xa Đào Đào. Bốn năm bình lặng, nguồn an ủi duy nhất chỉ có Đào Đào.

-Mẹ ơi, mẹ “hóc” sao?

Đôi tay nhỏ xíu lau nước mắt cho Hân Hân. Cô giật mình, cố gượng cười:

-Sau này không được đi lung tung nữa. Ngoan ngoãn ở trong phòng ẹ, biết chưa?

-Làm vậy cũng tội con bé -Vú Ngô hiện đang chăm sóc con trai của tiểu thư Nghiêm Đồng ôn tồn- Hay sáng sớm con cứ cho Đào Đào ra vườn sau chơi với con Tiểu Thắng, Tiểu Hải. Có tới 2-3 đứa, sàng sàng độ tuổi chơi sẽ vui hơn.

-Dạ....

Hân Hân cũng cần thời gian tập trung làm việc. Nghiêm Thành đã về nước. Mấy tháng nữa sẽ làm lễ đính hôn với Yên Yên tiểu thư. Nghe nói đó là một cuộc hôn nhân lợi ích, trên cơ sở là sợi dây siết chặt quan hệ giữa hai bên.

Khi còn làm việc trong Nghiêm thị, Hân Hân không lạ gì mối quan hệ phức tạp trong gia tộc của bọn họ. Tài sản Nghiêm lão gia để lại rất lớn trong khi lại có đến 5 cậu con trai.

Con trai trưởng Nghiêm Toàn không có khả năng kinh doanh nhưng lại có một đứa con vô cùng nhạy bén. Khi còn sống Nghiêm lão gia rất vừa ý với Nghiêm Thành, ra sức đào tạo. Mấy năm làm việc ở Nghiêm thị, Nghiêm Thành càng lúc càng vững vàng trên ghế giám đốc điều hành, chiếm trọn lòng tin của các cổ đông.

Người giữ chức chủ tịch hội đồng quản trị là con trai thứ hai Nghiêm Minh Nghĩa. Ông ta có khả năng giao tế rộng, kinh doanh tốt nhưng lại ăn chơi sa đọa, tới năm 45 tuổi mới có con trai lớn là Nghiêm Mạnh Bằng.

Hai cậu con trai tiếp theo thì không có gì nổi bật. Riêng cậu út Nghiêm Minh Vũ cũng có năng lực xuất sắc, tuy nhiên tính tình lại ngang ngạnh, năm 20 tuổi đã có con ngoài giá thú, sau đó qua đời trong một cuộc đua xe.

Đứa con gái duy nhất của Nghiêm lão gia là Nghiêm Tử Kỳ cũng là mẹ của Thẩm Thanh Dương....

Thẩm Thanh Dương....Mãi mãi là một nỗi đau trong lòng cả hai khi quay về những kỷ niệm ngọt ngào lẫn cay đắng giữa hai người. Sau khi xảy ra chuyện, Thanh Dương không hề khinh rẻ cô, còn bắt chấp sự phản đối của gia tộc mà bảo vệ, giúp cả nhà Diệp Tâm đòi lại công bằng. Tuy nhiên sức anh có hạn, nhà họ Nghiêm vẫn có cách đối đãi thành trắng....Trong phiên tòa, luật sư liên tục dồn ép, đưa ra những câu hỏi nhạy cảm mà không cô gái nào bị cưỡng hiếp có thể thoải mái trả lời....

-Mẹ ơi....Mẹ còn giận Đào Đào sao?

-Không có -Hân Hân ôm lấy con gái, nhẹ nhàng -Đào Đào nhớ lời mẹ dặn là được, đừng nên chạy lung tung, nhất là ban đêm, biết không?

-Nhưng mẹ ơi, vậy nếu Đào Đào muốn....muốn đi vệ sinh thì sao? Đào Đào ngồi bô, nhưng ngồi bô không xối nước được, sẽ ướt phòng.

Hân Hân ngắt ra trong giây lát. Cô con gái nhỏ cũng đã biết nhiều thứ lắm rồi.

-Mẹ dạy Đào Đào dùng giấy vệ sinh lau nhé?- Hân Hân dịu dàng- Con phải chú ý sạch sẽ, nếu không sẽ bị bệnh, phải chích thuốc đau lắm.

-Mẹ ơi, sao trong phòng mình không như ở nhà cũ hả mẹ? Nhà cũ có nhà vệ sinh nhỏ. Đào Đào có thể rửa bằng nước mà phòng không ướt.

Căn phòng trước đây hai mẹ con ở không rộng lắm nhưng đầy đủ các thứ, có một phòng vệ sinh nho nhỏ. Đây là nơi dành cho người giúp việc ở, làm sao đầy đủ bằng chỗ được thuê bằng tiền.

-Đợi mẹ Hân Hân để dành được nhiều tiền, mẹ sẽ cùng con ở căn phòng có nhà vệ sinh nhỏ, có được không?

-Vậy là mẹ có ít tiền phải không ạ?

-Ừ. Mẹ có ít tiền lắm. Mẹ phải làm việc để kiếm tiền nuôi Đào Đào.

-Dạ...

Cô bé ngoan ngoãn không hỏi nữa. Mất Du Hân Hân chợt cay cay.

Cô vẫn có thể cho con ở chỗ có nhà vệ sinh sạch sẽ, vẫn có thể cho Đào Đào đi học. Bé đã 4 tuổi, hoàn toàn có thể đến trường, có bạn bè rồi.

Nhưng mà....để trả thù thì chỉ có thể ở trong nhà Nghiêm gia chờ đợi. Thứ họ không đề phòng chính là một người phụ nữ yếu đuối, mang theo con nhỏ. Thời gian trước làm việc ở Nghiêm thị cũng đủ để Diệp Tâm nhận thấy, đàn ông trong Nghiêm gia không phải là những người “tuyệt đối chung thủy”. Ngay cả Nghiêm Thành, cô cũng từng vài lần nhìn thấy anh ta âm thầm giải quyết dục vọng bản thân trong lặng lẽ (*e hèm: thủ dâm á). Hiện tại dù bên cạnh có hôn thê xinh đẹp như Yên Yên tiểu thư thì Nghiêm Thành cũng chỉ là người đàn ông bình thường, có ham muốn, có sự yếu lòng.

Có cơ hội tiếp cận, Hân Hân sẽ có thể từ từ trả thù, phá tan sự yên bình vốn có của gia tộc này. Dù có trở thành Hồ ly tinh, người phụ nữ lòng lang dạ sói cũng không sao.

Quan trọng là cơ hội. Hân Hân phải tìm ra cơ hội tại đâu?

* Thấy tốc độ làm truyện mới chưa? Nhưng không bỏ quên truyện cũ đâu. Tối nay sẽ tiếp tục Để người cười, mai là Chào em..... Còn chương mới truyện này nữa nè.

Nam nữ chính đều bị ngược. Nữ chính bị ngược tâm nhiều hơn.

4. Chương 4: Trẻ Nhỏ Vô Tâm

Buổi đầu tiên “tham gia nhóm bạn nhỏ” của Đào Đào diễn ra rất vui vẻ.

Đào Đào là một cô bé xinh xắn, tóc bím hai bên, mặc chiếc váy màu nâu đất. Bạn chơi của cô bé là Tiểu Hòa – 6 tuổi, con của tài xế, Tiểu Đang Đang – gần 5 tuổi. Trẻ con hồn nhiên, chẳng mấy chốc đã vui vẻ làm quen, chơi đùa cùng nhau.

Đào Đào chơi gì cũng cầm Mimi theo, Tiểu Đang Đang tỏ vẻ “đàn chị” lên tiếng ngay:

-Em để Mimi đằng kia đi.

-Sẽ mất chị ơi.

-Không mất đâu. Mất thì mua cái khác. Chị có nhiều gấu bông hơn em đó. Đến....- Cô bé lẩm nhẩm- 6 con. Em bảo ba mẹ mua cho.

-Mẹ Đào Đào không có nhiều tiền.-Đào Đào ôm lấy Mimi- Mẹ chỉ đủ tiền mua Mimi thôi. Em sẽ nuôi cho Mimi lớn.

-Ồng ngốc- Tiểu Hòa xen vào- Con gấu bông làm sao mà nuôi lớn được. Đào Đào thật ngốc quá đi!

-Mimi sẽ lớn như Đào Đào mà. Mimi sẽ lớn như Đào Đào....

-Mimi là gấu bông, không lớn được -Tiểu Đang Đang giảng hòa- Nhưng có thể mua gấu lớn hơn. Em có tiền tiêu vặt không? Dùng tiền đó để dành có thể mua được gấu lớn.

-Em không có -Đào Đào giơ tay ra- Em còn nhỏ, không có tiền tiêu vặt.

-Mẹ anh cũng không cho tiền tiêu vặt. Nhưng anh xin ba. Ba cho anh tiền mua kẹo.

-Ba chị cũng hay cho chị tiền tiêu vặt- Tiểu Đang Đang tự hào- Ba nói...con gái phải được cưng chiều hơn. Phải có tiền....

Có ba sẽ có tiền tiêu vặt. Nhưng Đào Đào không có ba.

Đào Đào không nói chuyện nữa khiến hai cô, cậu bé kia cũng mất hứng. Tiểu Đang Đang lại tiếp lời:

-Sao em buồn vậy?

-Đào Đào không có ai cho tiền tiêu vặt. Đào Đào không có ba.

-À....

Hai cô cậu bé kia à lên một tiếng. Tiểu Hòa tiếp lời:

-Chắc là ba Đào Đào bỏ đi rồi.

-Cũng có thể là ba Đào Đào đang ở trên thiên đường.

-Thiên đường xa lắm ạ?

-Ừ. Chị nghe nói, người tốt mới được lên đó. Mẹ chị nói, em không giống mẹ, chắc là giống ba. Mà em lại rất xinh xắn, chắc ba em rất đẹp trai. Mà người đẹp trai đều là người tốt hết. Người tốt sẽ lên thiên đường.

-Dạ....

-Nếu ba em lên thiên đường thì em không gặp được đâu- Tiểu Hòa khịt mũi- Giống như ông nội anh vậy. Mỗi lần ba mẹ anh nhớ ông nội đều mang trái cây để cho ông nội ăn.

-Ăn bằng cách nào ạ?

-Anh không biết. Để trái cây lên bàn vậy thôi. Thấp nhang nữa. Anh có nhang nè. Em có thích không, anh cho em.

-Chị cũng có táo. Nếu em muốn gửi cho ba em thì chị sẽ cho.

-Dạ....

Đào Đào gật lấy gật để, theo hai bạn nhỏ về phòng ba mẹ, đưa lấy táo, đưa lấy nhang.

Phòng của Đào Đào và mẹ nằm ở cuối dãy dành cho người giúp việc. Ba đưa trẻ loay hoay lôi ra mấy cái đĩa, để quả táo ở trên đĩa, Tiểu Hòa bật hộp quẹt đốt nhang.

-Á....

Lửa trong hộp quẹt gas không giữ được lâu trong khi nhang lại không dễ cháy. Cái nóng của lửa khiến Tiểu Hòa lộp chộp làm rơi hộp quẹt xuống nệm giường.

Nệm làm bằng vải, lửa vừa bắt xuống đã cháy bùng lên.

Cả hai đứa trẻ lớn thấy lửa cháy thì hoảng hốt, cuống cuống chạy khỏi phòng. Còn lại bên trong Đào Đào ngơ ngác, nhìn theo hai anh chị. Lửa cháy lớn hơn lúc nãy làm cô bé hoảng sợ, khóc ré lên:

-Mẹ ơi....Mẹ ơi.....

Cách gian nhà dành cho người giúp việc là một tòa nhà mấy tầng lầu sang trọng. Một cô bé 9-10 tuổi xúng xính trong áo đầm trắng chăm chú nghe một cậu thiếu niên mười mấy tuổi chơi đàn. Đứng cạnh họ là cậu bé hôm trước hút thuốc trong đêm dạ tiệc, khuôn mặt không giấu được vẻ chán chường.

Bên ngoài bỗng có tiếng kêu la thảng thốt. Cả ba vội chạy ra ngoài.

Mọi người trong biệt thự đều chạy về một phía. Mạnh Bằng nắm lấy tay một người giúp việc, hỏi ngay:

-Có chuyện gì?

-Dãy nhà bên kia bị cháy, phải dập lửa ngay.

Đang trong phòng bếp, Hân Hân nghe tin báo cháy. Cô càng hoảng hốt khi biết căn phòng bốc cháy là phòng mình. Vội vã lao ra khỏi bếp, Hân Hân chạy vội đến phía tòa nhà.

Bên trong vừa mới dập được lửa. Có tiếng ai đang hét lớn:

-Nhanh lên....Gọi cho bác sĩ Thạch....Cậu chủ, cậu chủ bị thương....

Hân Hân hoảng kinh khi nhìn thấy loáng thoáng chiếc váy màu nâu đất. Bên trong vòng người đang tụ tập, có tiếng Đào Đào thút thít. Người đàn ông cao lớn đứng dậy, tay ôm trọn vốc đáng bé nhỏ của Đào Đào.

-Mẹ....mẹ ơi!

Thấy mẹ, Đào Đào òa lên khóc. Hân Hân sững sờ đón lấy con trong sợ hãi. Người cứu cô bé, lại là kẻ cô muốn trả thù.

Là Nghiêm Thành -cha của con cô.

*Lời tác giả: Kinh nghiệm thực tế đó các bạn, nên dẫn trẻ con tránh xa lửa nhé. Hôm đó thật là tồi tệ. Haiz.....

5. Chương 5: Đóng Kịch?

Nghiêm Thành nhìn người phụ nữ đang ôm lấy bé con trước mặt, nhặt lấy chiếc áo khoác ướt đầm đã dùng trùm lên người cả hai khi lao ra khỏi màn lửa. Phía trên kia lửa cũng đã được dập tắt. Có người cầm theo

hộp thuốc vội vã chạy đến. Tay Nghiêm Thành hình như bị phỏng khá nặng nhưng sắc mặt vẫn không biến đổi, còn nhẹ nhàng nói với Hân Hân:

-Lần sau không may mắn như vậy đâu. Cô nên trông chừng cô bé kỹ hơn.

Hân đi theo bác sĩ. Hân Hân ôm chặt con gái vào lòng. Đào Đào tuy sợ hãi nhưng không bị thương tích gì. Quần gia Hà vô cùng lo lắng. Chuyện lớn như vậy, cậu hai lại bị thương, lão phu nhân chắc chắn trách phạt. Chỉ tội ẹ con Hân Hân, mới vào làm việc chưa đến nửa tháng đã gây ra chuyện lớn thế rồi.

...Trong phòng của Nghiêm lão phu nhân, những gương mặt nghiêm nghị không ngừng quan sát Đào Đào làm cho cô bé cũng vô cùng sợ hãi. Bé con mới có 4 tuổi, không biết nói dối. Anh Tiểu Hòa và chị Tiểu Đang Đang khi người lớn hỏi đến lại không nhận là có bảo Đào Đào gửi trái cây cho ba. Đào Đào không có nghịch lửa mà.

-Sao hả? Con bé này mới có gần ấy tuổi mà đã biết nói dối – Trần Mịch, mẹ Đang Đang gần giọng- Đang Đang đã nói là không có mà.

-Đào Đào không có nói dối.- Đào Đào méo máo- Con nói thật mà. Là anh Tiểu Hòa đốt nhang nên lửa mới cháy. Đào Đào....

Tiểu Hòa cũng lắc đầu nguầy nguậy. Lão phu nhân nhìn hai mẹ con Hân Hân rồi lại nói với quần gia Hà:

-Thiệt hại khoảng bao nhiêu?

-Dạ, khoảng...khoảng 200 ngàn ạ.

-Cô ta phải bồi thường. Nhận bồi thường xong thì cho nghỉ việc đi.

-Dạ...

Đã là người giúp việc, đào đâu ra 200 ngàn – số tiền lớn như vậy? Còn bị mất việc nữa. Họa vô đơn chí phải không?

-Bà nội ơi....

Giọng con trai cất lên khiến mọi người đều dồn mắt về phía ấy. Mạnh Quan thọc tay vào túi quần, nhẹ nhàng:

-Là con làm đấy ạ....- Cậu ta nhìn về phía Đào Đào đang được mẹ bồng trên tay- Lúc này con đến nhà chính nghe anh đàn, cảm thấy buồn chán nên định sang chỗ quần gia Hà nhờ ông qua đó thông báo con không khỏe. Nhìn thấy cô bé này đang định đốt nhang, có hộp quẹt. Thèm thuốc nên con vào mượn. Hút được một chút thì ném tàn thuốc xuống, không ngờ lại làm cháy phòng.

Mạnh Bằng và Như Ý ngạc nhiên nhìn cậu em họ nhận lấy hết tội lỗi. Cả hai đều biết....đó là một câu chuyện bịa. Chỉ là không biết vì sao?

-Tiểu Quan...Đừng nhận bừa. Bà nội biết....

-Nội à...Con không quen con nhóc đó, việc gì phải nhận bừa. Nhưng làm mà không nhận thì không đúng. Ba con từng nói với con như vậy mà.

Nhắc đến đứa con út, Nghiêm lão phu nhân có hơi bối rối. Bà quay đi. Hà quần gia thừa cơ, nhanh chóng hỏi ngay:

-Lão phu nhân, còn chuyện này....

-Bỏ đi. Tu sửa lại phòng ốc, chuyển hai mẹ con cô ta xuống tầng hầm.

Mọi người nhanh chóng giải tán. Đào Đào dù không hiểu hết nhưng cũng mơ hồ hiểu, anh trai đó đang bênh vực mình. Cô bé hồn nhiên mỉm cười trong khi Mạnh Quan quay mặt, bước nhanh đi.

Mạnh Bằng chạy theo sau, kịp khoác vai cậu bé, cười ha hả:

-Sao vậy? Tự nhiên lại giúp người lạ. Con bé đó mới có 4,5 tuổi.

-Không được sao?- Mạnh Quan hất tay anh họ xuống- Tôi thích thì tôi làm.

Về bất lực và sợ hãi của người phụ nữ cùng cô bé đó rất giống hai mẹ con ngày đó bị người ta vu vạ trên đất Mỹ. Họ không làm chuyện ấy nhưng bị một đám đông bu lại chỉ trích. Người phụ nữ bất lực, đứa con trai chỉ ước mình có hàm răng nhọn cắt hết cổ đám người kia.

Giờ đây không ai có thể vu vạ cho họ nữa. Người phụ nữ đã yên nghỉ, chỉ có đứa trẻ vẫn còn ôm lấy ký ức đau lòng ngày cũ. Vết thương kia mãi mãi không lành.

Những kẻ sống trong nhung lụa, chưa từng nếm trải sẽ không bao giờ hiểu được đâu.

Ngày hôm sau, Mạnh Quan vừa bước xuống vườn cây đã thấy cô bé con lấp ló sau lưng người phụ nữ hôm qua. Cô mỉm cười với cậu bé, thật dịu dàng:

-Chuyện hôm qua....Cảm ơn cậu. Đào Đào không biết nói dối. Tối qua nó đã kể cho tôi nghe, Đào Đào hoàn toàn không gặp cậu.

-Không có gì.

-Anh ơi...- Đào Đào trao cho Mạnh Quan một chiếc hộp -Mẹ em làm bánh cảm ơn anh. Đào Đào cũng cảm ơn anh.

-Không cần đâu. Tôi...

-Cảm ơn cậu.

Nhà họ Nghiêm không phải chỉ có người xấu. Lòng Hân Hân càng lúc càng trĩu nặng. Cô đã làm hai phần bánh, một cho Mạnh Quan, một cho....Nghiêm Thành xem như một cách cảm ơn mà không ai có thể dị nghị. Chuyện này vô tình mở ra một cơ hội cho Hân Hân tiếp cận Nghiêm Thành, song cũng khiến cô phân vân không ít. Nghiêm Thành là chủ, đáng lẽ không cần phải xông vào nguy hiểm cứu Đào Đào như thế. So với con người tàn nhẫn 5 năm trước đã cưỡng hiếp cô, còn sai người âm thầm hãm hại “bịt miệng” Diệp Tâm bằng tai nạn cứ như hai người khác nhau vậy, khiến cô không khỏi ngỡ ngàng.

Dù Hân Hân chỉ là một người giúp việc, Nghiêm Thành có cần đóng kịch với cô không?

6. Chương 6: Yên Lặng

Bác sĩ Thạch cẩn thận băng bó lại vết thương cho Nghiêm Thành. Giọng ông nhẹ hẫng, có vẻ xót xa.

-Cậu đừng như vậy. Không phải chỉ cần nói rõ hay sao?

-Bác biết rõ chuyện đó là không thể mà.-Nghiêm Thành nhẹ giọng- Nếu làm được thì cháu đã làm rồi.

Cưỡng hiếp là sự thật. Những tổn thương của cô ấy cũng là sự thật. Mọi thứ đều không thể giải thích, không thể biện minh.

-Sau ca phẫu thuật đó, cô ấy bỏ đi khỏi bệnh viện. Đứa bé....

-Được rồi bác Thạch. Bác về đi. Cháu không sao.

Đứa bé mới 4 tuổi. Chuyện xảy ra đã 5 năm rồi. Nó không thể là con của Nghiêm Thành được. Dù anh rất hy vọng, vô cùng hy vọng. Nhưng...Vẫn là một chữ “nhưng”.

Tai nạn xảy ra cho Diệp Tâm rất nặng. Khi cứu được thì khuôn mặt Diệp Tâm đã bị hủy hoại nhiều, cần phải phẫu thuật chỉnh hình lại. Những ca phẫu thuật phức tạp không cho phép cô mang thai được. Bác sĩ phẫu thuật đã hỏi ý kiến của hai người.

Diệp Tâm có vẻ không tha thiết với đứa bé. Phải rồi, nó chỉ là một oan nghiệp, làm sao cô có thể tha thiết với nó được chứ? Dung mạo của Diệp Tâm cần phải được phẫu thuật nhanh chóng, nếu còn chần chừ lóp da sẽ bị chai, khó mà khôi phục lại được vẻ ban đầu.

Bản thân Nghiêm Thành dù rất muốn nhưng chỉ có thể gật đầu chấp nhận. Bác sĩ đã giới thiệu cho Diệp Tâm một bác sĩ phụ sản giỏi để cô dứt đi giọt máu của mình.

Hôm đó là một ngày mưa lạnh. Nghiêm Thành đối diện với hình chụp một em bé, sờ tay lên nước da non mềm mại mà mơ ước.....Nhưng sự thật luôn là sự thật. Thứ cưỡng đoạt bao giờ cũng không giữ được lâu dài.

Nghiêm Thành lại thở dài. Cô quay về, lại trở thành người giúp việc trong Nghiêmgia. Hình dạng đó, mãi mãi Hân Hân không biết, đó là của anh chọn cho cô.

Đứa bé đi theo cô, rất giống khuôn mặt trước đây của Diệp Tâm. Từ khi cô bé xuất hiện, Nghiêm Thành đã không thể rời mắt. Anh đã hy vọng, điên cuồng hy vọng. Rồi lại tuyệt vọng.... Cô bé mới có 4 tuổi, không thể nào....Không thể nào là con của Nghiêm Thành được. Người ta không thể mang thai mười hai tháng. Không ai phẫu thuật thẩm mỹ được khi đang mang thai.

Khuôn mặt cô bé con lại hiện ra rành rành trước mắt. Nghiêm Thành nhắm mắt để hình dung cho rõ. Đôi mắt màu nâu nhạt. Mắt anh cũng có màu nâu.

Lẽ nào....Không lẽ nào....

Miệng Nghiêmgia đắng chát. Cảm giác ôm lấy tấm thân nhỏ bé của cô bé trong tay vẫn còn rõ rệt. Diệp Tâm theo như báo cáo đã bỏ trốn khỏi nơi điều trị sau khi phá thai không lâu. Sau đó cô tìm đến chỗ bác sĩ Patrick Lee nổi tiếng trong ngành thẩm mỹ, tiến hành phẫu thuật. Có một khoảng thời gian gần nửa năm kể từ lúc Diệp Tâm bỏ trốn đến khi cô đến tìm bác sĩ Lee. Đứa bé trong bụng cô lúc đó nếu còn thì khoảng 7 tháng. Có thể sinh non chứ. Rất có thể Diệp Tâm đã sinh non.

Có thể lắm. Cô rời khỏi, mang theo chi phiếu, tưởng như từ bỏ rồi sau đó lại đến tìm vị bác sĩ được giới thiệu trước để làm phẫu thuật. Có thể là vì đứa con nhỏ bé. Dù nó không phải là kết tinh của tình yêu đi nữa, nó cũng là một sinh mạng. Diệp Tâm là một cô gái lương thiện. Cô ấy trân trọng sinh mạng đó, không nỡ phá nó đi.

Tay Nghiêmgia không cầm nổi ly nước. Anh run rẩy ngồi xuống ghế cố kìm chế cảm xúc. Thử DNA của đứa trẻ để chứng minh quan hệ ruột thịt....Sau đó....Sau đó làm gì nữa. Nếu Diệp Tâm biết, mọi chuyện về cô Nghiêmgia đều biết rõ mồn một.... Năm năm qua anh chưa từng rời khỏi cô. Thời gian nửa năm kia là khoảng trống duy nhất. Hơn 4 năm Diệp Tâm đều không chấp nhận người đàn ông nào bên cạnh, không lẽ nửa năm đó lại có thể có con với kẻ khác hay sao?

Bình tĩnh suy nghĩ lại mới thấy nhiều chỗ hở. Nhưng dù có vạch trần được điều đó thì Nghiêmgia có thể làm gì được? Diệp Tâm hận anh tận xương tủy. Lần trở về này nhất định là để trả thù anh.

Không sao cả. Cô muốn thế nào thì cứ để Diệp Tâm – Du Hân Hân làm như vậy. Nghiêmgia sẵn sàng giả vờ như không biết, để cho cô làm những điều mình thích, mình cho là phải hoàn thành....

7. Chương 7: Bệnh Vực

Mấy ngày sau, không ai trong nhà muốn chơi với Đào Đào cả. Tiểu Đang Đang- Tiểu Hòa thấy cô bé thì lườm nguýt, tránh xa.

Tối ngày thứ năm thì bọn họ không tránh Đào Đào nữa, anh Tiểu Hòa sán lại chỗ cô bé. Còn thêm mấy anh mà Đào Đào không biết mặt nữa, giật gấu Mimi khỏi tay Đào Đào ném qua ném lại. Cô bé meo mào khóc, hết chạy qua chỗ này lại chạy đến nơi kia.

-Trả cho em....Trả cho em mà.

Cô bé khóc nức lên, trông thật tội. Nhưng đám con nít kia lại lấy làm hưng phấn, tiếp tục chơi, tiếp tục chơi.

Tối khi Đào Đào vấp cục đá té ngã, tấm tức khóc thì đám trẻ mới dừng lại. Một đứa trẻ cao nhất dứ dứ con gấu trên tay, sau đó quăng lên gác cây cao. Cả đám kéo đi.

Đào Đào đứng bên cây cao, nhón chân, mặt mày vẫn đầy nước mắt. Gấu bông Mimi cao quá, cô bé cầm một chạc cây còn không nổi, làm sao khều được Mimi....

-Nè....Làm cái gì đó?

Đằng sau lưng là Mạnh Quan đang đứng đó. Đào Đào dụi mắt, khóc nức lên:

-Gấu bông....Gấu bông của em...

-Phiền phứt!

Mạnh Quan ném lại một câu nói, cởi giày ra. Đào Đào hét to lên:

-Anh ơi....Đừng!

-Đừng cái gì?

-Cao lắm. Anh leo lên sẽ bị té.

-Chứ không muốn lấy lại gấu bông sao?

-Anh lấy cây khều đi. Đừng trèo cây, sẽ bị té đó.

Mạnh Quan nhìn con bé 4 tuổi mặt mày lấm lem nước mắt đang ngăn cản mình leo cây. Cậu bé rất muốn bật cười.

Nhưng rồi Mạnh Quan vẫn xỏ giày lại, đi tìm một cành cây lớn để khều chú gấu bông.

-Nè....

Mimi rơi từ trên xuống, bộ lông hơi lấm lem bụi đất. Đào Đào ôm lấy, không kịp chùi nước mắt, rạng rỡ tươi cười:

-Em cảm ơn anh.

-Sao gấu bông lại ở trên đó? Nói nghe xem...

Đào Đào ngáp ngừng một chút rồi thật thà kể lại ngay:

-Mấy anh kia quăng lên đó. Ai cũng ghét em.

-Mấy anh nào?

-Anh Tiểu Hòa, mấy anh khác nữa.

Chỉ biết ăn hiếp con gái. Mạnh Quan chống nạnh, hất hàm:

-Đám đó phải không? Đi theo tao....

-Anh làm gì ạ?

-Đập bọn nó một trận. Không thì lần sau lại quen thói ăn hiếp nữa.

-Thôi ạ -Đào Đào nín lấy tay Mạnh Quan- Anh đánh họ, anh sẽ bị phạt đó. Em về méc mẹ là được mà.

Mẹ cũng là người giúp việc thì làm được gì chứ. Mạnh Quan định nói thế nhưng rồi kềm lại. Đôi mắt trong trẻo màu nâu hạt dẻ như có sức hút mãnh liệt khiến lòng cậu bé cũng dịu hẳn đi.

Em gái....Mạnh Quan từng bông trong tay một em gái đáng yêu như vậy. Chỉ là....nó ra đời chưa được bao lâu đã chết. Chết vì sự vô tâm của người lớn. Chết vì....

Không nhắc nữa. Cô bé nhỏ xíu này lại khơi gợi cảm giác muốn che chở và bảo vệ. Mạnh Quan chột bâng quơ:

-Sao hôm đó không méc là tao hút thuốc.

-Có nhiều người hút thuốc lắm ạ -Đào Đào cười tươi- Em không méc, em không muốn ai bị la.

Thì ra là vậy. Mạnh Quan bất giác xoa đầu Đào Đào, giọng cũng tự nhiên hơn:

-Theo tao...

-Đi đâu ạ?

- Cứ đi đi...

Thân phận của Mạnh Quan cũng là một thiếu gia trong nhà. Đúng như dự đoán, Tiểu Hòa và đám bạn đa số là con của mấy người giúp việc, thấy Mạnh Quan là sợ. Cậu bé bảo không được ăn hiếp Đào Đào nữa, cả đám đều nghe theo, còn xin lỗi cô bé nữa. Đào Đào tròn mắt nhìn Mạnh Quan:

-Anh giỏi quá!

-Đương nhiên rồi- Mạnh Quan có hơi tự hào trước lời khen của cô bé- Nhưng từ nay không ai dám chơi với mày nữa đâu.

-Em chơi với Mimi cũng được. Khi mẹ em đi làm, em cũng hay chơi một mình với Mimi mà.

-Ồ...

Mạnh Quan hờ hững đáp. Thân phận hai bên rõ ràng là người giúp việc và cậu chủ. Nhưng....:

-Hay là lên phòng tao chơi cũng được. Tao có truyện tranh, có thể...

Đào Đào không biết chữ. Mớ truyện tranh đó thì...

-Tao đọc ày nghe. Chịu không?

-Dạ....

Đào Đào còn nhỏ. Ý thức chủ - tớ không hình thành rõ ràng trong lòng cô bé. Chỉ biết anh Mạnh Quan thật tốt. Anh thật thương Đào Đào.

-Em cảm ơn anh!

-Ừ. Mai đừng ngồi dưới đó chơi nữa. Cứ đến cầu thang bên kia mà đợi, tao sẽ dẫn mày lên phòng tao.

-Dạ....

Đằng xa Mạnh Bằng nhìn thấy cậu em họ trò chuyện với cô bé nhỏ xíu có đôi mắt đen tròn như hạt dẻ. Lần đầu tiên trong suốt những ngày về đây, Mạnh Quan mỉm cười như vậy. Cũng mong em sẽ mau chóng hòa nhập vào cuộc sống ở Nghiêm gia.

Bên ngoài, chiếc xe màu đen lặn bánh qua cổng. Mạnh Bằng nhận ra cô gái vừa bước xuống. Là hôn thê của anh Nghiêm Thành – chị Yên Yên.

8. Chương 8: Nước Mắt Thiên Thần

Nghiêm lão phu nhân là một người sành ăn, món bà thích đều được chế biến cầu kỳ. Vậy mà hôm nay trong thực đơn phòng bếp đưa lên lại có một canh bao tử được nấu với dưa cải tạo thành một vị lạ miệng. Quản gia Hà cũng lo lắng không biết lão phu nhân ăn có vừa miệng, cả buổi cứ len lén nhìn về phía bà.

May là lão phu nhân không có thái độ gì là chê bai. Bà múc một, hai muống rồi cả chén, ăn rồi cứ tấm tắc khen:

-Nấu rất khéo. Đầu bếp La làm à?

-Dạ không ạ -Quản gia Hà thở phào nhẹ nhõm-Là....là món của Hân Hân. Cô gái bữa trước có phòng bị cháy. Được lão phu nhân bỏ qua nên làm món ăn nhờ tôi cảm ơn bà.

-À....

Nghiêm lão phu nhân cất lên một tiếng “à” nho nhỏ. Chuyện xảy ra quả là rất phiền phức. Bà cũng không tin Mạnh Quan gây ra chuyện, nhưng nó đã đứng ra nhận lỗi thì coi như thôi vậy.

Bà hai Nghiêm thì không bao dung như vậy, nhếch môi:

-Thiệt hại 200 ngàn mà chỉ nấu có một chén canh là xong sao? Thật là....

-Chuyện không nhắc lại nữa- Nghiêm lão phu nhân nhú mày- Yên Yên đến làm khách, đừng nên làm con bé phiền.

-Không có đâu ạ -Yên Yên cười nhẹ- Được ngồi ăn với mọi người trong nhà thì còn gì bằng ạ.

Cô nhìn sang phía Nghiêm Thành. Anh lẳng lặng ăn, còn tự nhiên múc một chén canh bao tử cho vào miệng. Yên Yên gấp một miếng thịt cừu đặt vào chén Nghiêm Thành:

-Anh ăn đi.

-Cảm ơn em....

Giữa hai bên vốn có quan hệ đặc biệt. Mấy năm trước Nghiêm Thành gặp chuyện, sau đó cô gái kia bị vạch trần là dùng thuốc gài bẫy nên anh được miễn truy cứu trách nhiệm. Để dẹp bớt tiếng xì xào của dư luận, Nghiêm lão phu nhân và “các nguyên lão” nhà họ Nghiêm sắp xếp một vị hôn thê cho Nghiêm Thành. Người được chọn là không phải là cô mà là một tiểu thư của nhà giàu khác có quan hệ làm ăn với Nghiêm gia.

Nhưng Nghiêm Thành lại từ chối, sau đó chủ động đề nghị Yên Yên làm “bạn gái tin đồn” thường xuyên xuất hiện trong các buổi tiệc. Người ta nói, cô là hôn thê của anh, Nghiêm Thành cũng không giải thích. Ban đầu Yên Yên đồng ý vì cũng chẳng mất gì trong khi Nghiêm Thành lại chủ động hợp tác cùng Tần gia trong một số hợp đồng lớn. Song, quan hệ cả hai chỉ đơn giản diễn ra như vậy. Mấy năm nay, lúc ở bên nhau Nghiêm Thành không có một hành động nào muốn vượt qua khoảng cách. Có lần Yên Yên mượn rượu ôm hôn anh, Nghiêm Thành lại đẩy cô ra.

Cảm giác bất an trong lòng Yên Yên ngày càng rõ rệt. Gần đây Nghiêm Thành thỉnh thoảng lại ngẩn người, không tập trung một chút. Nguyên nhân không phải là cô.

-Hai đứa cũng quen nhau lâu rồi. A Thành cũng đã quá 30 tuổi lâu rồi, định chừng nào....

-Không đâu ạ -Nghiêm Thành lạnh nhạt- Yên Yên là bạn, chỉ là bạn và đối tác trong công việc. Chuyện vị hôn thê gì đó là do báo chí đồn thổi, mọi người là người trong nhà không nên hiểu lầm.

Từ nhà dưới, Tiểu Tuệ mang món ăn lên bàn, kịp nghe câu nói đó. Cô ta lại là người nhiều chuyện. Chỉ một lúc sau dưới bếp đã lan truyền thông tin :”Yên Yên tiểu thư không phải là hôn thê của cậu hai đâu”.

Hân Hân đang gọt cà rốt tạo hình thỏ hơi run tay một chút, may là không cắt trúng thịt. Nhưng thông tin đó cũng làm cô rung động. Nếu Yên Yên tiểu thư không phải là hôn thê của “hân”, ý định quyến rũ để phá tan gia đình hạnh phúc của Hân Hân không phải chẳng có tác dụng gì sao?

Trả thù, không bao giờ đơn giản. Để trả thù phải dùng chính bản thân mình làm mồi nhử. Đàn ông là loại sinh vật đầy nhục dục...Muốn lấy được lòng họ, chắc gì giữ được mình. Chuyện 5 năm trước là cưỡng bức, 5 năm sau có phải cô cam tâm tình nguyện mang thân xác mình dâng hiến cho kẻ từng hạ nhục, vùi mình và ba mẹ xuống đáy vực tuyệt vọng hay sao?

Hân Hân trở nên hoang mang không định hướng. Cô càng lo lắng hơn khi trở về căn phòng nhỏ và nhìn thấy Đào Đào đang khóc. Cô bé mới có 4 tuổi nhưng khóc cũng không dám gào khóc lớn như những đứa bé bình thường khác. Trên giường là những mảnh vụn màu hồng nhạt. Hân Hân nhận ra những mảnh vụn này. Nó là của con gấu Mimi....

-Đào Đào....Sao vậy con? Sao vậy Đào Đào?

-Mẹ ơi...-Đào Đào ôm lấy cổ mẹ, nấc lên- Con đã bỏ Mimi trong phòng...Con không biết khóa cửa. Con chỉ theo anh lên phòng để nghe anh đọc truyện tranh -Nước mắt làm cô bé nghẹn luôn tiếng nói -Lúc về thì Mimi đã bị cắt...Mimi chết rồi mẹ ơi, Mimi chết rồi.

Đối với một số đứa bé, đồ chơi không chỉ là món đồ vô tri vô giác mà còn là một người bạn. Mimi đã theo Đào Đào từ khi con bé biết chuyện. Những đêm cô đi làm về trễ, Đào Đào vẫn ôm lấy Mimi ngủ thiếp đi ở nhà bảo mẫu. Vậy mà....

-Mẹ ơi, mẹ có ít tiền thôi. Mẹ với Đào Đào về chỗ cô An An đi mẹ....- Đào Đào khản giọng- Ở đó bạn Đóa Đóa thương Đào Đào nhất. Anh Tiểu Minh cũng thương Đào Đào nữa...Không ai cắt Mimi giống như vậy. Đi mẹ...Minh về đi mẹ. Ít tiền cũng được mà mẹ. Đào Đào ngoan lắm...Con không chơi đồ chơi cũng được. Đi đi mẹ ơi...Mẹ ơi....

Đào Đào rất sợ. Dù anh Tiểu Hòa và các bạn khác có nghe lời anh Mạnh Quan đi nữa, không ai dám bắt nạt Đào Đào thì gương mặt họ nhìn cô bé cũng rất đáng sợ. Chị Đang Đang không thích Đào Đào, không cho Đào Đào chơi cùng nữa....Thế giới của một đứa trẻ mà không có bạn, mà bị cô lập nó đáng sợ đến dường nào, cô quạnh đến dường nào.

Thù hận...Có là gì nữa? Không có nghĩa gì khi Đào Đào mếu máo rồi khóc nức trong lòng mẹ như vậy. Hân Hân chợt hiểu ra một điều đơn giản. Cô đã chọn lựa sinh ra Đào Đào thì không nên hận nữa. Hận thù rồi mang bản thân mình ra bán rẻ, để con gái phải sống trong tủ hủ, bị ghẻ lạnh, xa lánh, có đáng không? Có thật sự đáng không?

Cô ôm chặt lấy Đào Đào, nhẹ nhàng:

-Mẹ hứa với Đào Đào....Mẹ ký hợp đồng làm việc 3 tháng rồi. Sau ba tháng mẹ sẽ cùng con về chỗ cô An An, bạn Đóa Đóa. Ít tiền cũng được, mẹ con mình xài ít tiền lại, có được không con?

-Mẹ ơi....

Bên ngoài vừa có mưa trút xuống. Đào Đào rúc vào lòng mẹ. Hân Hân ôm lấy cô bé. Thiên thần nhỏ của mẹ....Đừng khóc nữa con ơi!

*Nói chung là bạn Vĩnh làm chương này chưa mượt lắm, đọc đi đọc lại thấy câu cuối chưa toát hết ý của tác giả nhưng thôi kệ. Com ghen.....

9. Chương 9: Số Phận

-Nè....

Mạnh Quan đứng trước cửa phòng dưới tầng hầm dành ẹ con Hân Hân, gõ cửa. Cô bé con ló đầu ra, đôi mắt nâu hạt dẻ có vẻ ngạc nhiên lẫn ngỡ ngàng:

-Anh...anh ơi!

-Sao không lên phòng nữa?

Đã 3 ngày cô bé con không tới, thậm chí không thấy bóng dáng trong biệt thự. Mạnh Quan ban đầu thăm nhủ, không đến cũng được, đỡ phải phiền phức. Nhưng cuối cùng vẫn “mò” đến tận đây để hỏi thăm:

-Hỏi sao không lên phòng mà....

-Em không lên đâu- Đào Đào chu miệng, lắc đầu- Em ở trong phòng chơi.

-Tại sao?

Cảm giác bứt rứt và khó chịu khiến Mạnh Quan sẵn giọng. Mới mấy hôm trước vẫn còn quần lấy cậu đòi đọc truyện, còn bắt hứa ngày mai phải đọc chuyện cậu bé biết bay nữa. Làm Mạnh Quan phải sang chỗ Mạnh Bằng hỏi thăm và mượn truyện, nhìn vẻ mặt cười cười của cậu anh họ vừa ngỡ ngàng vừa giận dỗi. Vậy mà....

-Em không đi nữa. Em phải ở phòng mẹ. Em....

Cô bé đối diện với gương mặt dữ tợn của Mạnh Quan không khỏi run sợ. Mẹ nói, chỉ có 3 tháng là mẹ xong việc. Mẹ hỏi Đào Đào có muốn về chỗ cô An An trước không, đủ ngày mẹ sẽ về với bé. Nhưng Đào Đào không xa mẹ được..... Chỉ cần cô bé ở trong phòng hơn hai tháng nữa là hai mẹ con có thể cùng nhau về nhà cũ rồi...

Nhà cũ, có Đóa Đóa, có anh Tiểu Minh tốt bụng, mọi chuyện đều nhường Đào Đào. Cô bé có làm đứt con điều của anh, anh chỉ cười hiền, ngồi dán lại, không như nơi này, toàn những người đáng sợ thôi.

-Ở trong phòng suốt đời đi.

Mạnh Quan sẵn giọng lớn hơn, đóng sầm cánh cửa lại. Bụng mang theo cục tức dưng dưng đi về phía dãy phòng mình.

Cầm cuốn truyện PeterPan vừa mượn, Mạnh Quan xuống vườn hoa tìm Mạnh Bằng:

-Trả nè...

-Sao vậy?- Mạnh Bằng nhướn mày- Đọc xong rồi à?

-Không đọc nữa. Trả lại anh.

Cậu em họ mặt đỏ tía tai khiến Mạnh Bằng cảm thấy thú vị. Cậu ta bật cười:

-Đừng nói với anh là cô bé kia không thích em đọc truyện cho nghe hả?

-Liên quan gì đến anh. Trả thì lấy đi.

Mạnh Quan về đây nửa năm nhưng đây là lần đầu tiên nó biểu hiện cảm xúc phong phú vậy. Mạnh Bằng chợt tò mò về cô nhóc con đáng yêu kia.

-Sao em không chơi với Mỹ Phương mà cứ thích chơi với Đào Đào vậy? Anh chưa thấy em đọc truyện cho Mỹ Phương nghe bao giờ.

-Con bé đó lớn rồi, biết tự đọc.

-Còn Dương Dương, Mậu Mậu nữa chi? Bọn nó cũng còn nhỏ.

-Tôi không thích...

-À...

Hay do em nhìn thấy ở cô bé đó một điều gì đó của quá khứ? Em vẫn chưa quên được mọi chuyện.... Mạnh Bằng đứng dậy, nhẹ nhàng:

-Đi với anh.

-Đi đâu?

-Đến chỗ cô bé đó.

-Sao lại phải đi chứ! Con bé đó...

-Cô bé chắc cũng thích chơi với em lắm. Nhưng em nên nhớ, thân phận chúng ta so với cô bé là gì?

Thân phận? Mạnh Quan khựng lại....Cũng là câu thân phận mà người được xem là bà nội đã phũ phàng quát vào mặt mẹ. Bây giờ ba và mẹ đều đã chết...Thân phận có nghĩa gì nữa đâu?

-Đi thôi...

Tại Thượng Hải cùng lúc đó, Nghiêm Thành lại dừng chân trước một cửa hàng đồ chơi có một con gấu trúc mắt tròn xoe xinh xắn. Trước mặt anh hiện ra khuôn mặt xinh xắn của cô bé con ngọt ngào như mật. Tên cô bé là Đào Đào thì phải. Chẳng khác nào một quả đào non mọng, xinh xắn, nhỏ nhắn, cảm giác thật đáng yêu.

-Giám đốc....Chiều nay....

-Mua con gấu trúc đó đi- Nghiêm Thành chợt cất giọng -Nói họ gói giùm thật đẹp, khi về cũng mang lên máy bay.

Mặc cho khuôn mặt ngạc nhiên của trợ lý, Nghiêm Thành cười khẽ....Dù có phải là con mình hay không cũng có gì quan trọng. Cô bé là con của cô ấy, một con gấu trúc đối với người lớn chỉ là trò vui một thoáng nhưng trẻ con chắc chắn rất thích. Nghiêm Thành cũng chưa từng được nếm trải cảm giác mua một thứ gì cho ai đó, khiến ai đó vui vẻ – nó kì diệu đến dường nào?

Trong căn phòng nhỏ, Đào Đào hé hé cửa, vô cùng bối rối. Anh Mạnh Quan quay lại, đi cùng với một anh lớn hơn nữa. Anh dịu dàng hỏi thăm Đào Đào khiến cô bé cảm thấy thật tủi thân:

-Đào Đào bị ghét. Mimi....Mimi chết rồi. Mimi bị người ta giết rồi.

Thông tin mơ hồ nhưng cũng làm Mạnh Quan hiểu được chuyện. Con gấu Mimi hôm trước, có lẽ đã bị ai phá nát rồi.

Mạnh Bằng nhìn khuôn mặt trắng hồng đang rơm rớm nước mắt cũng cảm lòng không đau. Anh xoa nhẹ đầu cô bé, nhẹ nhàng:

-Mimi không chết đâu. Em đưa Mimi cho anh xem với. Anh sẽ hóa phép cho Mimi sống lại. Mimi không chết đâu.

-Thật không?

Rất nhiều năm sau, nghĩ lại mình lúc ấy, Mạnh Bằng cũng thấy buồn cười. Chỉ tại mình nghĩ ra trò ngu ngốc ngay lần đầu tiên gặp mặt mới khiến sau đó số phận không ngừng cuộn chặt, để hai anh em gắn bó với cô bé con nhỏ xíu có đôi mắt to tròn màu hạt dẻ kia....

10. Chương 10: Quan Tâm

Mạnh Quan nhìn Mạnh Bằng cầm trong tay mớ vải vụn đã tan nát của con gấu Mimi, cười nhạt:

-Anh không định dùng kim khâu lại đấy chứ?

-Anh không biết khâu vá.

-Vậy cũng hứa với con bé đó làm gì?

-Anh không muốn cô nhóc khóc lóc. Con nít thường gắn bó với đồ chơi của nó. Em có mua cho bé bao nhiêu con gấu mới đi nữa, cô nhóc đó chỉ nhớ tới Mimi thôi.

Con gấu này nhìn vào bộ lông thì biết là loại gấu rẻ tiền, khoảng vài chục tệ một con. Cắt nát gấu như vậy, chứng tỏ người làm chuyện đó rất bức tức. Đám nhỏ ở nhà hay hiếp đáp cô bé nhưng kiểu ức hiếp không phải là như thế. Mạnh Bằng nhíu mày suy nghĩ, Mạnh Quan thì bước ra ngoài.

-Em đi đâu vậy?

-Tôi hiểu ý anh rồi. Ra ngoài mua cho con bé một con gấu y hệt vậy rồi nói là con Mimi đã sống lại. Thôi thì cứ nói thật cho xong. Con bé sau này biết chuyện bị gạt, còn buồn hơn.

Như tôi vậy. Thà rằng đừng tỏ ra yêu thương tôi nữa...Thà cứ nói thẳng....Để tôi sống trong ảo tưởng, khi tỉnh lại, nỗi đau đó có ai hiểu được không?

-Mạnh Quan....

Cô bé con vẫn ở trong phòng chờ đợi...Mạnh Quan vừa gõ cửa, Đào Đào đã chạy ra ngay.

-Anh ơi...

Trong tay Mạnh Quan là một con gấu bông nhỏ. Cậu bé trao nó cho Đào Đào:

-Nè....

-Anh ơi, Mimi....

-Mimi của mày không sống lại đâu-Mạnh Quan khịt mũi, quyết định nói dối- Mạnh Bằng thấy nó bị thương nặng quá nên không chữa được. Tao mua ày Mimi khác....

-Nhưng mà....- Miệng Đào Đào méo xệch-Mimi...

-Đã nói là nó chết rồi. Giờ có lấy gấu mới không?

-Anh ơi...

Vẻ hung dữ của Mạnh Quan làm cho Đào Đào sợ hãi nên dù không thích con gấu trước mặt lắm, cũng đành cầm lấy. Mạnh Quan dịu giọng hơn:

-Con này tên là Bibi....Giữ lấy mà chơi. Coi chừng lại bị “giết”.

-Dạ....- Đào Đào ôm chặt con gấu mới vào lòng- Mimi chết rồi, em không để Bibi chết đâu.

-Ừ, còn Mạnh Bằng nữa -Mạnh Quan khịt mũi- Không phải là ảnh không giỏi mà là...

-Mimi bị thương nặng quá. Anh ấy đã cố gắng hết sức rồi.

Câu nói khiến Mạnh Quan phì cười, cốc vào đầu Đào Đào:

-Nói đúng rồi. Vô trong, tao đọc truyện cho nghe.

Đào Đào vẫn là một đứa bé 4 tuổi. Sự tập trung của cô bé rất kém. Mỗi bữa trước nghe “quảng cáo” về cậu bé biết bay thì rất háo hức, hôm nay nghe đọc dài quá thì mỗi mệ. Cuối cùng cô bé gác cằm lên vai Mạnh Quan, ngây thơ:

-Anh ơi, khi nào mới hết truyện?

-Còn dài lắm.

-Dạ...

Khuôn mặt nhỏ nhắn hơi xịu xuống. Mạnh Quan cũng bỏ cuốn truyện xuống, dịu giọng:

-Không nghe nữa à?

-Hông phải em hông thích....Nhưng em hông hiểu....

-Ồ...Tao cũng không hiểu mấy -Mạnh Quan xoa đầu cô bé- Đi ra ngoài chơi không?

-Em không đi đâu- Nhớ tới những người hung dữ bên ngoài, Đào Đào lắc đầu- Em ở trong phòng thôi. Hai tháng nữa là mẹ dẫn em về nhà chỗ dì An An rồi.

-Gi?

Đến lượt Mạnh Quan ngỡ ngàng. Ra đi....Ra đi khỏi Nghiêm gia cũng tốt. Hiện giờ cậu bé vẫn còn nhỏ, vẫn còn cần đến Nghiêm gia làm chỗ dựa. Đợi khi đủ lông đủ cánh cũng chẳng muốn ở lại làm gì.

-Ừ. Đi cũng được. Cứ đi đi...

-Anh ơi!

Cửa phòng bật mở thêm lần nữa. Mạnh Bằng bước vào, trên tay là con gấu trúc nhồi bông thật lớn. Cậu cười, đặt con gấu xuống đất, nhẹ nhàng nói với Đào Đào:

-Nhóc con, anh không làm Mimi sống lại được. Cái này anh tặng nhóc. Tên là Tiểu Mật Đào, có được hay không?

Là của anh họ Nghiêm Thành đưa cho Mạnh Bằng. Người anh này tính cách cũng tương đối lạnh nhạt, hôm nay lại đặc biệt quan tâm đến một cô bé nhỏ, thật làm cho người ta cảm thấy thú vị. Mạnh Bằng nhớ đến những lần ba mình thất bại trong việc giành quyền điều hành từ tay anh họ. Ông luôn cố gắng tìm điểm yếu của Nghiêm Thành nhưng chưa được...Nếu ông biết chuyện, anh họ quan tâm tới một cô bé con như vậy, không biết sẽ có cảm giác gì?

11. Chương 11: Uy Hiếp

Trong bữa cơm gia đình, ném một miếng canh xương, Mạnh Bằng chột hỏi:

-Canh ngon quá. Của ai nấu vậy ạ?

-Là của cô Du ạ -Quản gia Hà đáp lời ngay.

Mạnh Bằng thoáng thấy mày Nghiêm Thành thoáng nhướng lên. Cậu làm như không biết, tiếp tục tán dương:

-Ngon quá! Vài ngày nữa con về nhà, bà nội cho phép cô Du sang nấu ăn cho con vài bữa được không ạ? Con rất thích ăn món canh xương...

-Thì bảo bếp nhà anh nấu à ăn – Mạnh Quan gấp một đũa- Nhà anh cũng có bếp trưởng mà.

-Nhưng ông ấy nấu canh xương không ngon. Được không nội?

-Con cũng thích món này lắm ạ... -Nghiêm Thành chột lên tiếng- Còn vài ngày nữa là con lại đi công tác rồi...

-Được rồi...được rồi- Nghiêmlão phu nhân cười nhẹ, dần hòa – Đứa nào cũng thích món này nhưng anh họ lớn của các con lâu lâu mới ở nhà, để cô Du gì đó nấu ăn cho nó, vài ngày nữa anh họ đi thì sang nhà Mạnh Bằng.

-Cũng được ạ -Mạnh Bằng cười cười- Con cảm ơn nội.

Nghiêm Thành vẫn tỏ ra thản nhiên trước thái độ bất thường của cậu em họ. Anh cũng lường trước được một số chuyện như khi đưa con gấu trúc nhờ Mạnh Bằng tặng cho Đào Đào.... Mạnh Bằng mới mười mấy tuổi nhưng rất thông minh, nó chắc cũng nhanh chóng liên hệ được việc anh đặt biệt quan tâm tới cô bé Đào Đào. Ba Mạnh Bằng xưa nay vì chuyện công ty mà không vừa mắt với Nghiêmlão phu nhân, nhiều lần ra mặt đối đầu với anh trong công việc....Song Mạnh Bằng không phải là ba nó. Linh cảm cho Nghiêmlão phu nhân thấy thằng bé này không xấu....Hiện nay anh không thể ra mặt quan tâm đến hai mẹ con Đào Đào được chỉ có thể mong chờ mấy đứa nhỏ.

Cân nhắc và để ý quan sát, Nghiêmlão phu nhân nhận thấy: Mạnh Quan và Mạnh Bằng đối xử với bé Đào Đào đều rất tốt, song Mạnh Quan tính tình thất thường, chỉ có Mạnh Bằng trầm tĩnh, thậm chí có phần lớn trước tuổi, trong đám trẻ ở nhà họ Nghiêmlão phu nhân là có tiếng nói nhất, ai cũng nể nó một phần. Nếu Mạnh Bằng chịu ra mặt, sẽ không ai dám ức hiếp Đào Đào.

...-Anh họ...

-Cô bé có thích món quà đó không?

-Trẻ con mà....Thích lắm.

-Ừ...

-Anh quan tâm đến con bé như thế không hẳn chỉ vì Đào Đào- Mạnh Bằng lớn tiếng hơn một chút- Anh quan tâm đến hai mẹ con à?

-Em nghĩ chuyện này thế nào?

-Mẹ cô bé là người giúp việc. Nếu đối xử tốt với hai mẹ con một cách trực tiếp, người trong nhà – nhất là bà nội sẽ có phản ứng. Anh muốn em thay anh quan tâm và giúp đỡ hai mẹ con sao?

Nghiêm Thành không đáp. Bản thân anh cũng không hiểu nổi mình. Mọi việc của Diệp Tâm anh đều biết cả nhưng nếu cô không quay lại, làm việc trong nhà họ Nghiêmlão phu nhân, Nghiêmlão phu nhân cũng chẳng biết phải làm gì để xóa đi khoảng cách của hai bên nữa. Hiện giờ cô đang ở trong nhà anh với thân phận người giúp việc. Bà nội hà khắc, mẹ Nghiêmlão phu nhân và những người phụ nữ Nghiêmlão phu nhân gia đều không lành tính, có lẽ Diệp Tâm trong lớp vỏ Du Hân Hân cũng không lường được chuyện này.

-Giúp anh để ý tới hai mẹ con họ -Nghiêm Thành nhẹ nhàng- Anh sẽ có cách sắp xếp cho em tham gia lớp học Mỹ thuật của thầy Vưu. Nếu em muốn ra nước ngoài học Mỹ thuật, anh họ cũng sẽ mở cho em một tài khoản, cung cấp tài chính cho em đi học lâu dài. Giúp anh đi!

Ước mơ của Mạnh Bằng là trở thành họa sĩ nổi tiếng nhưng gánh nặng của gia đình, nhất là ba mẹ sẽ không cho phép Mạnh Bằng đeo đuổi giấc mơ của mình. Giờ Nghiêmlão phu nhân đột ngột lên tiếng, Mạnh Bằng vừa ngạc nhiên lại vừa có chút sợ hãi. Anh họ lại có thể biết rõ mơ ước của mình sao?

-Anh có thể sắp xếp cho em đoạt giải trong vài kì thi Mỹ thuật. Ba mẹ em đều là người thích hư vinh, nếu thấy em thành công và được ca ngợi, họ sẽ nghĩ lại hay ít ra sẽ lơ lửng với em hơn.

-Em hiểu- Mạnh Bằng thoáng mỉm cười- Giao dịch hoàn tất. Em sẽ cố gắng tác động để thời gian còn lại trong Nghiêmlão phu nhân gia của hai mẹ con ấy được vui vẻ. Đối lại...

-Anh không có thói quen nuốt lời. Em yên tâm đi!

Mạnh Bằng bước ra cửa. Nghiêm Thành mệt mỏi tựa người vào ghế. Anh gọi quản gia Hà:

-Tôi muốn ăn lại món lúc này trong bữa cơm.

-Món đó Tiểu Du biết nấu. Nhưng con bé....

-Thế nào?

-Tôi sẽ cố gắng thu xếp ạ. Nhất định không làm cậu chủ thất vọng.

-Được rồi....Cảm ơn ông.

Quản gia Hà ra ngoài. Một lúc nữa có lẽ Diệp Tâm sẽ được đưa đến chỗ anh....Nghiêm Thành hít thật sâu một hơi dài. Có lẽ cô còn hận anh nhiều lắm. Ai có thể quay ngược thời gian lại, ngăn cản Nghiêm Thành cưỡng đoạt Diệp Tâm?

Nhiều lần anh đã từng tự hỏi mình một câu như vậy. Bỗng nhận ra mọi bù đắp đều là vô ích. Diệp Tâm đang là một cô gái lương thiện, bên cạnh còn có người thân, tương lai rộng mở, ngọt ngào bị ngăn cản, bị vùi dập, hận thù và trả thù đều là chuyện không thể tránh khỏi. Chuyện lại liên quan đến nhà họ Nghiêm, đến danh dự và quyền thừa kế Nghiêm thị sau này của Nghiêm Thành thì không thể là việc đơn giản nữa rồi.

12. Chương 12: Gặp Lại Sau 5 Năm

Đã nhủ lòng là không hận nữa. Đã mong muốn không còn liên quan nữa nhưng khi quản gia Hà gọi nấu món canh xương cho cậu chủ, tay Hân Hân vẫn run rẩy, lòng vẫn bưng bưng một nỗi uất hận khi nghĩ đến những chuyện đã qua.

Cô bối rối:

-Bác Hà, con có thể không bưng lên chỗ cậu hai được không ạ? Con...

-Cậu hai muốn vậy. Cứ đem lên đi.

Cậu hai Nghiêm xưa nay khẩu vị không tốt, Nghiêm lão phu nhân đặc biệt dặn dò đầu bếp chú ý, thậm chí có cả đầu bếp riêng chỉ phục vụ cho việc nấu ăn cho cậu. Lương của họ cũng cao, vị trí lại khá vững chắc, không dễ bị đuổi việc như những nhân viên mới. Hai mẹ con Hân Hân “tứ cố vô thân”, trở thành đầu bếp riêng của cậu hai sẽ tốt hơn.

Là người giúp việc thì không thể làm trái ý chủ. Trong Nghiêm gia, thân phận “người làm chủ - kẻ làm công” rất rõ ràng. Trước đây khi vào làm việc trong Nghiêm thị cũng vậy, Diệp Tâm đã phải ký hợp đồng với điều khoản bồi thường rất lớn nếu vi phạm các thỏa thuận, đặc biệt là thời gian làm việc. Người nhà họ Nghiêm luôn muốn kiểm soát mọi thứ, mọi người đều có vị trí nhất định trong khoảng thời gian nào đó, hạn chế việc thay thế. Hợp đồng ba tháng làm đầu bếp của Du Hân Hân cũng thế...Thời gian này, cô là người giúp việc, thân phận thấp kém, chỉ có thể nghe lời điều động của “chủ nhân”.

-Cậu hai....Tiểu Du đến rồi.

-Cậu hai...

Âm thanh cổ đèn nén để trở nên khác biệt nhưng Nghiêm Thành vẫn nhận ra sự quen thuộc. Cô là cô thư ký nhỏ nhắn, nhiệt tình nắm rõ lịch làm việc của anh hơn ai khác. Đôi mắt to đen không hiếm lần thâm quầng vì thức đêm song vẫn không có lời than vãn...5 năm trôi qua, khuôn mặt cô có nhiều thay đổi, chỉ có đôi mắt to đen mà Nghiêm Thành muốn bác sĩ giữ lại đó – vẫn khiến lòng anh rung lên, rất nhẹ nhàng:

-Ừ.

-Cậu dùng món ạ!

-Cảm ơn cô...

Khi làm món ăn này, Hân Hân ước gì mình đủ can đảm để bỏ vào đó một liều thuốc độc. Nghiêm Thành chết, không phải mọi chuyện đều không còn quan trọng nữa hay sao?

-Cô Du...

Nghiêm Thành chợt tháo kính. Đôi mắt của anh màu nâu hạt dẻ, giống hệt Đào Đào. Sao bây giờ Hân Hân mới nhận ra.

-Món canh xương rất ngon.

-Cảm ơn cậu chủ.

-Cô chuyển sang bếp số 2 nhé. Làm việc chung với bác Từ.

Tức là trở thành đầu bếp riêng của cậu hai. Quản gia Hà mừng rỡ nhưng Hân Hân lại giật mình:

-Không...không được đâu cậu. Tôi...tôi sợ...Tôi nấu ăn không được ngon lắm. Tôi....

-Không sao đâu -Nghiêm Thành cười nhẹ- Tôi cũng nghe là cô đang ở dưới tầng hầm. Nơi đó chủ yếu dùng để chứa đồ dùng và xe cộ của người trong nhà, không tiện đâu. Bác Từ sống ở lầu 2, sát bên có một căn phòng trống, mẹ con cô cứ ở đó đi.

Nhà lớn của NghiêM gia, chỉ có vài người giúp việc lâu năm và trung thành như quản gia Hà, bác Từ, bà Mạnh là được ở cùng để có thể coi sóc công việc và giúp đỡ chủ nhân kịp lúc. Cho Hân Hân vào ở, hình như không đúng quy tắc lắm. Ngay cả quản gia Hà cũng lo lắng. Nhưng NghiêM Thành đã ngắt lời:

-Cứ vậy đi. Tôi sẽ nói với bà nội...

Không biết thì thôi. NghiêM Thành lúc nghe chuyện cô bé Đào Đào bị đám trẻ trong nhà ức hiếp đã rất xót xa. Dù không thể khẳng định và cũng không dám khẳng định, cô bé có phải là con mình không nhưng anh cũng chẳng nỡ lòng để Đào Đào bị ức hiếp như thế được. Cho cô bé lên nhà lớn, Mạnh Bằng cũng dễ quan tâm hơn, lại có thể cho đám trẻ con kia biết, Đào Đào không thể bị động vào.

Sắp xếp như thế, chẳng biết có sai lầm nào có thể xảy ra được. Bản thân NghiêM Thành càng hiểu rõ hơn lời người xưa nói: “Đừng chạm sẽ không nhớ, đã chạm rồi khó thể thoái lui”.

Anh có thể nhìn Hân Hân 5 năm trong lặng lẽ nhưng không thể dằn lòng khi nhận ra- cô đang ở cạnh bên mình. Rất gần, gần đến nỗi, chỉ vươn tay là có thể chạm vào.

13. Chương 13: Anh Hai?

Đầu bếp Từ là người làm lâu năm của NghiêM gia, từ khi NghiêM Thành còn nhỏ đã lo lắng cho anh việc ăn uống. Hiện nay ông đã gần 60 tuổi, cũng sắp về hưu.

Sự có mặt của hai người “lạ” sát phòng ông và lão bạn già quản gia Hà khiến ông Từ cảm thấy vui vẻ. Nhất là Đào Đào xinh xắn và lễ phép, buổi đầu gặp mặt đã khoanh tay lễ phép với ông:

-Con chào ông ạ.

-Ừ. Ngoan lắm- Ông Từ xoa đầu cô bé -Con tên là gì?

-Đào Đào ạ.

-Tiểu Mật Đào -Ông Từ nhớ tới món kẹo tuổi thơ mà mình hay ăn lúc nhỏ, liên tưởng đến cô bé ngọt ngào như mật này mà phì cười- Để từ từ ông làm món mật đào cho con ăn nhé?

-Dạ....-Đào Đào cười tíu tít cả mắt- Con cảm ơn ông.

Trong số người làm ở nhà lớn, Hân Hân nhỏ tuổi nhất. Cô cũng lo sợ lời đàm tiếu nên từ khi vào làm việc chỉ toàn ở trong bếp, theo sát ông Từ học thêm một số cách chế biến món ăn. Cũng từ đó cô biết thêm nhiều thói quen ăn uống của cả nhà, đặc biệt là nhân vật Hân Hân căm ghét nhất:

-Cậu chủ ăn món gì cũng không bỏ hành. Mấy năm trước cậu ấy từng bị đau dạ dày nặng, gần cả tháng chỉ ăn cháo, người gầy rộc đi.

Đào Đào cũng ghét ăn hành. Từ nhỏ con bé thấy hành là cứ gạt ra. Thì ra thói quen cũng có di truyền. Hân Hân dù muốn cũng không thể chối bỏ sự thật, người đàn ông đó là cha của con cô. Đào Đào có một phần xương thịt của anh ta.

Mạnh Quan đối với việc cô bé con “gia nhập nhà lớn” có hân hoan hơn một chút, muốn xuống phòng kéo Đào Đào đi chơi nhưng đã bị Mạnh Bằng kéo lại. Ở nhà lớn sẽ kéo theo không ít ganh tỵ, sầm soi từ người khác. Cô Hân Hân kia dù đã có Đào Đào thì cũng chỉ mới hai mươi mấy tuổi, nhỏ hơn anh họ nhiều, bây giờ đích thân anh ta đề nghị đưa mẹ con họ vào nhà, không phải càng làm người ta bàn tán sao?

-Chứ bây giờ làm sao?- Mạnh Quan hỏi với vẻ buồn chán. Con nhóc ấy vẫn phải ở trong phòng à?

-Tạm thời cứ để như vậy đã -Mạnh Bằng nhún mày- Con nhóc còn nhỏ, từ từ rồi tính.

“Anh ta chắc có sắp xếp khác”. Một phương pháp giúp Đào Đào không bị ức hiếp, có thể sống trọn vẹn tuổi thơ của cô bé. Mạnh Bằng không phủ nhận, lý do mình để mắt tới Đào Đào một phần cũng do tác động của Mạnh Quan, sau đó là tò mò trước thái độ của ông anh họ. Hiện nay tình cảm đang có phần đổi khác. Cô nhóc 4 tuổi vừa ngây thơ lại vừa hiểu chuyện đó dần dần khiến Mạnh Bằng cảm thấy tâm tình được thả lỏng hơn. Mối quan hệ với Mạnh Quan đã thay đổi. Từ khi nào hai anh em đã thân thiết hơn trước, thường hay dính lấy nhau.

Sợi dây vô hình được tạo ra từ mối liên hệ với một cô bé con sao?

Buổi trưa, nhà lớn yên tĩnh. Mọi người đa số đều rúc trong phòng. Bà nội thì sang nhà bà Từ đánh mạt chược, đàn ông trong nhà đi làm, đến công ty, không gian càng trở nên lặng lẽ. Mạnh Quan rời giường ngủ, đi xuống tầng dành cho người làm mà mẹ con Hân Hân đang ở. Phòng của cả hai mở hé cửa. Cô bé Đào Đào đang ngồi trên giường, tay cầm một chiếc quạt con con:

-Làm gì đó?

Mạnh Quan bước vào trong. Thấy cậu bé, cô bé con đưa tay lên miệng:

-Suyt....

-Sao vậy?

-Bibi đang ngủ trưa.

Trẻ con đúng là trẻ con. Con gấu thì làm gì biết ngủ trưa chứ. Nhưng Mạnh Quan cũng điều chỉnh giọng nói của mình vừa đủ nghe:

-Sao không ra ngoài chơi?

-Thôi ạ....Chỗ này rộng lắm.

Trong phòng có nhà vệ sinh nữa. Đào Đào có thể đi trong phòng, không phải ra ngoài.

-Mày định ở trong phòng suốt ngày à?

-Không đâu ạ -Cô bé xòa tay -Gần hai tháng nữa là Đào Đào về nhà cô An An. Sẽ không phải ở trong phòng nữa.

Cô bé lẩm bẩm bò xuống giường, đến bên chiếc hộp nhôm”

-Anh Tiểu Minh có gửi thư cho Đào Đào.

Hôm trước, Hân Hân ra ngoài, gặp lại Tư An Doanh. Cậu bé Tiểu Minh gửi thư cho cô ấy, nhờ đưa cho Đào Đào:

-Anh thấy anh Tiểu Minh viết không? Nhớ Đào Đào!

Dòng chữ còn xiên vẹo. Mạnh Quan thoáng bĩu môi:

-Mày đã đọc được đâu mà biết là nhớ hay ghét Đào Đào.

-Nhớ mà....- Đào Đào cãi lại ngay- Anh Tiểu Minh viết là nhớ Đào Đào.

-Vậy thì nhớ Đào Đào. Còn mày? Mày có....

Cậu bé chợt ngưng lại. Sau này con bé rời khỏi, mình có như thằng Tiểu Minh nào đó, có nhớ nó không?

-Em nhớ anh Tiểu Minh và nhiều bạn nữa. -Đào Đào cười khoe hai cái răng sữa mềm mềm- Em cũng sẽ nhớ anh Mạnh Quan, anh Mạnh Bằng....

-Thôi khỏi nhớ...-Mạnh Quan quay mặt đi- Ra ngoài chơi đi. Ở trong phòng buồn chết.

-Không sao đâu ạ! Đào Đào quen rồi.

-Đi thôi. Anh Mạnh Bằng ngồi ngoài vườn đợi mày kìa- Mạnh Quan nói dối- Cho con Bibi tắm nắng, nếu không nó còi cọc như mày vậy.

Bàn tay nhỏ bé nằm gọn trong tay Mạnh Quan. Cảm giác thật ấm áp. Mắt cậu bé chợt cay xè khi nhớ lại....Có em gái luôn là một giấc mơ mà đứa trẻ 8 tuổi từng mong ước. Ngày nào cũng len lén áp má lên bụng mẹ nghe ngóng. Vậy mà....

-Anh Mạnh Quan ơi...Đi từ từ....

-Gọi tao anh hai đi...Tao sẽ đi từ từ.

Mạnh Quan thốt ra lời nói đó trong vô thức. Sau khi nói mới thấy bàng hoàng khi cô bé con đột ngột gọi lớn:

-Anh hai ơi!

Đôi tay bé xíu ôm lấy chân Mạnh Quan, hồ hển thở. Mạnh Quan cúi xuống, tấm lưng đứa con trai mười mấy tuổi chưa thật vững chãi nhưng cũng rất êm rồi:

-Mỗi chân thì tao công...Đi thôi....

14. Chương 14: Gặp Mặt

Mạnh Quan là một thằng ngốc. Trong nhà, Nghiêm lão phu nhân vì nổi áy náy với ba nó mà đối xử với Mạnh Quan rất tốt, thậm chí có phần nhường nhịn. Mọi người nhìn theo thái độ của lão phu nhân mà cư xử, từ đó cũng có phần kiêng nể Mạnh Quan một chút. Nhưng nổi áy náy nào rồi cũng theo thời gian phai nhạt. Một lúc nào đấy khi lão phu nhân không còn thương yêu nữa hay bà mất đi thì Mạnh Quan cũng chỉ là một đứa con xuất thân hèn hạ, bị khinh rẻ, bị lánh xa.

Nếu là nó, Mạnh Bằng nhất định sẽ chăm chỉ học tập, chăm chỉ tạo ra hình một chỗ đứng trong nhà họ Nghiêm. Như anh họ vậy....Mẹ anh ấy cũng không phải là “chính thất” nhưng vị trí của Nghiêm Thành hiện tại có ai chối bỏ được. Dù có xảy ra chuyện 5 năm trước, anh ấy vẫn là người thừa kế số một của Nghiêm thị. Đó là vì anh rất tài giỏi. Mạnh Bằng cũng muốn được như anh họ. Là người số một trong lĩnh vực của mình.

-Anh ơi!

Khác với Mạnh Quan cộc cằn, anh Mạnh Bằng bao giờ cũng hiền lành và cương chiều cô bé cả. Đào Đào có thể thoải mái cười với anh, hỏi anh nhiều chuyện. Anh có thể kể chuyện công chúa Bạch Tuyết nhiều lần mà không mệt. Đào Đào thực sự rất thích anh.

-Sao vậy bé con?

-Tiểu Mật Đào ngoan lắm ạ. Ôm Tiểu Mật Đào cũng rất là êm.

-Em thích Tiểu Mật Đào lắm à?

-Dạ...

-Anh nói cho Đào Đào nghe một bí mật nhé?

-Dạ?

-Tiểu Mật Đào là của một chú mua cho em. Không phải của anh Mạnh Bằng đâu.

-Vậy ạ? Vậy sao chú ấy lại mua cho Đào Đào?

-Vì Đào Đào đáng yêu- Mạnh Bằng kéo cô bé vào lòng, hôn nhẹ lên má Đào Đào- Ai nhìn cũng thích cả.

-Thật không ạ?

Đào Đào cười híp mắt. Trẻ con đều vui vẻ khi mình được khen để thương mà.

-Vì vậy nên khi gặp chú đã tặng quà, Đào Đào có nên cảm ơn không?

-Nên ạ.- Đào Đào gật đầu không do dự -Chú rất tốt mà...

-Ừ. Chú đằng kia kia.

Cổng mở. Chiếc xe màu đen lặng lẽ vào trong.

Nghiêm Thành bước ra. Dưới ánh mặt trời buổi trưa rạng rỡ, anh vừa cúi xuống lấy đồ trong cốp, một giọng nói trong trẻo đằng sau chợt vang lên:

-Con cảm ơn chú ạ.

Cô bé con mặc chiếc đầm hoa, khuôn mặt xinh xắn mỉm cười. Đôi mắt nâu trong vắt mở to. Thế giới xung quanh Nghiêm Thành như đang thay đổi. Anh bất chợt quỳ một chân xuống, đối diện với cô bé xinh đẹp như một thiên sứ đang đứng kia:

-Sao lại cảm ơn chú?

-Anh nói phải cảm ơn chú. Chú đã mua Tiểu Mật Đào cho con.

Đào Đào nhìn kỹ Nghiêm Thành hơn chút nữa. Rồi cô bé chợt reo lên:

-Bữa khổi đó, chú bỗng Đào Đào. Chú ôm Đào Đào mà. Con cảm ơn chú....Chú tốt với Đào Đào....

Bàn tay Nghiêm Thành từng ôm thân hình bé nhỏ đó. Anh từng nhớ không quên đôi mắt nâu hạt dẻ. Nhưng khi ấy, chỉ nhớ vì cô bé là con của Hân Hân.

Bây giờ đối diện, nghe cô bé trò chuyện, lòng anh lại xôn xao một tình cảm khác...Đào Đào bé nhỏ, có thật con mới bốn tuổi. Con không phải là đứa bé thành hình vào lần cưỡng bức đó. Con...

-Chú ơi, Đào Đào cảm ơn chú.

-Chú biết....-Nghiêm Thành bỗng bỗng Đào Đào trên cánh tay mình- Nếu Đào Đào thích, khi nào chú thấy một Tiểu Mật Đào như vậy, chú sẽ mua cho Đào Đào nữa. Có được không con?

Ôm cô nhóc trên tay, mùi hương da thịt trẻ con thơm ngát. Mái tóc ngắn củn trông mắt Nghiêm Thành lại đẹp lạ lùng.

Anh bỗng mong ước...Mà không còn là mong ước nữa. Nó là sự khao khát. Đào Đào bé bỏng....Con có phải là thiên thần đi lạc, bất ngờ đi vào cuộc sống của “ba” không?

15. Chương 15: Bước Lên Trước

-Mẹ ơi!

Hai mẹ con ở trong phòng, Hân Hân cắt móng tay cho Đào Đào. Cô bé định hỏi mẹ điều gì đó nhưng rồi lại lặng im.

Điều muốn hỏi là sao chú lớn rồi mà lại thích nghịch tóc của Đào Đào vậy? Chú còn lấy lược giúp cô bé chải tóc. Nhưng chú buộc tóc rất xấu. Anh Mạnh Bằng phải giúp Đào Đào chải lại nữa kia.

Anh Mạnh Bằng nói là không được kể với ai việc nói chuyện với chú. Chú rất hay xấu hổ. Nếu mọi người biết, chú sẽ không đem bạn của Tiểu Mật Đào về.

Anh Mạnh Bằng nói chuyện gì Đào Đào cũng nghe hết. Vì anh rất tốt. Anh và anh Mạnh Quan ai cũng tốt. Đào Đào thích cả hai anh.

Vì vậy nên buổi chiều, có một chị ăn mặc rất đẹp đến chơi cùng, dù rằng rất vui song anh Mạnh Quan hình như không thích lắm. Chị ấy hỏi Đào Đào rất nhiều chuyện, hỏi nhiều tới nỗi cô bé không nhớ nổi, chỉ trả lời qua loa. Vậy mà chị cũng không giận, còn nói hôm nào sẽ cùng các anh dẫn Đào Đào đi chơi.

Anh chị đều tốt. Đây là ngày đầu tiên từ khi đến đây Đào Đào vui như vậy. Nhưng cô bé vẫn nhớ đến chỗ cô An An, nhớ anh Tiểu Minh, nhớ các bạn nhỏ ở khu tập thể. Đào Đào muốn trở về.

-Gi đó con?

-Mẹ ơi.... Bao lâu nữa mới hết hai tháng hả mẹ?

Bàn tay đang cắt móng của Hân Hân khựng lại. Con mới có mấy tuổi nhưng đã muốn thoát khỏi không khí nặng nề, ngột ngạt ở đây rồi.

-Mỗi ngày con gạch một gạch trên giấy của mẹ -Hân Hân đưa cho Đào Đào một tờ giấy có những gạch dọc như hàng rào. -Gạch hết số gạch này là hết hai tháng đó con.

-Dạ...

Đào Đào có chút buồn khi không gặp các anh nữa. Song các anh có nhiều bạn chơi hơn Đào Đào, các anh sẽ không buồn. Đào Đào gặp lại anh Tiểu Minh, gặp lại các bạn nhỏ. Đào Đào cũng sẽ không nhớ các anh nữa. Đào Đào...

-Đào Đào nè....

Hân Hân đột ngột chọc vào cái bụng nhỏ mềm mại. Đào Đào cười khanh khách, đôi mắt màu hạt dẻ sáng bừng lên. Cô bé ôm lấy mẹ, tay lần mò chạm vào ngực Hân Hân.

-Con làm gì đó?

-Mẹ ơi.... Con thương mẹ...

-Thương mẹ hay là làm xấu đây?- Hân Hân hôn mạnh vào má con gái, bật cười- Đào Đào lớn rồi....

-Mẹ gái lưng cho Đào Đào đi....- Cô bé lật người qua, nũng nịu- Đào Đào ngứa quá....

-Con bé này,...- Du Hân Hân cười cười, phát nhẹ vào cái mông nhỏ- Nhỏ xíu mà đã bắt mẹ hầu hạ rồi. Vậy mà sau này nói sẽ nuôi mẹ.

-Đào Đào thương mẹ nhất mà....- Đào Đào cong cong cái miệng nhỏ, hùng hồn- Đào Đào sẽ nuôi mẹ mà.

-Được rồi công chúa -Hân Hân gái lưng cho con, âu yếm- Ngủ đi con....

Cô hát một bài dân ca quen thuộc. Giọng hát trong veo, ngọt đến mê người.

Ngày xưa mỗi lần nghỉ trưa, Diệp Tâm hay nghe ngao hát. Cô là một cô gái hiền lành, tốt bụng, dịu dàng. Vì vậy cho nên không có gì khó hiểu khi vào công ty chưa lâu, Diệp Tâm đã có không ít người theo đuổi. Ngày đó, Nghiêm Thành nhớ rất rõ, anh biết cô thích món bánh chocolate của tiệm bánh Hoàng Ký, khi đi về đã cố tình vào trong mua một phần. Nhưng khi về đến công ty lại nhìn thấy cảnh các cô gái trong phòng xúm xít bên bó hoa hồng đỏ ai tặng cho Diệp Tâm.

Má cô ửng hồng, trông thật là xinh đẹp. Cái bánh chocolate Hoàng Ký vài ngày trước đã có người mua cho Diệp Tâm rồi.

Nghiêm Thành lẳng lặng đem bánh vào văn phòng. Vị ngọt đắng của nó tê tê nơi đầu lưỡi, mãi mãi anh vẫn không quên.

Hơn 5 năm trước, anh luôn nghĩ mình là người đến sau. 5 năm trước, anh từng nhìn vào sự phức tạp của gia tộc mà cân phân quá nhiều thứ. Nghiêm Thành không muốn Diệp Tâm bước chân vào mớ hỗn độn đó. Tới lúc giạt mình nhìn lại mới thấy vô cùng hụt hẫng. Thì ra con người luôn luôn như vậy, những tưởng mình có thể buông bỏ, thực sự vẫn rất cố chấp, rất đau lòng nhìn hạnh phúc từ từ rời khỏi tầm tay....

Lâu lắm rồi Nghiêm Thành không hút thuốc. Giờ đây dưới chân anh đầy những tàn thuốc bay bay.

Phong bì trắng bên trong là vài sợi tóc đen mềm mại của con gái. Một mẫu móng tay của Nghiêm Thành cũng được bỏ vào trong.

Hy vọng cũng được, tuyệt vọng cũng được. Nghiêm Thành luôn chậm chân, luôn do dự của 5 năm trước, phải chăng bây giờ cũng nên bước lên trước một lần?

16. Chương 16: Như Ý

Ngày hôm sau rồi hôm sau nữa, chị xinh đẹp đều đến. Chị mang theo bánh kẹo, còn tặng cho Đào Đào một con búp bê thật dễ thương.

Búp bê biết chớp mắt, mặc đồ rất đẹp. Vỗ nhẹ vào mông nó, búp bê phát ra tiếng gọi “Papa” rất vui tai.

Đào Đào thích mê con búp bê đó. Chị xinh đẹp tặng cho Đào Đào, cô bé hỏi lại, đôi mắt trong veo chớp chớp trông thật đáng yêu:

-Chị cho em thật ạ?

-Ừ. Chị tặng Đào Đào.

-Em cảm ơn chị.

Chị xinh đẹp còn đưa tay nghịch tóc Đào Đào nữa. Đào Đào cười với chị, ôm búp bê vào lòng, còn hát ru cho nó nữa. Giọng hát còn vài chỗ phát âm chưa chuẩn, nhưng càng nghe càng thấy dễ thương.

-Lại tới à?

Mạnh Quan hỏi trống. Như đã quen, “chị xinh đẹp” cười cười:

-Chị là chị họ của em đó. Sao lại có cái kiểu nói chuyện móc họng vậy hả?

-Dạ, em chào chị họ -Mạnh Quan kéo Đào Đào về phía mình- Sao tự nhiên hôm nay chị họ Như Ý lại chịu khó để bụng đến con gái người giúp việc vậy.- Cậu bé hát hăm nói với Đào Đào -Trả búp bê lại cho chị đi, nếu không có người sẽ lu loa mầy ăn cắp búp bê đó.

Đào Đào nhìn Mạnh Quan rồi ngoan ngoãn xòe con búp bê ra. “Chị xinh đẹp” là Thẩm Như Ý, chị họ của Mạnh Quan không kiềm được tức giận, dậm chân:

-Em nói vậy là sao hả? Chị xấu xa, chị độc ác vậy sao?Em quá đáng....

-Thôi được rồi- Mạnh Bằng xuất hiện kịp thời, nhanh chóng can thiệp-Như chó với mèo vậy. Như Ý từng nói là thích có em gái mà.

-Đúng đó...-Như Ý ôm lấy Đào Đào, hát mặt- Không phải ai cũng làm như trong phim truyền hình đâu.

Đào Đào hết nhìn Mạnh Quan, lại nhìn Như Ý. Cô bé không hiểu mấy, chỉ tiếc nuối nhìn chằm chằm vào con búp bê. Như Ý nhìn thấy, giọng trở nên dịu dàng hơn:

-Đào Đào đừng sợ...Chị cho Đào Đào búp bê là thật. Đừng nghe lời của anh Mạnh Quan.

-Đào Đào mượn búp bê thôi ạ -Đào Đào mỉm cười- Mẹ cũng không cho em chơi đồ chơi nhiều đâu. Một lát chơi xong em trả cho chị Như Ý mà.

-Trời ơi....Dễ thương quá à.

Như Ý ôm lấy Đào Đào. Ban đầu cũng có chút ganh tị khi anh Mạnh Bằng, Mạnh Quan đều quan tâm đến Đào Đào như vậy,nhưng rồi đến gần thì thấy cô bé quả là rất dễ thương, ngoan ngoãn. Như Ý cũng muốn chơi với cô nhóc nhiều hơn.

-Chị Như Ý buông em ra, chị ôm chặt quá à....

-Nghe nói anh trai em về hả Như Ý -Mạnh Bằng chợt hỏi – Về được lâu không?

-Hôm qua em mới nhìn thấy anh trai thôi ạ. Tối ngày mai chắc anh cũng đến dự tiệc từ thiện của bà nội. Mẹ em chắc còn giận nên em không dám hỏi gì.

-Ừ.

Mạnh Bằng biết anh trai của Như Ý. Năm cậu lên 9 tuổi từng nghe mẹ kể, anh Thắm Thanh Dương vì một cô gái mà cãi lại bà nội, còn kiện anh họ Nghiêm Thành ra tòa. Sau đó anh ta bị đưa sang nước ngoài du học, biệt biệt mấy năm, bây giờ mới trở về.

-Tối mai sẽ náo nhiệt lắm đó.- Như Ý cúi sát xuống mặt Đào Đào- Bé Đào Đào có muốn đi chơi với anh chị trong tiệc không?

-Dạ thôi ạ – Đào Đào rất nghe lời mẹ, nhớ rõ ngày đi lạc hôm đó- Em ở trong phòng chơi với búp bê thôi.

-Trong tiệc có bánh kem, mứt táo và chocolate nữa -Tiệc thường niên của nhà họ Nghiêm thường mời theo gia đình các đối tác nên chuẩn bị đầy đủ các món ăn vặt mà trẻ con thích- Chị lấy cho Đào Đào ăn...

-Thôi ạ....

-Có chị Như Ý đây, không ai dám ăn hiếp Đào Đào đâu -Như Ý bật cười- Ngày mai chị chở em. Em nhờ mẹ buộc tóc đẹp rồi tối đi chơi với anh chị nhé?

Một cô bé con khi được ưu ái quá mức sẽ rất thích nhưng Đào Đào lại do dự rồi lại lắc đầu. Mẹ không thích Đào Đào ra ngoài khi đông người. Đào Đào cũng rất sợ bị lạc nên cô bé sẽ ở trong phòng.

Không thuyết phục được cô bé, Như Ý có vẻ chán nản. Mạnh Quan thì lại vui ra mặt. Mạnh Bằng nhìn ba đứa nhóc, thoáng mỉm cười. Có lẽ cậu bé chưa thấy được, nụ cười của mình đã bớt rất nhiều sự miễn cưỡng, ấm áp và nhẹ nhàng hơn rất nhiều lần.

Trong danh sách khách mời có cả Yên Yên và Âu Phấn Ngọc. Bà Nghiêm thoáng cau mày:

-Phấn Ngọc cũng về nước rồi sao?

-Dạ.

Hà quần gia dạ nhỏ. Không những về nước, cô ấy đang từ từ thay thế vị trí của ba mình trong tập đoàn Âu thị. Năm năm trước, khi Nghiêm Thành xảy ra chuyện, Phấn Ngọc là người bà đưa ra đề nghị cầu hôn. Từ nhỏ con bé và Nghiêm Thành đã thân thiết. Không ngờ nó lại từ chối, còn ra nước ngoài, sau đó Nghiêm Thành nhờ được Yên Yên....

So với Yên Yên dịu dàng, phù hợp làm người nội trợ, cái bóng sau lưng chồng thì Phấn Ngọc là con gái cứng của chủ tịch Âu thị. Nếu phải chọn, bà dành cho Phấn Ngọc sự ủng hộ nhiều hơn. Tuy nhiên chuyện năm năm trước, nó chẳng từng từ chối đính ước, năm năm sau có còn vương vấn gì với Nghiêm Thành nữa hay không?

-Bà chủ....Thiếp mời?

-Ông cứ gửi đi. Bảo Nghiêm Thành nhất định phải có mặt trong buổi tiệc từ thiện ngày mai.

Gần hai năm nay bà giao hết việc công ty cho Nghiêm Thành, toàn tâm toàn ý vào công tác từ thiện nhưng trong thương trường, vị trí Nghiêm phụ nhân vẫn còn tiếng nói, đặc biệt thời gian gần đây việc từ thiện có nhiều kết quả tốt, không chỉ nâng cao vị thế cho Nghiêm thị mà bản thân bà cũng được bầu làm Chủ tịch hội, có không ít vẻ vang và thành quả của tuổi già.

17. Chương 17: Gặp Lại Cố Nhân

Dạ tiệc từ thiện là hoạt động hàng quý mà Quỹ từ thiện Chung Đồng của Nghiêm lão phu nhân đứng ra tổ chức. Trong buổi tiệc đôi khi có tổ chức bán đấu giá các vật phẩm gây quỹ đều là thứ đắt giá mà giới thượng lưu nhiều người dù có tiền cũng khó thể mua.

Nhà bếp của Nghiêm gia bận rộn từ sáng sớm. Hân Hân được giao phụ trách món gà hầm với rượu vang của tiệc. Tuy không phải là món ăn chính nhưng đây cũng là món công phu, cần tay nghề của đầu bếp, phải nấu sao rượu thấm vào vị của thịt, không, thịt gà vừa mềm vừa trắng, ăn không bore, ngọt thanh.

Đến khoảng 10 giờ, dạ tiệc chuyển sang phần khiêu vũ. Không nghe ai phàn nàn về món gà hầm rượu, Hân Hân cũng thở phào.

Đầu bếp Từ trao cho cô chén cháo. Bây giờ trong phòng bếp mọi người mới ăn uống được một chút lại sức cho cả ngày bận rộn rồi.

Quản gia Hà từ bên ngoài tất tả bước vào, đến chỗ Hân Hân và đầu bếp Từ, nhỏ giọng:

-Hai người nấu cho cậu hai một chén cháo nhé. Cậu ấy bị bệnh dạ dày tái phát, đang nằm nghỉ trong phòng.

Phần nấu cháo này được giao cho Hân Hân vì đầu bếp Từ còn phải dọn dờ, kiểm tra việc dọn dẹp trong bếp, xem xét việc chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn cho buổi sáng ngày mai.

Hân Hân nấu một chén cháo trắng, nêm thêm một ít hạt sen khô. Thời gian gấp rút cô không nấu kịp món cháo hạt sen, chỉ có thể làm đơn giản như vậy. Mùi thơm của cháo khi chín làm đầu bếp Từ rất hài lòng. Ông nhẹ lời:

-Con mang lên cho cậu hai đi.

-Dạ?- Hân Hân bối rối tìm cách khước từ- Thôi ạ....Con....

-Nhà bếp đều bận rồi. Đem lên cho cậu hai rồi cứ về phòng luôn cũng được. Nhanh đi con.

Hân Hân nhìn quanh. Ai cũng bận bịu trong việc dọn dẹp. Cô đành nghe lời, bưng cháo lên phòng Nghiêm Thành.

-Vào đi!

Sau tiếng gõ cửa, giọng Nghiêm Thành vọng ra yếu ớt. Hân Hân bước vào...

Không chỉ có mình anh trong căn phòng đó. Có nhiều người. Khuôn mặt người đang đứng...Là Thẩm Thanh Dương...

Anh gầy đi một chút. Dáng vẻ vẫn thông thả, nụ cười vẫn nhẹ nhàng.

Chỉ có đôi mắt anh như sâu hơn, hun hút....Lòng Hân Hân đau nhói. Anh rất tốt. Anh là người tốt. Kỉ niệm về mỗi tình đầu trong sáng chỉ có thể là hoài niệm. Một hoài niệm đầy thương đau.

Bàn tay Thẩm Thanh Dương đang nắm tay một người con gái khác. Hân Hân nhận ra cô gái đó. Cô ấy cũng là một bạn làm ăn quan trọng của Nghiêm thị. Là cô Âu Phần Ngọc, tiểu thư duy nhất của tập đoàn Âu thị. Giờ cô ấy đang là bạn gái của Thanh Dương sao?

-Để xuống đó đi.

Nghiêm Thành nhìn thấy vẻ thẫn thờ trên khuôn mặt Hân Hân. Anh cũng đau lòng. Biết rằng cô còn thương còn nhớ. Biết là cô chẳng thể quên.

-Dạ....Cậu hai....

-Cô ra ngoài đi. Cảm ơn cô.

Nghiêm Thành nói chuyện rất khế. Có nhiều chuyện, Hân Hân không nên biết. Biết cũng chỉ đau lòng. Thà cứ như vậy, đôi khi lại tốt hơn.

-Dạ...

Hân Hân khuất sau cánh cửa, bên trong Nghiêm Thành mới chống tay ngồi thẳng dậy, nhẹ nhàng:

-Cảm ơn cô Âu đã ghé thăm. Tôi và Thanh Dương có chút chuyện cần trao đổi. Cô có thể....?

-Vâng -Chuyện Thẩm Thanh Dương ngày trước cương quyết đứng về phía “bạn gái” là Diệp Tâm tổ cáo Nghiêm Thành giới thượng lưu ai cũng biết. Nghe nói là anh bị lợi dụng, sau khi phát hiện ra mọi chuyện là

do bạn gái dàn cảnh với Nghiêm Thành, Thanh Dương đã bị cú sốc nặng, mấy năm không trở về. Âu Phần Ngọc cũng chỉ nghĩ đơn giản là Nghiêm Thành cần không gian riêng trò chuyện với cậu em họ mà thôi.

-Em ra ngoài trước.

-Ừ.

Nghiêm Thành tựa người vào giường. Cơn đau dạ dày vẫn còn âm ỉ. Anh múc một muỗng cháo cho vào miệng. Vị rất ngon.

Ước gì là của cô cam tâm tình nguyện. Ước gì chính tay cô nấu, vì anh là Nghiêm Thành chứ không phải là cậu hai của nhà này.

-Anh có chuyện gì muốn nói với tôi à?

-Chúc mừng cậu thôi...-Nghiêm Thành cười nhẹ -Cuối cùng cậu cũng là một cặp với cô Âu. Hạnh phúc không cậu Thẩm?

Giọng nói anh chứa đầy sự trào phúng. Đâu phải Thẩm Thanh Dương không hiểu. Mối anh ta nhếch lên:

-Hạnh phúc chứ. Rất hạnh phúc.

-Vậy thì tốt rồi -Nghiêm Thành lại ăn tiếp vài muỗng cháo, từ tốn lau miệng- Công sức của cậu bỏ ra đã được đền đáp. Dù cậu khiến cô gái yêu cậu sống không bằng chết, miễn cậu hạnh phúc là được – đó gọi là bất chấp thủ đoạn phải không?

-Anh....

Ly rượu ngày hôm đó đúng là có bỏ chất kích dục. Còn là loại cực mạnh. Kẻ bỏ thuốc đã nghĩ tới khả năng kiểm chế của Nghiêm Thành.

Sau khi xảy ra chuyện, gia đình êm ấm của Diệp Tâm đã xảy ra bao biến cố. Cô ấy là cô gái không có tham vọng. Cô ấy chỉ là nạn nhân để người ta lợi dụng. Gia đình Diệp Tâm cũng vậy. Họ nghĩ mình đang đi tìm công lý cho con gái. Không nghĩ mình đang là con cờ trong một thế cờ cao.

-Chuyện qua năm năm rồi- Nghiêm Thành lạnh nhạt- Chuyện gì cũng đã xong. Nếu cậu thấy hạnh phúc, xem như cậu đã chọn lựa đúng. Tôi không trách cậu, mà cũng không có quyền trách cậu...Chỉ là...cậu càng ít xuất hiện trước mặt tôi càng tốt, tôi không muốn nhìn thấy cậu nữa....Xin mời....

Chuyện cũ, chỉ có một nạn nhân duy nhất. Diệp Tâm trọn đời cũng không biết. Người cô ấy yêu nhất chỉ xem mình là một công cụ. Nhưng Nghiêm Thành sẽ không cho cô biết chuyện đó. Thà cô cứ hận anh, trả thù anh cũng được. Đừng để cô nhận ra vị trí của mình trong trò sắp đặt nghiệt ngã của con người.

Thẩm Thanh Dương đã rời khỏi phòng. Nghiêm Thành tiếp tục ăn hết chén cháo. Email của anh nhấp nháy, báo có tin mới. Nghiêm Thành khẽ nhướn mày.

Là báo cáo xét nghiệm của phòng thí nghiệm. Tay anh khẽ run run.

Tỉ lệ tương thích là 99,9%, quan hệ cha – con ruột.

Mất Nghiêm Thành nhắm nghiền. Bên cạnh đó là một bản báo cáo khác, gửi từ Mỹ về. Sau khi về TQ, Đào Đào mới được làm khai sinh. Ngày sinh thực sự của cô bé là 7 tháng 14 ngày sau lần xảy ra biến cố, đêm kinh hoàng trong đời Diệp Tâm nhưng cũng là những giây phút hạnh phúc mà Nghiêm Thành không thể quên được. Sau khi tan thuốc, anh đã không thể kiểm lòng khi thân thể nhỏ bé co ro trong vòng tay mình. Đào Đào không phải là kết quả của bạo lực và dục vọng. Cô bé là nỗi khao khát trong lòng Nghiêm Thành bấy lâu tích tụ khiến anh thả trôi mình trong hạnh phúc, trong sự thỏa mãn khi có được – dù chỉ là thân xác của Diệp Tâm.

*E hèm, bạn Viễn bạn ấy hiền quá, bạn Vĩnh thì có làm có hưởng, com đi....com đi....

18. Chương 18: Bước Từng Bước Đến Gần

Tâm trí Hân Hân sau lần gặp mặt không được ổn định. Mười một giờ mà cô vẫn còn thức, Đào Đào ôm mẹ, theo thói quen lại mò tay chạm ngực Hân Hân.

-Mẹ ơi!

-Sao còn chưa ngủ vậy con?

-Mẹ gãi lưng cho Đào Đào đi ạ. Đào Đào ngứa....

-Ừ.

-Mẹ ơi!

Ai nói trẻ con vô tâm chứ? Đào Đào thấy mẹ gầy rất hờ hững. Mẹ dường như đang nghĩ tới gì đó. Mẹ buồn ngủ. Đào Đào dụi mặt vào ngực mẹ, đôi tay bé xíu vòng quanh người Hân Hân:

-Mẹ ơi, Đào Đào buồn ngủ.

-Ừ.

Giọng ru khe khẽ. Đào Đào đang từ từ nhắm mắt. Hân Hân nhìn khuôn mặt ngây thơ của con bé, mắt chợt cay cay.

Đời đèn bù cho cô như vậy đó, còn đòi hỏi gì hơn nữa. Chỉ còn gần hai tháng nữa, chỉ hai tháng nữa thôi mà.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ. Đã khuya giờ này mà ai còn đến? Hân Hân thả tay Đào Đào xuống, nhẹ nhàng bước đến bên cửa.

-Chào cô....

Khuôn mặt Nghiêm Thành hiện ra trước mặt. Hân Hân có hơi hoảng hốt, theo bản năng định đóng cửa lại. Nhưng rồi cũng phải mở ra:

-Cậu hai...

-Tôi hơi đói -Nghiêm Thành cười nhẹ- Làm phiền cô...

Đầu bếp Từ cũng đã đi nghỉ ngơi, hiện giờ chỉ có Hân Hân phục vụ. Là đầu bếp riêng cho nhà lớn, thực chất cũng là người làm công, chủ bảo làm thì giờ nào cũng phải làm.

-Trong bếp chỉ còn một ít hạt sen khô. Tôi lại nấu cháo hạt sen, không biết cậu có ngán không?

-Không đâu.

Nghiêm Thành nhìn cô đi vào bếp. Theo lẽ thường, anh không nên vào phòng của người giúp việc giữa đêm hôm khuya khoắt. Nhưng cơn xúc động trong lòng quá mãnh liệt. Đào Đào là con ruột của Nghiêm Thành. Cảm giác tình thâm thật kỳ diệu. Nhìn cô bé ngủ, lòng anh vừa thanh thản lại vừa hạnh phúc. Thứ hạnh phúc diệu của một người cha.

-Cậu hai...

Nghiêm Thành đang định chạm tay vào má Đào Đào thì Hân Hân cũng vừa từ bếp đi ra. Nhìn cảnh tượng đó bỗng nhiên cô lo sợ....Người này là cha của con cô. Dù anh ta không biết. Đào Đào cũng không....

-Con của cô xinh quá. Bé mấy tuổi rồi?

Nghiêm Thành hỏi nhỏ, ánh mắt trìu mến vẫn không rời khỏi Đào Đào.

-Bốn tuổi ạ.- Cô khẳng định thêm lần nữa- Vừa mừng sinh nhật không lâu.

-Ồ.

Anh thật sự muốn chạm vào cô bé, muốn hôn lên đôi má hồng phúng phính. Đào Đào....Như một quả đào nhỏ đáng yêu.

Tay Hân Hân run lấy bối. Cô sợ...Cũng không lòng dạ nào mà thù hận nữa. Cô chỉ nghĩ đến khả năng chuyện có thể bại lộ. Tráng họ cũng đổi thành đen được, huống gì cướp đi một đứa nhỏ. Đào Đào là lẽ sống của Hân Hân mà....

-Cháo sắp chín....Cậu hai, cậu ra ngoài phòng ăn....Tôi dọn cho cậu.

Cách nào cũng được. Hân Hân chỉ muốn Nghiêm Thành rời khỏi phòng mình ngay lập tức. Cô hối hận. Thực sự hối hận. Sao mình lại nảy ra ý nghĩ trả thù lúc đó? Sao lại không nghĩ đến chuyện, anh ta có thể cướp Đào Đào. Đào Đào là của cô. Chỉ là của cô thôi....

-Ừ.

Sự bối rối của Hân Hân không thoát khỏi mắt Nghiêm Thành. Anh từng nghĩ sẽ để cô sống cuộc đời của riêng mình. Trong mối quan hệ này, Nghiêm Thành là người có lỗi. Anh chỉ tìm cách bù đắp bằng vật chất. Lúc nào Nghiêm Thành cũng nghĩ, cô thuộc về một thế giới khác. Anh không thể và không có quyền động đến cuộc sống bình lặng của Diệp Tâm khoác lên lớp mặt nạ Du Hân Hân.

Nhưng từ lúc biết Đào Đào là con ruột, một thế giới trước mặt Nghiêm Thành đã mở ra. Tại sao anh chỉ nghĩ, cô sẽ hạnh phúc khi ở bên người khác? Hân Hân là mẹ của Đào Đào....Tại sao ba người họ lại không thể là một gia đình? Tại sao?

Khoảng cách của cả hai là chuyện của năm năm trước. Song cô đã chủ động tiếp cận với Nghiêm Thành. Cô muốn trả thù. Vậy thì cứ để Hân Hân nghĩ mình đang trả thù đi.

Ánh mắt Nghiêm Thành thoáng tối lại. Thử đoán- không phải anh không có. Chỉ là chưa bao giờ dùng để tranh giành một thứ gì đó về mình.

-Cô Du là người ở đâu?

-Dạ....Tôi sống ở quê.

-Chồng cô Du cũng ở đó?

-Không ạ....- Hân Hân cố bình tĩnh đáp lời- Tôi đã ly dị.

-À...Vì vậy cô xin vào đây làm việc sao?

-Dạ....

Cháo đã chín. Hân Hân vội vã tắt bếp, múc ra một chén:

-Cậu hai dùng cháo....Tôi xin phép.

-Trước đây tôi từng sống dưới quê, rất thích không khí trong lành dưới đó. Cô Du chắc học được cách nấu cháo hạt sen từ quê mình? Vị rất ngon.

-Vâng....

Khi còn làm thư ký cho Nghiêm Thành, Diệp Tâm rất ít dám ở một mình với anh. Con người Nghiêm Thành nghiêm túc, ít nói chuyện phiếm, cô làm việc gì cũng phải hết sức cẩn thận nếu không muốn bị đuổi việc. Diệp Tâm còn nhớ, có một nhân viên ở phòng kế hoạch làm sai một bản báo cáo. Nghiêm Thành không trách cứ gì cả nhưng ngày hôm sau đã sa thải cô ta.

Hiện giờ anh cũng rất đáng sợ. Đã có biến cố năm năm trước, Diệp Tâm hiện nay dù trong lớp người giúp việc vẫn phải đề phòng, đề phòng đến mức tối đa.

Nghiêm Thành cầm chén cháo lên miệng húp một hơi cạn sạch. Cách ăn uống có phần khác với phong thái tao nhã bình thường anh có. Hân Hân vội dọn chén đĩa, cùng lúc Nghiêm Thành rửa tay cô:

-Đã bắt cô Du làm việc đêm thế này, chén đĩa để tôi rửa. Cô cứ đi nghỉ đi.

-Cậu hai đừng đùa- Hân Hân vội rút tay về- Để tôi....

-Mẹ ời!

Tiếng gọi ngây ngô của Đào Đào vang lên bên cạnh. Cô bé cầm theo con gấu Bibi, mắt vẫn còn ngái ngủ. Nghiêm Thành đã đến gần bên bé, cúi thấp người bồng Đào Đào trên cánh tay mình. Cô bé hơi hoảng, nhìn mẹ rồi đẩy nhẹ người anh:

-Chú ơi, thả Đào Đào xuống đi.

-Con về phòng ngủ nhé?- Nghiêm Thành hôn nhẹ lên má cô bé, quay về phía Hân Hân đang vội vã đi đến. Anh trao Đào Đào cho cô, mắt thấp thoáng ý cười:

-Cô Du nên về phòng với bé. Không có mẹ, Đào Đào ngủ không ngon đâu.

Anh bước vào bếp, xắn tay áo, thông thả rửa chén. Đào Đào ôm chặt lấy cổ mẹ. Cô bé biết Hân Hân đang rất sợ. Chú đâu có đáng sợ, sao mẹ lại phải ôm lấy Đào Đào, tim đập mạnh thế kia?

19. Chương 19: Ba Và Con Gái

Đào Đào bao giờ cũng dậy rất sớm, cùng lúc với Hân Hân.

Cô bé ngoan ngoãn ăn phần ăn sáng đã được mẹ chuẩn bị, uống sữa, ngồi yên ẹchải và buộc tóc gọn gàng. Tới 6 giờ Hân Hân phải rời phòng để làm việc. Bữa ăn sáng của cả nhà bắt đầu lúc 8 giờ.

-Mẹ ơi, trưa mẹ có về không?

-Khoảng lúc nghỉ trưa mẹ sẽ về.

-Con ra ngoài chơi được không ạ?

Cô bé định đem búp bê trả cho chị Như Ý. Chị nói hôm nay chị sẽ tới nhà.

-Ừ.- Nghĩ đến cảnh con gái nhỏ xíu phải ở trong phòng suốt ngày, Hân Hân cũng cảm thấy xót xa- Đùng nói chuyện với người lạ nha con.

-Dạ....

Nhớ lời mẹ dặn, Đào Đào ngồi ở góc vườn, chỗ chiếc xích đu mà mấy anh và chị hay ngồi chơi. Ở nhà lớn không có nhiều người như nhà nhỏ nhưng có nhiều người làm Đào Đào sợ. Có bà bà, có mấy cô khó tính. Mấy chú Đào Đào gặp dường như chỉ vui khi nhìn thấy các anh, còn với Đào Đào đều không thích tới gần.

Cô bé đợi mãi mà không thấy chị Như Ý và các anh đến. Đắng kia có tiếng động cơ xe vừa nổ. Đào Đào len lén nhìn.

Chú hôm qua đang từ từ đi đến chỗ cô bé. Chú không phải là người lạ. Đào Đào nhoẻn cười với chú:

-Con chào chú ạ.

Nghiêm Thành cười với cô bé. Anh đưa vật giấu sau lưng này giờ ra.

-Tặng cho con.

Là một con búp bê tóc vàng biết mở và nhắm mắt, còn đẹp hơn con mà chị Như Ý cho Đào Đào mượn nữa. Có lấy được không?

-Con cầm đi!

-Con cảm ơn chú.

Đào Đào vẫn là một đứa bé. Cô nhóc không cưỡng lại được sự thích thú trước món đồ chơi mới, đôi mắt ngây thơ ngời sáng. Búp bê mặc đồ thật đẹp, còn biết chớp mắt, mỉm cười với Đào Đào.

-Con gái à....

Nghiêm Thành âu yếm gọi. Cô bé xinh xắn, là một thiên thần nhỏ. Vậy mà bao năm qua, ba không biết – trên đời này mình lại có một đứa con.

-Dạ, chú?

Mọi việc không nên nóng vội. Nghiêm Thành biết vậy, nhưng xúc động thì khó mà kiềm nén được. Huống gì hạnh phúc đến lúc anh không thể ngờ.

-Con có thích không?

-Dạ thích ạ.

-Ở đây có quen không con?

-Dạ không ạ.

Trẻ con cũng không biết nói dối, không biết cân nhắc lợi hại. Đào Đào dù rất mến các anh, thương chị Như Ý và chú nữa nhưng cô bé vẫn không thích ở đây.

-Nếu con và mẹ ở một nơi khác, có chú nữa, không ai làm con ghét, vậy có được không?

-Chú ơi!

Chú là người tốt. Song Đào Đào mới gặp chú thôi.

-Sao hỏi con?

-Chú không phải là ba đâu ạ. Ba mẹ và Đào Đào mới ở chung với nhau được.

Tim Nghiêm Thành nhói lên. Tất cả đều vì anh do dự, đều vì anh chỉ nghĩ và làm theo ý kiến của mình. Đào Đào hơn 4 tuổi, chưa bao giờ biết đến tình thương của một người cha.

-Đào Đào có ba không?

-Không ạ.- Đào Đào hồn nhiên- Ba Đào Đào lên trời rồi ạ. Đào Đào còn lâu lắm mới gặp ba được.

Nghiêm Thành ôm lấy cô bé, hôn nhẹ lên vầng trán non nớt. Đào Đào có đôi mắt rất giống anh. Đôi mắt trong trẻo nhưng vẫn buồn buồn:

-Con có muốn gặp ba sớm hơn không?

-Không ạ. Di An An nói, nếu muốn gặp ba thì phải bỏ mẹ. Đào Đào thương mẹ hơn ba. Đào Đào chưa muốn gặp ba đâu.

Nghiêm Thành ghen trong cổ họng, không thể nói gì khác nữa. Con của mình nhưng mình lại không thể danh chính ngôn thuận nhìn nhận. Cô bé lại luôn nghĩ rằng ba đã đi xa.

-Anh....

Tiếng Yên Yên vang lên bên cạnh. Ánh mắt Nghiêm Thành lại trở lại vẻ lạnh lẽo. Anh đứng dậy, khẽ cười:

-Chào em.

Hôm nay không lạnh lùng như mọi ngày nữa. Yên Yên có chút ngạc nhiên. Nhưng sau đó nhìn thấy Đào Đào, cô hơi khựng lại, thấp giọng:

-Cô bé này là....

-Cô nhóc đáng yêu lắm. Anh rất thích cô bé.

Yên Yên là một cô gái dịu dàng, xinh đẹp. Nhưng Nghiêm Thành biết rõ, đó chỉ là lớp vỏ bọc bên ngoài của cô ấy. Khác hẳn với Hân Hân, Yên Yên là người có tham vọng. Nghiêm Thành anh là mục tiêu cô muốn nhắm vào.

-Yên Yên...

Nghiêm lão phu nhân đi chiếc xe sau đã đến. Nhìn thấy Nghiêm Thành đứng cạnh Yên Yên, bà rất hài lòng. Nhưng rồi lại thấy Đào Đào.....

-Con bé này....

-Hôm trước cháu nhớ là quần gia Hà nói là con của người giúp việc. Anh Nghiêm Thành rất thích con bé.

Nghiêm Thành hiểu rõ bà nội. Bà đang nhớ đến thái độ của anh vài ngày trước. Trong nhà họ Nghiêm này, chuyện gì cũng không qua được tai mắt của bà.

Hân Hân đột ngột được đích thân Nghiêm Thành đưa lên nhà lớn. Giờ anh lại thân mật với con gái của cô, là những người phụ nữ nhạy cảm, bà nội và Yên Yên sẽ nghĩ rất nhiều.

-Bảo con bé đi chỗ khác chơi. Người hầu mà không có phép tắc gì cả. Lát nữa gọi quản gia Hà đến gặp ta....

-Dạ....

Nghiêm Thành làm như không để ý tới thái độ của bà nội. Anh cúi xuống cạnh Đào Đào, dịu giọng:

-Con mệt chưa? Chú đưa con về phòng nhé.

-A Thành....

-Nội à, con bé còn nhỏ mà nhà mình lại rộng. Để con đưa cô bé về phòng.

Nghiêm Thành bồng Đào Đào trên tay. Cô bé còn khoanh tay lại chào bà nội và Yên Yên nữa. Con gái ngoan ngoan, chẳng bao lâu nữa, con sẽ không phải nhìn lên trời mà nói với người khác, ba con đang ở trên đó nữa rồi.

20. Chương 20: Thủ Đoạn Của Nghiêm Gia

Nghiêm lão phu nhân nhìn bằng hợp đồng Hà quản gia vừa đưa tới, nhíu mày:

-Cô ta còn hợp đồng 2 tháng nữa à?

-Vâng ạ.

Khi bà chủ bảo mang hợp đồng liên quan đến Hân Hân cho bà xem, ông rất hồi hộp. Chỉ lo cô ấy làm gì phật lòng bà chủ.

-Giá hợp đồng đền bù là 6 tháng lương à?

-Dạ...

Lương tháng của Hân Hân là 6700 tệ, 6 tháng chưa đến 40 ngàn nhưng dẹp được nguy cơ thì bà cũng không tiếc. Nghiêm lão phu nhân phẩy tay:

-Được rồi. Sau ngày hôm nay thì thanh lý hợp đồng với cô ta và tìm người thay thế đi.

-Vâng ạ....

Quản gia Hà vô cùng lo lắng nhưng thái độ của bà chủ rất cương quyết, ông đành gật đầu ra hiệu đã biết, lui ra ngoài.

-Bà nội...

Nghiêm Thành đột ngột xuất hiện. Anh cầm lấy bản hợp đồng trên tay quản gia Hà, ngồi đối diện Nghiêm lão phu nhân:

-Cô Du là đầu bếp riêng của con cùng với bác Từ.

-Ta biết...Nhưng một mình bác Từ đã đủ rồi. Ông ấy biết rõ khẩu vị của con.

Nghiêm Thành nhếch môi, nhìn thẳng vào Nghiêm lão phu nhân:

-Chuyện đầu bếp của con thế nào, nội cũng phải quản. Nội vất vả rồi.

-Con không cần dùng giọng điệu đó nói chuyện với ta -Nghiêm lão phu nhân chột điệu giọng- Chuyện năm năm trước là quá đủ, nội không muốn lại xảy ra chuyện nữa.

Nghiêm Thành im lặng. Anh nghe được tiếng bước chân đến gần. Lúc này anh đã nhấn ông Từ bảo Hân Hân đừng inh một chén canh.

-Năm năm trước nội quả đã làm không ít chuyện. Nhưng vốn không phải vì con. Thuê xã hội đen khủng bố nhà Diệp Tâm, buộc ba mẹ cô ấy phải mất việc, lấy lại khu nhà nơi ba mẹ cô ấy đang ở. Thậm chí....-Nghiêm Thành lạnh giọng- Dung túng cho cô thuê người giở trò trên xe, hại chết Diệp Tâm. Nội làm rất nhiều chuyện, chỉ vì để Nghiêm gia không bị mất mặt mà thôi.

Diệp Tâm cần phải biết. Biết anh không phải là người chủ mưu mọi chuyện. Nghiêm lão phu nhân là người hay dùng thủ đoạn. Nghiêm Thành giống bà vài điểm. May là anh có một người mẹ dịu dàng, hiểu chuyện. Mẹ luôn dạy Nghiêm Thành, dù thế nào cũng không nên đánh mất lương tâm, làm những chuyện trời không dung- đất không tha.

Năm năm trước, Nghiêm lão phu nhân chỉ cần vài động tác có thể xóa bỏ quyền lực trong tay Nghiêm Thành. Năm năm sau, thế thời thay đổi. Bà cũng chỉ là một người phụ nữ. Bà không phải là cường nhân trên thương trường. Cổ đông của Nghiêm thị chỉ quan tâm đến lợi ích. Họ biết ai là người có thể kiếm tiền cho họ, ai cần thiết cho họ hơn.

-Con trách nội?

-Con lấy tư cách gì trách nội chứ? -Nghiêm Thành đứng dậy- Con chỉ nhắc lại cho nội nhớ. Nội là người quan trọng trong nhà, có ảnh hưởng rất lớn đến mọi người. Không có gì là bí mật được gìn giữ mãi. Thời đại bây giờ rất tiến bộ, dư luận bên ngoài lợi hại thế nào chắc nội cũng hiểu. Chuyện phu nhân hào môn vì bảo vệ danh dự gia tộc mà làm ra nhiều chuyện xấu, nếu để lộ ra ngoài, hậu quả không thể lường hết đâu nội à....Khi đó thì...

Anh bỏ lửng câu nói. Bên trong Diệp Tâm – à không phải, phải là Hân Hân mới đúng, có lẽ đã nghe hết mọi việc rồi.

Để cô ấy rời khỏi Nghiêm gia cũng tốt. Nơi này nhìn bình lặng nhưng thực tế luôn có những trận sóng ngầm tuôn chảy. Ba anh, chú Út đều là những nạn nhân bị nó cuốn trôi. Nghiêm Thành bây giờ tuy đủ lông đủ cánh song không thể lúc nào cũng ở cạnh hai mẹ con Diệp Tâm để bảo vệ, chở che.

.....-Mẹ ơi!

Bỏ điện thoại xuống, nước mắt trên mặt Hân Hân tuôn trào như suối. Ba mẹ đã giấu cô bao nhiêu chuyện. Tưởng tượng trong thời gian cô mất tích, ba mẹ phải chịu đựng sự giễu cợt từ nhiều phía lẫn khủng bố tinh thần từ Nghiêm lão phu nhân. Ba cô đã sắp về hưu lại bị kỷ luật dẫn đến việc cắt đi toàn bộ chế độ, sau đó bị đám xã hội đen liên tục quấy phá. May mà còn có cậu Ba, ba mẹ mới có chỗ nương náu dung thân.

Đào Đào nhìn mẹ khóc. Cô nhóc cũng cuống quýt mếu máo theo:

-Mẹ ơi!

-Mẹ không sao -Hân Hân lau nước mắt- Chỉ là....mẹ vui quá thôi.

-Sao mẹ vui mà lại “hóc” ạ?

-Mẹ vui vì mình có thể về chỗ cô An An sớm...-Quản gia Hà vừa mang bản hợp đồng thanh lý tới. Cô được bồi thường 6 tháng lương, Nghiêm lão phu nhân đưa luôn chi phiếu 40 ngàn tệ. Hân Hân sẽ gửi số tiền này về cho ba mẹ và cậu dưới quê để họ có thêm chi phí chăm lo cho vườn trái cây.

-Khi nào mình đi ạ?

Đào Đào vốn rất muốn về chỗ anh Tiểu Minh, cô An An...nhưng bây giờ phải rời đi như vậy, cô bé cảm thấy có chút buồn bã. Từ nay sẽ không được gặp các anh chị nữa...Sẽ không....

-Mẹ dọn dẹp đồ đạc, chúng ta đi ngay.

Không cần Nghiêm lão phu nhân đuổi, Hân Hân cũng muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này. Cô đúng là không lượng sức khi muốn trả thù bọn họ. Họ có thừa độc ác và thủ đoạn...Hân Hân còn ba mẹ. Nếu họ có mệnh hệ gì....

-Mẹ ơi!

Các anh chị vẫn chưa về. Đào Đào muốn tạm biệt họ. Nhưng....hình như không kịp nữa rồi.

Sau hơn một tháng vào nhà họ Nghiêm, Hân Hân – Diệp Tâm rời khỏi đó trong lặng lẽ. Lúc vào ngập tràn thù hận, lúc rời khỏi chỉ muốn sống yên ổn....Đào Đào nép sát vào người mẹ. Đây là toàn bộ thế giới của cô.

Nghiêm Thành đứng trên ban công, nhìn ra xa có thể thấy bóng hai mẹ con đang dần khuất bóng. Anh cười khẽ...Tạm chia tay để mau chóng lại gặp nhau.

-Giám đốc....

Trợ lý trao cho Nghiêm Thành một bản báo cáo. Tòa chung cư Đông Nhất của khu Bắc thành phố nằm trong khu vực thực hiện công trình của chính phủ mà Nghiêm thị trúng thầu đã được giải tỏa sau khi đền bù cho dân cư. Trong sổ hộ giải tỏa, có tên Đỗ An An

Theo báo cáo cho biết, nhận đền bù xong gia đình họ Đỗ đã về quê ở Tây trấn. Nghiêm Thành lạnh nhạt gấp hồ sơ lại, nhẹ nhàng:

-Cậu đi thu xếp một đám người, để bọn họ đón khách. Nhất định không được để lại thứ gì quý giá trên người cô ấy. Chứng minh thư, tiền bạc...nhưng phải đảm bảo mẹ con cô ấy được an toàn, không mất một cọng tóc nào.

-Vâng....

Trong muôn vàn thủ đoạn học được từ nhà họ Nghiêm, có một phương cách gọi là “dồn người khác vào đường cùng”. Nhưng nếu Nghiêm gia áp dụng cách đó để người ta không còn lối thoát thì Nghiêm Thành lại sử dụng nó để lấy lại hạnh phúc của chính mình.

21. Chương 21: Anh Là Tiểu Lạc

Đây là lần đầu tiên Hân Hân gặp cướp. Từ đầu tới cuối cô chỉ biết ôm chặt lấy Đào Đào đang mếu máo, để mặc cho bọn côn đồ lấy hết những thứ quý giá mình có. Ngay cả chứng minh thư mà vất vả lắm cô mới làm được bọn chúng cũng lấy đi.

Quần áo của hai mẹ con chỉ còn sót lại vài bộ cũ. Chỉ có Tiểu Mật Đào và Bibi không bị mất. Đào Đào ôm lấy mẹ, nghẹn ngào:

-Mẹ ơi, sao mấy chú đó lấy đồ của mình vậy?

-À- Hân Hân hít thật sâu một hơi dài, cố nén tiếng khóc- Mấy chú đó không tốt. Không sao đâu Đào Đào, không sao đâu....

Buổi chiều, cô quay lại chung cư nơi An An sống. Chỉ vỏn vẹn hơn một tháng, tòa chung cư đã bị niêm phong. Nghe nói nó sẽ bị giải tỏa. Gia đình An An chắc đã về quê.

Bây giờ tiền bạc lại bị lấy hết. Tiền đi xe buýt còn không đủ, trong túi Hân Hân không còn lại một đồng.

-Mẹ ơi, Đào Đào đói quá!

Đào Đào lại mếu máo. Từ khi rời khỏi nhà họ Nghiêm đến giờ, hai mẹ con chưa ăn gì. Nơi này....lại xa lạ. Vì lo sợ gặp bọn xấu một lần nữa, Hân Hân cứ kéo con đi về chỗ đông người. Đi mãi...Chân cô cũng mỏi nhừ. Đào Đào còn quá nhỏ, cô bé không thể nhịn đói như người lớn được. Hơn nữa trời cũng đã tối lắm rồi.

Bình tĩnh....Phải thật bình tĩnh. Nhưng Hân Hân hiện nay mang một nhân dạng khác. Bận bè của cô dù có ở thành phố này cũng làm sao tin được -Hân Hân chính là Diệp Tâm...

-Mẹ ơi!

Đào Đào run rẩy nép vào người mẹ. Cô bé mơ hồ hiểu, người xấu đã lấy đồ của mẹ. Đào Đào rất mệt. Mùi thơm của bánh bao bên đường xộc vào mũi. Cô bé không bước nổi, cứ nhìn về phía xúng bánh bao bày bán bên đường.

-Mẹ ơi!

Lòng Hân Hân đau như cắt. Con gái đói bụng...Nhưng bây giờ cô đâu có thứ gì đáng giá, làm sao.....

-Mẹ ơi!

Tiếng con trai vang lên bên cạnh. Một nhà ba người bước cạnh nhau tới chỗ bán bánh bao. Cậu bé trai chừng mười một, mười hai tuổi, người khá cao, khuôn mặt sáng sủa vui vẻ đòi mẹ mua mấy cái bánh bao. Cầm bánh nóng trên tay, cậu bé vừa cười vừa đưa mắt nhìn xung quanh thì thấy Đào Đào.

-Bé con....

Cậu bé vẫy tay chào Đào Đào. Cô bé bình thường rất thân thiện, thường mỉm cười với mọi người. Song cơn đói khiến Đào Đào mệt lử, môi thoáng cong cong, ỉu xiu dựa vào người mẹ. Cậu bé nói gì với ba mẹ mình rồi cầm cái túi đựng bánh thơm nức chạy về phía Đào Đào.

-Bé con, em đói bụng không?

Cậu bé dịu dàng hỏi. Đào Đào ngây ngô gật đầu. Cậu bé lấy cái bánh nóng hổi ra, đặt vào bàn tay nhỏ xíu của Đào Đào:

-Em ăn đi!

Hân Hân đối với người lạ từ lâu hết sức đề phòng. Nhưng hiện tại Đào Đào lại đang rất đói. Cô bé nhìn mẹ như hỏi rồi mới cầm lấy cái bánh, rụt rè:

-Em cảm ơn anh....

-Ngoan.....

Cha mẹ của cậu bé cũng từ từ đi đến. Người phụ nữ còn khá trẻ, khoảng hơn ba mươi tuổi. Người đàn ông chắc cũng chỉ ngoài 30. Cô ta nhìn Hân Hân, khẽ mỉm cười:

-Em ở quê mới lên à?

Hân Hân không biết trả lời sao, đành gật đầu thừa nhận. Chị ta lại nhìn cô thông cảm, giọng dịu dàng:

-Một năm trước anh chị cũng như em vậy, lên thành phố cứ lơ ngơ như vậy. Chị và anh còn bị gạt lấy hết đồ đạc, phải ngủ ngoài đường.

Người đàn ông im lặng nãy giờ bỗng nhiên lên tiếng:

-Chắc tối nay cô cũng không có chỗ ở. Hay về chỗ vợ chồng tôi nghỉ tạm. Có chuyện gì mai tính sau.

Hân Hân cũng không biết, mình có nên tin vào họ. Thành phố lớn có không ít kẻ xấu....Nhưng không phải ở một nơi xa lạ khác, cô đã từng được người giúp đỡ. Nếu không có những người lạ đó, có lẽ Diệp Tâm không bao giờ có cơ hội trở thành Du Hân Hân mà đứng ở chỗ này.

-Cô đừng lo...Người lớn chúng ta chịu được, cô bé làm sao chịu nổi. Tối nay trời lạnh lắm.

Đào Đào đã co ro trong chiếc áo len cũ. Đôi má đỏ ửng...Hai người họ nói đúng, Hân Hân thế nào cũng được nhưng Đào Đào thì không thể....Đành để mặc cho số phận thôi.

Cậu bé nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hân Hân, mỉm cười thân thiện:

-Anh là Khang Lạc, ba mẹ gọi anh là Tiểu Lạc. Còn em?

-Em là Đào Đào ạ!

-Chào em, Đào Đào!

Khuya...Nghiêm Thành nhận được tin nhắn khá muộn. Hai mẹ con đã an toàn. Đào Đào đã ngủ say.

Anh cười, chậm rãi gửi lại tin nhắn cho phía bên kia:

-Trông coi hai mẹ con cô ấy. Đừng để cô ấy nghi ngờ....

Kế hoạch đang được tiến hành thuận lợi. Chỉ mong mọi tính toán giống như những kế hoạch Nghiêm Thành luôn luôn chiến thắng ở chốn thương trường....

22. Chương 22: Gia Đình Hạnh Phúc

Một đêm nhiều biến cố, Hân Hân không dám ngủ. Trong căn phòng nhỏ cô trằn trọc trên giường, nghe tiếng động là bật dậy ngay.

Mãi đến gần sáng, Hân Hân mới chớp mắt được một chút. Khoảng 6 giờ sáng là mở mắt ra.

Bên ngoài tiếng chim hót. Từ căn phòng nhỏ của cô trông ra ngoài là một vườn hoa xinh xắn, trồng toàn những loài hoa giản dị nhưng khi bùng nở lại mang một vẻ đẹp lạ lùng.

Qua cửa sổ, người đàn ông mặc quần ngắn, áo thun rộng đang cuốc đất. Người phụ nữ dịu dàng bước ra cầm theo ly nước. Họ mỉm cười nhìn nhau, thật ngọt ngào.

Cậu bé tên Tiểu Lạc rất lanh lợi. Đào Đào vừa thức, cậu bé đã mang phần ăn sáng đến tận phòng cho cô bé, đợi Đào Đào ăn xong là kéo cô bé ra ngoài chơi.

Trên chiếc bàn ăn nhỏ, chỉ còn Hân Hân và hai vợ chồng nọ. Người vợ vẫn dịu dàng:

-Chị là Nhiếp Ân, đây là Khang Kỳ Bách -chồng chị. Còn em?

-Em là Du Hân Hân.

Sau hôm nay cô cũng không biết phải đi đâu nữa. Hai người đã giúp đỡ cô một đêm như vậy, nhưng mà...Hân Hân vẫn cảm thấy bất an.

-Em muốn đi đâu?

-Em...em cũng không biết nữa ạ -Hân Hân thở dài-Chắc là về quê.

Lại trở thành gánh nặng cho ba mẹ? Đào Đào đã bốn tuổi, còn phải học hành.

-Quê em có xa không?

-Cách đây khoảng 8 giờ ngồi tàu ạ.

-Vậy thì xa lắm- Nhiếp Ân thở dài- Bé Đào Đào lại còn nhỏ như vậy...Về quê thì học hành thế nào? Ngày xưa vì chuyện học của Lạc Lạc nên anh và chị mới rời quê lên thành phố tìm việc. Em về quê thì có thể làm gì?

Hân Hân im lặng. Giấy tờ của cô, thân phận Du Hân Hân đều chỉ là tạm bợ. Cô cũng không biết khi về quê sẽ thế nào. Dự định là sau khi rời khỏi nhà họ Nghiêm, trở lại khu chung cư cũ sẽ mở lại tiệm hoa trước đây để kinh doanh nhưng mà...

-Hay là em ở lại đi!- Nhiếp Ân đặt tay lên tay Hân Hân, cười khẽ- Anh và chị đều làm thuê cho chủ. Chị nấu ăn không giỏi, chỉ có thể dọn dẹp và coi sóc nhà cửa. Em biết nấu ăn không?

Hân Hân lại ngập ngừng không quyết. Bản thân cô cũng cảm thấy có gì đó không phải....Nhưng thái độ chân thành của Nhiếp Ân không giống như đang lừa gạt. Mà gạt cô, họ có lợi gì đâu?

Bên ngoài, Tiểu Lạc đặt Đào Đào lên xích đu, đưa nhẹ. Cô bé thích lắm, đôi mắt trong trẻo ngời lên:

-Có thích không?

-Thích ạ....

-Xích đu này là ba làm cho anh đó -Tiểu Lạc cười tí mắt- Em thích là được rồi.

-Anh Tiểu Lạc sướng quá. Được ba làm cho xích đu.

-Có ba sướng như vậy đó- Tiểu Lạc lại đẩy thêm một cái nữa- Ba của em thì sao? Ba em có thương em không?

-Đào Đào không ở với ba. Ba Đào Đào đang ở trên trời mà.

-Vậy thì em kêu ba xuống đi -Tiểu Lạc vừa đẩy xích đu vừa hồn nhiên lên tiếng- Có ba rất sung sướng. Ba có thể làm ngựa cho em cưỡi, ba dẫn em đi học. Khi mẹ nổi giận, ba cũng có thể che cho em, không để mẹ đánh em.

-Mẹ em không có đánh em -Đào Đào lắc cái đầu xinh xắn- Mẹ thương em lắm...

-Ai biết được -Tiểu Lạc phì cười- Là người sẽ có lúc giận hờn bất chợt- Khi mẹ em giận thì có ba bên. Khi ba giận, mẹ sẽ bên. Phải có ba, có mẹ mới vui, em có hiểu không?

-Dạ....

Đào Đào chưa hiểu rõ lắm nhưng cũng gật đầu. Tiểu Lạc lại đẩy chiếc xích đu nhỏ. Mưa dầm thấm dất, mọi chuyện cũng phải từ từ...

...Gian phòng lớn ban đêm được thấp sáng bởi thứ ánh sáng dịu nhẹ của những chùm đèn thủy tinh le lói. Tiểu Lạc hồn nhiên, trong sáng nhìn thấy hai người mới bước vào phòng, đôi mắt đen sáng rực lên:

-Ba....mẹ.....Ba mẹ đến rồi...

Cậu chạy tới chỗ người phụ nữ. Khác với vẻ dịu dàng ban ngày trên bàn ăn, người phụ nữ né người, ánh mắt lạnh như băng:

-Thôi đi thẳng nhóc...Chỗ này diễn ai xem?

Người chồng của cô ta, đôi mắt ấm áp tia nhìn trìu mến giờ cũng lạnh nhạt bước sau lưng, không thèm nhìn đến hai người. Tiểu Lạc không hề mất hứng, môi vẫn nở nụ cười:

-Diễn viên dù có hay không khán giả vẫn phải diễn chứ? Đó là phong cách chuyên nghiệp. Hai người hiểu không?

Khang Lạc -Tiểu Hồ -công tử nhà giàu nghịch ngợm – Đứa trẻ ăn mày đáng thương hay cậu bé mười một tuổi nhiều hạnh phúc đều là những bộ mặt khoác lên người hoàn hảo. Sống bằng công việc lừa đảo, “khả năng nhập vai” luôn là quan trọng nhất. Hôm nay khách hàng muốn xem một vở tuồng gia đình hạnh phúc, để diễn tốt không phải người tham gia cũng phải cho rằng mình đang hạnh phúc thật sự sao?

Dù cõi lòng trống rỗng....Chưa hề biết hạnh phúc là gì?

Từ trên lầu, Nghiêm Thành từ tốn bước từng bước. Để chiếm được thân xác một người là chuyện không khó nhưng để từ từ đến gần họ, chiếm lĩnh con người họ không thể là chuyện ngày một ngày hai được. Cách tốt nhất là có những con người sống cạnh bên, thủ thủ, khơi gợi trong lòng họ những khát khao hạnh phúc, khiến họ ban đầu là hâm mộ, sau dần dần không thể thoát ra.

Ai làm việc đó tốt hơn những kẻ lừa đảo chứ? Để lừa được người khác, chính mình còn phải tự lừa mình....

23. Chương 23: Ba Sẽ Làm Gì?

Trên đời này, cái gì cũng có giá của nó. Nghiêm Thành đã suy nghĩ rất kỹ trước khi đi nước cờ này.

Đám người này nghề nghiệp của họ là lừa đảo, công việc chủ yếu cũng là lừa đảo. Để đạt được mục đích, bọn họ cũng như anh- bắt chấp thủ đoạn.Họ sẽ thực hiện khéo léo hơn những người khác, dù sao trong năm nay, đây không phải là lần đầu anh gạt Diệp Tâm.

Năm năm trước, cô bị mẹ của Thẩm Thanh Dương sai người ám sát. Nghiêm Thành nhận được tin tức khi đang bị tạm giam. Trong thế cùng đường đó, anh cũng phải sắp xếp ột cái chết giả, đưa Diệp Tâm ra nước ngoài.

Cô là một cô gái thơ ngây, không có nhiều kinh nghiệm sống. Diệp Tâm tin ngay vào câu chuyện, sát thủ động lòng, cứu cô ngay phút cuối cùng.

Sát thủ là kẻ lấy mạng người để kiếm tiền, làm gì có chuyện “hoàn lương trong phút chốc”. Nghiêm Thành xoay xoay ly rượu. Nhưng cứ để cô nghĩ vậy, để Diệp Tâm nhìn thấy xung quanh mình còn nhiều người tốt....Cô ấy không như anh, mọi thứ xung quanh đều là màu xám xịt. Thà anh dùng tiền để thuê một đám

người lừa đảo, còn hơn đặt lòng tin vào một điều gì đó, khi nhận ra mình bị phản bội sẽ càng thất vọng nhiều hơn.

-Khi nào “ông chủ” đến nhà?

-Khi thuận lợi.- Nghiêm Thành đặt ly rượu xuống bàn- Mục đích cuối cùng là như vậy. Cách thức không quan trọng/

-Ừ.

Hợp đồng lần này, vai chính là hai người: phụ nữ và trẻ nhỏ. Khang Kỳ Bách đóng vai người chồng, người cha lý tưởng, hết lòng yêu vợ, thương con.

Vai diễn của Tiểu Lạc là một cậu bé linh lợi, hồn nhiên, trưởng thành trong sự yêu thương của ba mẹ. Môi luôn mỉm cười, luôn phải tỏ ra vui vẻ, khơi gợi trong lòng cô bé con khát khao về vai trò của một người cha.

Nhiếp Ân là người phụ nữ mãn nguyện trong hôn nhân, được chồng thương yêu, con trai ngoan ngoãn. Cô khơi lên trong lòng người phụ nữ phải đơn thân chăm sóc con gái cảm giác tủi thân, cảm giác thiếu thốn khi bên cạnh mình không có bàn tay của người đàn ông chở che, để Hân Hân nương tựa suốt đời.

Ba vai diễn có chung một mục đích, nhằm tôn lên vai trò của người cha, người chồng- tạo thuận lợi cho Nghiêm Thành bước vào cuộc sống của hai mẹ con. Thành công- số tiền được trả không phải nhỏ. Thất bại-ba tên lừa đảo chuyên nghiệp ngay cả một đứa trẻ con và một người mẹ đơn thân cũng không gạt được, kéo theo là việc chẳng còn cơ hội tham gia các phi vụ lừa đảo lớn, xem như mất luôn vị trí trong giới giang hồ.

Để hạn chế tối đa sự nghi ngờ của Hân Hân, những ngày sau đó mọi chuyện xảy ra rất bình lặng. Người lớn thì chuyên tâm làm công việc, trẻ nhỏ háng hái tham gia việc chơi đùa.

Đến tuần thứ ba, dường như mọi đề phòng trong lòng Hân Hân đã vơi đi gần hết. Cô cũng nhận lời phụ việc trong bếp. Bữa cơm đầu tiên cả nhà đông đủ quả thật rất ngon.

-Anh ơi, ngon không?

-Ngon...

Trong lòng Tiểu Lạc, việc chơi đùa với một con nhóc bốn tuổi, thời gian phần lớn dành cho Tiểu Mật Đào, Bibi thật chán nản. Dù bề ngoài lúc nào cũng tỏ ra vui vẻ nhưng việc nghe Đào Đào nói chuyện, xưng chị gọi em với những con búp bê đó quả thật vừa ấu trĩ, vừa buồn chán. Đôi khi Tiểu Lạc cũng phục khả năng nhập vai của mình. Trong người thì bực bội song ngoài môi vẫn cứ tươi cười.

-Đào Đào nè...

Trong bàn tay Tiểu Lạc, một con cào cào bằng lá được thắt rất đẹp. Cô bé thích thú chạm vào con vật, giọng trong trẻo như chuông ngân:

-Đẹp quá à!

-Là ba làm cho anh- Tiểu Lạc cười thật tươi- Em thấy có đẹp không?

-Đẹp lắm ạ -Cô bé ngẩng lên- Mà sao anh Tiểu Lạc lại có nhiều đồ chơi ba cho vậy ạ? Ba thương anh Tiểu Lạc...

Một câu trả lời ngu ngốc. Nhưng Tiểu Lạc vẫn nựng má cô bé, cười cười:

-Ba thương anh nhất. Ba hay công anh, còn hái lá thắt cào cào cho anh nữa. Mùa gió, ba cùng anh đi thả diều.

Con diều hiện ra trước mắt. Là một cánh nhiều nhỏ xíu, chủ yếu được làm từ giấy và mớ hồ dán rẻ tiền. Toàn mình mình ôm lấy nó, ị ạch kéo lê mãi mà nó không bay lên. Con cào cào này là do mình thắt. Cái tên vô biên ngốc nghếch đó, chỉ có giết người là giỏi làm gì biết thắt cào cào.

-Đào Đào sẽ nói mẹ đi thả diều chung với em.

-Mẹ em sao bằng ba anh được. Diều không lên cao....

-Được mà...

-Không đâu. Sức phụ nữ yếu lắm.

-Vậy mẹ anh Tiểu Lạc làm gì?

-Mẹ anh Tiểu Lạc cầm theo chai nước, anh khát sẽ cho anh uống và hỏi anh có mệt không?

Sự thật, người phụ nữ kia chắc sẽ quăng chai nước vào người mình và nói: “Có miệng thì tự uống đi!”

-Ba anh Tiểu Lạc còn làm gì nữa ạ?

-Nhiều lắm -Tiểu Lạc hơi bối rối- Ngoài những việc....người cha hay làm trên phim truyền hình đó, Tiểu Lạc cũng không có cha, làm sao biết người cha sẽ làm gì?

-Làm nhiều lắm. Anh quên rồi.

-Ba anh Lạc Lạc có dẫn anh đi công viên không?

-Có chứ. Đi công viên vui lắm.

-Ba anh Lạc Lạc có nắm tay anh chặt ơi là chặt không?

-Có chứ...

-Ba anh Lạc Lạc có hôn anh Lạc Lạc không?

-Có chứ. Hôn nhiều lắm....

-Vậy thì có ba vui quá. Đào Đào thích như vậy lắm. Nhưng ba em đi xa lắm. Ba không về kịp, Đào Đào không muốn ba mệt....Từ từ ba em về cũng được. Em không hỏi ba đâu.

Lạc Lạc không cười được nữa...Người cha trong tâm trí Lạc Lạc mịt mù không rõ...Nhưng ông ta hay say rượu, rất hay say rượu. Ông ta ra ngoài mắt biết, Tiểu Lạc cũng không hỏi ông ấy mau về.

Nhưng không phải vì sợ ông ta mệt. Ông ta mệt đến chết luôn cũng được. Chỉ cần không về nữa, không đánh Lạc Lạc nữa là được rồi....Là được lắm rồi...

24. Chương 24: Bản Lĩnh Của Kẻ Lừa Đảo

-Ba ơi, công con đi....Không công, con không đi học đâu.

Nhiếp Ân và Khang Kỳ Bách đều không khỏi ngạc nhiên trước biểu hiện bất thường của Tiểu Lạc. Sáng đã không chịu rời giường, cứ lẩn qua lẩn lại trong khi “một đứa bé bình thường mười một tuổi là phải đi học”. Đến khi Nhiếp Ân giả vờ dọa: “Đào Đào cười kìa” và cô bé Đào Đào dịu mắt bên mẹ nhìn vào phòng thì Tiểu Lạc mới dậy. Bước vào nhà tắm qua loa, thay quần áo, ăn sáng qua quýt rồi lại bất ngờ vùi vỉnh khiến cả hai đều cảm thấy “dở khóc dở cười”. Thằng nhóc thông minh, lanh lợi, có lẽ là một chiêu bài mới của nó chăng?

-Lạc Lạc ngoan...Em Đào Đào cười kìa.

-Kệ em ấy đi -Lạc Lạc bĩu môi ,vùi vỉnh tiếp- Công con đi!

-Lạc Lạc...

-Được rồi -Khang Kỳ Bách quỳ xuống- Lên đi, ba công....

Khang Kỳ Bách là một thành viên gia nhập “tổ chức ba người” này một cách tình cờ. Khi nhận được đơn hàng “một gia đình hạnh phúc”, Nhiếp Ân đã tìm đến một số thành viên từng hợp tác với mình nhưng đều không hợp. Bọn họ đều là người lừa đảo, có thể hóa thân xuất sắc các nhân vật nhưng vai diễn “người chồng, người cha tốt” với hình mẫu tương tự Nghiêm Thành gần như không có ai đạt yêu cầu.

Mãi mới có người giới thiệu Khang Kỳ Bách. Hắn từng là một sát thủ nổi tiếng song không hành nghề đã hơn 6 năm, gần đây mới quay lại. Thoạt nhìn thì dù Kỳ Bách có một số khí chất tương tự Nghiêm Thành nhưng con người có vẻ khép kín, không thích hợp làm nghề lừa đảo. Chẳng ngờ Nghiêm Thành qua một lần

gặp mặt đã quyết định chọn anh ta- nghe nói phần nhiều bởi khả năng sát thủ còn sót lại. Khang Kỳ Bách sẽ kiêm luôn vai trò người bảo vệ ẹ con Đào Đào.

Anh ta ngoài mặt cũng tham gia đóng kịch song khi còn lại hai người với Nhiếp Ân thì vô cùng lạnh nhạt. Cô có cảm giác, anh ta khinh thường mình thì phải. Cô làm nghề lừa đảo từ nhỏ, đã lừa không biết bao nhiêu người. Kẻ có lòng tham thì chết vì tài lộc, kẻ ham mê sắc dục thì thân bại danh liệt. Chỉ cần có tiền, lừa đảo không tiếc thủ đoạn, lừa đảo không có lương tâm.

Hợp đồng lần này khác hẳn. Lừa trái tim của một người mẹ đơn thân yếu đuối, khao khát có cha của một đứa bé thơ ngây. Thiên tài- thần đồng trong giới lừa đảo là Tiểu Lạc lần đầu tiên có những biểu hiện khác thường.

Đào Đào lại nhìn theo anh Tiểu Lạc đang được ba công bằng ánh mắt đầy ái mộ. Đào Đào chưa được công như vậy bao giờ.

Nhiếp Ân tiễn hai người ra cửa rồi mới quay vào bên trong nhà, mỉm cười với Hân Hân:

-Thằng bé còn không nhéo lắm em à!

-Dạ....Trẻ con mà chị.

Nhiếp Ân cười cho qua chuyện rồi cúi xuống hỏi Đào Đào:

-Hôm nay cô đi chợ, Đào Đào có muốn đi theo cô không?

Cô thầm đánh giá tình hình trước mặt. Bây giờ gần như Hân Hân đã hoàn toàn tin tưởng. Trước mắt là phải tìm cho Đào Đào một trường học tốt, đánh vào tâm lý “vì tương lai của con” từ các bà mẹ. Việc kí hợp đồng làm việc cũng phải thận trọng, thật khéo léo làm sao cho Hân Hân không nghi ngờ gì, xem như mọi thứ đều thật tự nhiên.

Sau khi ràng buộc đã được thiết lập, Nghiêm Thành mới được xuất hiện. Theo như những gì anh ta nói, Hân Hân không biết Nghiêm Thành đã biết thân phận trước đây của cô ta. Công việc của Nhiếp Ân là dàn dựng thế nào ọi chuyện diễn ra thật tự nhiên, thật sự tự nhiên....

-Có ạ...

-Hân Hân à....-Nhiếp Ân nắm lấy tay Hân Hân- Đào Đào cũng bốn tuổi rồi, sao em không cho bé đi học? Sau này lên tiểu học sẽ mệt lắm đấy.

-Em không có hộ khẩu, vả lại chứng minh thư cũng bị lấy mất -Hân Hân ngập ngừng- Em lo trường thường sẽ không xin vào được mà trường tư thì học phí lại....

-Hay là em nhập khẩu vào đây đi – Thời cơ đến ngay trước mặt, Nhiếp Ân vẫn điềm nhiên- Chị đã gọi điện cho ông chủ nói về em rồi. Ông chủ cũng muốn tìm một đầu bếp nấu ăn khi ông ấy đến đây nghỉ ngơi. Em nấu ngon như vậy, làm đầu bếp cho ông chủ là tốt rồi. Ông ấy quen biết nhiều sẽ nhập khẩu cho em nhanh thôi, Đào Đào cũng sẽ đi học được.

Đó là lý do phải thuê “người lừa đảo”. Lừa đảo có thể phát hiện nhanh chóng điểm yếu và khao khát của đối phương, khai thác một cách tự nhiên khiến họ ít nghi ngờ.

-Nhưng mà....

-Còn nhưng gì nữa- Nhiếp Ân diễn rất đạt vai một người phụ nữ hồn hậu, hiền hòa nhiệt tình với mọi người- Chị nói anh Bách gọi điện cho ông chủ. Ở lại đây, Đào Đào được học hành tốt hơn. Em cứ dắt con bé ngoài đường như vậy, tội nó lắm. Vả lại khi làm việc quen rồi, em có thể nhờ ông chủ giúp em làm chứng minh thư lại...Ông ấy quen rất nhiều ông lớn mà.

Diệp Tâm đang mạo nhận thân phận, việc xin cấp lại giấy tờ đương nhiên không dám. Cuộc sống với lai lịch không rõ ràng, giấy tờ mập mờ sẽ làm cuộc đời của Đào Đào gặp nhiều trắc trở. Cô ấy là một người mẹ, đương nhiên là nghĩ cho con....

-Sao em?

-Sao....sao cũng được ạ- Hân Hân có vẻ xiêu lòng- Chị nói....nói với anh giúp em.

-Ừ.

Ngoài xe, Khang Kỳ Bách lại chạy lòng vòng như mọi khi. Nhưng lần này Tiểu Lạc lại bình thản kì lạ. Cậu ta buộc lại dây giày, chợt nói với anh:

-Nói với ông ta, tôi cũng muốn đi học. Tôi muốn đi học....Nói ông ta sắp xếp giùm tôi.

Đi học như những đứa trẻ bình thường khác, không phải moi óc tưởng tượng những câu chuyện vớ vẩn trong lớp học để kể cho Đào Đào nghe. Kể với một cái đầu trống rỗng....Kể mà không biết mình đang kể, đang nói những lời gì.

25. Chương 25: Làm Theo Lời Anh

Tiểu Lạc, từ ngày nhõng nhẽo hôm đó, có lẽ anh xấu hổ nên đi học về không nói chuyện với Đào Đào nữa. Cô bé không có ai chơi, lại ở trong phòng chơi với BiBi, Tiểu Mật Đào.

Mãi đến sáng thứ bảy, anh mới sang chỗ Đào Đào:

-Đào Đào....

-Anh ơi!

Lạc Lạc khi đóng vai một tiểu công tử thừa kế gia tài hàng vạn, đối diện với một đám hồ ly lớn hơn cậu bé hàng chục tuổi, đây sạ vẫn không nao núng nhưng bây giờ trước một nhóc con bốn tuổi lại phải bỏ tâm tư không ít. Đến trường học, trải nghiệm mọi thứ nhằm có kinh nghiệm thực tế mà kể chuyện cho Đào Đào:

-Anh giận Đào Đào hả?

-Sao lại giận em?

-Em “hông” biết. Nhưng anh không gặp em.

-Anh đi học mà -Lạc Lạc gãi mũi- Đi học sẽ bận cả ngày. Chế độ giáo dục bây giờ lại quá khắc nghiệt, bắt con người ta....

Cậu bé dừng lại. Suýt chút nữa quên mất, cô bé chỉ mới có bốn tuổi mà.

-Đi học phải đi cả ngày ă?

-Ừ. Mai mốt em cũng phải đi học cả ngày thôi.

-Em sẽ không gặp mẹ cả ngày hả anh? Cũng “hông” sao. Em cũng quen rồi. Chiều mẹ tới đón em.

Lạc Lạc im lặng. Chợt thấy tội tội con nhóc. Nó mới có bốn tuổi mà.

-Nhóc con này...

-Dạ?

-Em có muốn gặp ba em không?

-Sao ă? -Mắt Đào Đào sáng lên nhưng rồi lại sụp xuống- Ba em ở xa lắm. Ba sẽ không về kịp...

-Có những trường hợp được ưu tiên đó.- Lạc Lạc cười cười- Nhưng em phải nghe lời anh Lạc Lạc. Chịu không?

-Nghe lời sao ă?

-Ba em dù ở xa nhưng ở chỗ của ba em, ai cũng có một tấm gương để nhìn thấy mọi chuyện chỗ khác. Thấy được chuyện ở đây, ba em nhất định sẽ trở về.

-Thấy thế nào ă?

-Ba em cũng rất nhớ Đào Đào mà....-Lạc Lạc bẹo má cô bé -Chỉ cần Đào Đào leo lên giường, đắp mền thật kín. Ai gọi em cũng nói là mệt lắm. Khi đó ba em nhìn thấy sẽ lo lắng cho em và trở về mà.

-Thật không ạ?

Đào Đào nhớ lại....Có lần cô bé bị sốt, mẹ không đi làm, chỉ ở nhà thôi. Dì An An và anh Tiểu Minh cũng ở nhà.

-Em cũng bị bệnh, em cũng đắp mền kín, nhưng ba em không có về.

Lạc Lạc chạm tay mình vào gò má trắng hồng đang phụng phịu. Con bé chỉ mới có bốn tuổi. Đối tượng bị gạt nhỏ nhất của mình đây.

-Khi đó mẹ em không cho ba em thấy em bị mệt. Mẹ sợ ba lo. Bây giờ mẹ em bị người xấu lấy hết đồ đạc, dù mẹ em không muốn, Đào Đào cũng gọi ba về để mua đồ mới lại ẹ chứ. Đào Đào hiểu không?

“Nửa hiểu nửa không” là chắc. Nhưng cô bé cũng rất muốn gặp ba. Lạc Lạc biết, những câu chuyện của mình về người cha đã từ từ hình thành trong lòng Đào Đào một khát khao nhỏ bé. Nhìn cô bé nhìn cậu được “ba” công ra xe hôm đó thì biết...Trẻ con đâu biết che giấu cảm xúc của mình.

Hợp đồng này nên mau mau kết thúc. Lạc Lạc thà làm một quý công tử giả mạo đối đầu cùng đám người lang sói, làm kẻ ăn mày ăn chực tình thương của người khác cũng không muốn đóng vai trò “con người hạnh phúc” nữa. Đóng rồi mới thấy, mình có hạnh phúc được lúc nào đâu?

-Sao? Em muốn không?

-Ba em sẽ về ạ?

-Ừ. Ba Đào Đào cũng như ba anh Lạc Lạc vậy. Ba em sẽ về mà. Nếu không về...cũng sẽ gửi người về nhắn lại cho em.

-Thật ạ?

-Thật chứ.

-Vậy giờ em chỉ cần đắp mền thôi ạ? Mẹ em hỏi, em không nói gì phải không anh?

-Ừ...Đắp mền và ngủ. Mẹ hỏi thì nói là em mệt. Vậy thôi...

Đào Đào leo lên giường, trùm chăn kín mít. Đôi mắt trong trẻo của cô bé sáng ngời hi vọng. Lạc Lạc đẩy nhanh tốc độ so với dự kiến. Mau chóng hoàn thành hợp đồng và nhận những vụ lừa đảo khác, chỉ cần không dính đến trẻ con, không phải gạt chúng, Lạc Lạc tự nhủ thầm.

26. Chương 26: Hành Động Ngoài Kế Hoạch

Khi Hân Hân về phòng, chỉ thấy Đào Đào đắp mền kín mặt. Cô lo lắng hỏi ngay:

-Đào Đào, sao vậy con?

-Đào Đào mệt ạ -Đào Đào kéo mền kín mặt. Nói dối rất xấu, nhưng Đào Đào muốn ba về, ba về để mua lại đồ ẹ.Cô bé lại sợ xấu hổ khi mẹ phát hiện nói dối, đành phải che mặt “trốn mẹ” thôi.

-Đào Đào à....

Hân Hân vô cùng lo lắng. Đào Đào sinh thiếu tháng, thể chất yếu ớt nhưng một năm nay đã cải thiện, giờ lại đột ngột bị bệnh khiến cô cảm thấy thật bất an.

-Cho mẹ xem đi. Con có sốt không?

-Con “hồng” có sốt -Đào Đào ló mặt ra, lắc đầu nguây nguây -Đào Đào chỉ mệt thôi.

-Mệt lắm sao? -Hân Hân đặt tay lên trán của con gái, lẩm nhẩm-Đúng là không có sốt. Nhưng con mệt thế nào?

-Đào Đào mệt lắm ạ -Đào Đào lại kéo mền che mặt- Đào Đào mệt thôi.

Hân Hân không nghĩ, cô bé con bốn tuổi của mình lại nói dối. Cô tất tả chạy ra ngoài, hỏi thăm Nhiếp Ân bác sĩ. Biệt thự họ ở không nằm ở trung tâm, phải vào tận thành phố mới có bác sĩ. Khang Kỳ Bách biết

chỗ có phòng khám. Anh định đi một mình nhưng Hân Hân ở nhà đợi lại thấy nóng ruột. Cô muốn đi theo gặp bác sĩ, thông báo chính xác tình trạng con gái. Một mà không sốt, nhiều khi lại là triệu chứng của căn bệnh nào đó.

Lạc Lạc nhận lúc mọi người không để ý, lén lấy điện thoại của Nhiếp Ân, bấm tin nhắn rất nhanh:

-Đào Đào bị bệnh rồi.

Nghiêm Thành đang ở gần đó nhận được tin nhắn, vội vã trở về biệt thự, không thông báo Nhiếp Ân biết, vội vã lên phòng của Đào Đào.

Bên trong tĩnh lặng....Anh bước vào trong.

Đèn ngủ đã được bật. Chiếc mền vẫn được kéo cao quá đầu. Đào Đào giả vờ mệt, giờ đã ngủ quên.

Nghiêm Thành bỏ va li xuống, bước tới bên giường, kéo cái mền đắp kín khuôn mặt nhỏ nhắn đã đi vào giấc mơ của anh suốt thời gian qua. Tay run rẩy đặt lên trán Đào Đào.

-Ba ơi...Ba....

Đào Đào cảm thấy có ai chạm vào mình. Cô bé mở mắt....Khuôn mặt Nghiêm Thành sát bên. Nhưng mà....

-Không phải ba....Không phải là ba....

Đào Đào méo máo. Anh nói đắp mền, nói một ba sẽ về mà....Ba sẽ về....Sao chỉ có chú thôi.

-Chú...không phải ba....Ba ơi, ba ơi....

Đào Đào từ méo máo đã bật khóc. Nghiêm Thành ôm lấy con gái. Ba là ba ruột nhưng lại không thể nói, lại không thể dỗ dành con...Trong lúc này anh chỉ muốn ôm chặt Đào Đào vào lòng mà nói thật, con là con gái, ba là ba của con mà...

-Đào Đào ơi....Con sao vậy, sao vậy Đào Đào?

Đi về cùng bác sĩ, Hân Hân nghe tiếng khóc trong phòng Đào Đào, càng hoảng hốt. Tới khi nhận ra ai đang bông con gái, tim cô đập thình thịch, nỗi kinh hoàng đọng đầy trong mắt, chân tay cũng cứng đờ.

Nghiêm Thành cũng bất ngờ với tình huống này. Anh đứng lặng tại chỗ. Phía sau Nhiếp Ân vừa lên đến, thấy hết sự việc. Cô ta phản ứng rất nhanh:

-Cậu chủ....Cậu mới về. Đây là hai mẹ con tôi nói với cậu. Đây là cô Hân Hân, con gái của cô ấy -Đào Đào.

Trong lúc chờ đợi bác sĩ khám bệnh cho Đào Đào, mọi người đều ra phòng khách. Nghiêm Thành đã khôi phục vẻ lạnh nhạt cũ trong khi Hân Hân vẫn còn run. Nhìn bàn tay đỏ đầy mồ hôi của cô ấy thì biết. Đầu óc Nhiếp Ân hoạt động như một cái máy, nhanh chóng tìm ra phương pháp gỡ rối ngay.

-Như tôi đã kể, hoàn cảnh của Hân Hân đáng thương lắm. Cô ấy....

-Tôi biết -Nghiêm Thành cười nhẹ- Cô Du trước đây làm việc ở nhà tôi. Tôi và cô đúng là cô duyên gặp mặt. Lần trước về nhà hỏi mới biết là cô đã nghỉ việc rồi.

-Tôi...tôi bận chút chuyện.- Hân Hân áp ứng. Cô tự nhủ anh ta không hề biết chuyện. Trong mắt Nghiêm Thành cô chỉ là một người giúp việc đã nghỉ làm. Vậy thôi....

-Cô nấu canh rất ngon -Nghiêm Thành làm như vô tình, quay sang Nhiếp Ân-Tôi cũng ngại người lạ, nay biết là cô Du thì chuyện kí hợp đồng chị cứ làm theo bình thường là được. Cô Du....

-Tôi...tôi xin phép về quê ạ.- Hân Hân ngẩng mặt lên, giọng đã bớt đi phần run rẩy- Tôi...Làm phiền mọi người.

-Ngốc quá- Nhiếp Ân bước lên một bước- Em nghỉ việc thì chuyện hôm trước nói với em thế nào? Cậu chủ ơi, mẹ con Hân Hân đáng thương, CMND mất, tiền bạc không có. Giờ bé Hân Hân lại bị bệnh nữa.Cậu thương thì thương cho trót. Giúp đỡ mẹ con cô ấy đi.

Một bước vào nhà. Nhiếp Ân cũng thật lợi hại. Lạc Lạc nhếch môi:

-Cô Du đừng lo.- Nghiêm Thành nhẹ giọng- Tôi đã nghe nói cô nấu ăn ngon, lại đảm đang nữa. Nếu cô không ngại thì cứ tiếp tục sống ở đây, còn chuyện giấy tờ, tôi sẽ giúp cô. Dù sao tôi và cô bé Đào Đào cũng có duyên phận. Tôi không muốn cô bé phải gặp chuyện.

Anh nhấn mạnh từ “Phải gặp chuyện”. Đối với một người thương con như mạng, Hân Hân đương nhiên cũng muốn con mình có điều kiện học hành tốt...Hiện tại, cô không tiền, không giấy tờ, đi theo Hân Hân chỉ sợ Đào Đào không chịu nổi một ngày.

Nhiếp Ân khen thầm trong bụng. Nghiêm Thành không đi làm lừa đảo, quả là phí một nhân tài.

Cô nhanh chóng phác thảo xong kế hoạch đối phó tình huống trước mặt. Chỉ là mọi chuyện hôm nay do ai đó bày ra?

Bắt gặp ánh mắt cô, Lạc Lạc vẫn điềm nhiên.. Quan trọng là Hân Hân biết được thân phận chủ nhân ngôi nhà của Nghiêm Thành. Ưu tiên hàng đầu là giữ cô ấy lại. Cuối cùng là khơi dậy sự thù hận trong lòng Hân Hân với Nghiêm Thành. Chỉ có yêu và hận, người ta mới chấp nhận gắn bó. Hân Hân với Nghiêm Thành không yêu, chỉ có hận. Dùng hận để giữ cô lại, có lẽ hiện giờ là phương pháp tối ưu.

Thằng nhóc Tiểu Lạc càng lớn có thêm nhiều trò. Cô cũng muốn xem ý định thực sự sau hành động của nó: mục đích chính là gì?

27. Chương 27: Nói Thật

-Này....

Khang Kỳ Bách mang theo một tập tài liệu, thấy trước mặt Nhiếp Ân.

Cô cầm tài liệu lên xem, khẽ mỉm cười, vẽ hài lòng đọng đầy trong mắt:

-Anh cũng giỏi thật. Những thứ này mà cũng moi ra được.

Năm năm trước, trong giới từng xôn xao một vụ lớn. Có một khách hàng thuê nhóm sát thủ Manila sang Trung Quốc giết người. Mục tiêu là một cô gái trẻ có tên là Diệp Tâm. Sau đó toàn bộ nhóm sát thủ Manila đều không có tông tích. Lại có tin bọn chúng đã bị một tổ chức sát thủ trong nước theo đơn đặt hàng của nhân vật bí ẩn nào đó trừ khử. Khang Kỳ Bách xuất thân là sát thủ, tra những thông tin này cũng không phải chuyện khó với anh ta.

-Anh xác định thông tin này là chính xác? Khách hàng thuê người giết Diệp Tâm là....

-Thông tin tôi lấy về, cô tin hay không là tùy.

-Này....

Anh ta vẫn giữ thái độ lạnh lùng như trước. Khinh thường cô là người lừa đảo. vậy anh ta hiện là gì?

-Anh đang là chồng của em đây- Nhiếp Ân bỗng ngả người vào lòng Khang Kỳ Bách, tay ôm chặt lấy anh- Sao lại lạnh lùng với em vậy chứ? Anh yêu....không lẽ anh đang có người con gái khác? Anh muốn bỏ em sao?

Khang Kỳ Bách nhìn xung quanh với vẻ mặt đầy cảnh giác. Đến khi nhận ra bốn phía đều vắng lặng, anh ta mới đẩy Nhiếp Ân ra, giọng lạnh như băng:

-Cô Nhiếp...Đừng đùa....

-Em thích đùa đấy thì sao? -Nhiếp Ân ngẩng mặt lên, khiêu khích-Anh lạnh lùng như vậy, làm sao giống anh chàng yêu vợ, thương con như mạng được. Anh....

-Cô....

Nhiếp Ân bỗng nhón chân, hôn lên môi Khang Kỳ Bách. Lòng cô hẫ hẫ kỳ lạ. Lúc nào cũng mặt lạnh, thế mà khi cô hôn, anh ta cứng người, rõ ràng cũng không có ý từ chối. Dám nói là không xao lòng, không thích cô không?

Đàn ông khôn kiệp, gã nào cũng dễ dàng bị dục vọng khống chế. Dù có yêu hay không, vẫn muốn...vẫn không từ chối khi có người đẹp chủ động bày tỏ tình cảm với mình.

-Anh đi đi...Anh đi theo cô ta luôn đi. Để tôi và Lạc Lạc tự sinh tự diệt. Anh đi đi....

Lừa đảo lật mặt nhanh như máy. Khang Kỳ Bách còn chưa hết kinh ngạc khi Nhiếp Ân bất thành linh đẫy mạnh vào người anh, còn khóc thét lên.

Khi anh quay lại, Hân Hân đang đứng đó. Cô có vẻ rất ngại ngùng, còn Khang Kỳ Bách hoàn toàn bị động. Trong ba người, anh không có khả năng lừa đảo nhất, chỉ đóng vai trò hỗ trợ, không quan trọng lắm trong vở kịch mà hai người kia đảm nhận vai chính xuất sắc, diễn xuất ấn tượng, chẳng thể đoán ra diễn biến tiếp theo.

....-Chị à....Thật ra....

Hân Hân tìm thấy Nhiếp Ân trong vườn hoa. Cô ấy đang khóc. Hân Hân cũng không biết phải nên an ủi thế nào.

-Anh ta còn gặp gỡ người yêu cũ -Nhiếp Ân lau nước mắt- Chị chỉ làm ầm lên cho anh ta sợ thôi. Cái cô kia cũng thấy, ai là quan trọng trong lòng anh ấy mà.

Hân Hân không có kinh nghiệm trong những chuyện vợ chồng giận hờn đó. Ngày xưa cô quen Thẩm Thanh Dương, anh dịu dàng và chiều ý cô, xem Hân Hân như báu vật, không có lần nào làm cô phải buồn khổ. Hôm nay....

-Đàn ông thật ra chị thấy ai cũng vậy.Em phải biết làm cho họ thấy, ai là quan trọng nhất. Chị và cô người yêu cũ, đương nhiên anh ta cũng biết cân nhắc mà.

-Chị à....Anh....

-Em không cần biện hộ hay lý giải gì cho hắn nữa. Ngay cả cậu chủ mà chị nghĩ là đảng hoàng cũng không như vẻ bề ngoài đâu.

-Ý chị là....

Hân Hân chợt buột miệng. Hân Hân vẫn “giả vờ thao thao” bất tuyệt, kể ngay:

-Anh ta có mấy lần dẫn vài cô gái về đây, cử chỉ có vẻ thân mật lắm. Nhưng nghe nói mẹ anh ta lại thích một cô gái khác, muốn cậu chủ kết hôn để củng cố quyền lực cho công ty.

-Dạ....

Điều này thì Hân Hân hiểu rõ. Khi còn làm việc trong Nghiêm thị, cô đã nghe mọi người xôn xao tin đồn này rồi.

-Chuyện cậu chủ bỏ qua một bên đi -Nhiếp Ân chuyển đề tài- Còn em....Sao lại phải một mình dẫn Đào Đào đi lang thang khắp nơi vậy? Em xinh đẹp như vậy, nấu ăn ngon, thẳng thắn nào lại bỏ rơi hai mẹ con?

Hân Hân lắc đầu, cố gắng che giấu. Nhiếp Ân không hỏi tới nữa nhưng đã có hướng chậm rãi tiến hành bước tiếp theo trong kế hoạch của mình.

-Đàn ông nhiều tên khôn nạn lắm. Em xinh đẹp như vậy còn bị bỏ rơi thì biết bọn họ còn thích người như thế nào nữa. -Nhiếp Ân vỗ vai cô, thở dài rồi chợt quyết định tung con bài tẩy- Nhưng em phải nói thật cho chị biết. Em và cậu chủ...có quan hệ gì trước đây không?

Hân Hân cứng đờ người. Nhiếp Ân không bỏ sót biểu hiện nào trên khuôn mặt cô, tiếp tục tấn công:

-Chị thấy thái độ em khi nhìn thấy cậu chủ lạ lắm. Hôm trước rõ ràng đã muốn nhờ chồng chị giúp vụ Đào Đào, lần sau gặp mặt cậu chủ rồi lại đòi về quê.-Cô dụ giọng- Chị em mình đều là phụ nữ. Chị thương em lắm. Em cũng biết chị thời gian qua là người thế nào mà. Đừng giấu chị nữa. Nói cho chị thử xem Hân Hân, xem chị có giúp được gì cho em không?

Hân Hân thần thờ không quyết. Nhưng suốt gần ấy thời gian cô đã chịu đựng. Gần đây còn bị nỗi lo lắng bị Nghiêm Thành phát hiện thân thế của Đào Đào khiến cô ăn không ngon, ngủ không yên.

Lừa đảo- một là đánh vào lòng tham, dục vọng hai là đánh vào lúc họ yếu đuối nhất. Với Du Hân Hân, chính là lúc này, khi cô đang hoang mang giữa bao nhiêu rối rắm. Nhiếp Ân lại là một bậc thầy.

28. Chương 28: Đường Cùng

Nhưng bậc thầy lại có khi thất bại phải không?

Lạc Lạc ôm bụng cười bò. Khang Kỳ Bách thì im lặng như mọi khi. Nhiếp Ân bật bật gắt lên:

-Em có im không? Cười cái gì mà cười?

-Cười thì cười chứ.- Lạc Lạc nhảy thót xuống giường- Bà chị áp dụng kinh nghiệm cá nhân sai chỗ rồi. Có con dễ thương, hiểu chuyện như con nhóc Đào Đào thì em cũng sợ mất nói gì chị Hân Hân. Bà là người lạ, đời nào người ta dám nói hết chuyện “thâm cung bí sử” chứ. -Cậu nhóc lại cầm tập tài liệu lên đọc- Bị ám hại, phải phẫu thuật thẩm mỹ toàn bộ gương mặt, sinh non....Người đứng sau, chủ mưu lại là mẹ con lão bồ cũ....Haiz....

-Em cũng muốn kết thúc mau mọi chuyện nhưng với tốc độ này, chị e là còn lâu- Nhiếp Ân thoáng thở dài- Hận thì cứ hận nhưng muốn Hân Hân trả thù thì hơi khó. Cô ấy chỉ muốn rời khỏi nơi này, khỏi dòm thấy Nghiêm Thành càng sớm càng tốt. Làm sao mà...

-Vậy thì làm hận càng thêm hận.- Khang Kỳ Bách chột lên tiếng- Hân Hân khó lòng thay đổi, vậy thì đổi mục tiêu sang Nghiêm Thành đi.

Lạc Lạc và Nhiếp Ân đều nhìn chăm chú về phía Khang Kỳ Bách. Anh ta không thay đổi sắc mặt, vẫn điềm nhiên:

-Nghiêm Thành biết rõ mọi chuyện, cũng muốn nhanh chóng được gặp con, chinh phục được Du Hân Hân. Nhưng anh ta không dám làm gì cả. Làm cho anh ta hành động, không phải sẽ tốt hơn sao?

-Ý anh là....

-Em hiểu rồi....

Lạc Lạc kê tai vào sát bên Nhiếp Ân, thì thầm. Cô cũng ngăn ra:

-Cách này thì....

-Thử thôi chị. Trong phim truyền hình cũng thường có đoạn cao trào, không phải lúc đó nhân vật ác độc hay hiền lành đều bộc lộ bản chất hay sao?

....Trên bàn ăn, Nghiêm Thành đang thông thả gấp thức ăn. Hân Hân bung chén canh lớn từ bếp, Nhiếp Ân cũng cầm đĩa hoa quả, vui vẻ đặt xuống bàn:

-Cậu chủ dùng đi. Hôm nay Hân Hân nấu nhiều món ngon lắm. Cậu cứ dùng....

-Sao hôm nay lại nấu nhiều món vậy?- Nghiêm Thành nhướn mày- Có chuyện gì?

-Hân Hân bảo là mừng bé Đào Đào khỏi bệnh. Và....cô ấy cũng muốn tạm biệt cậu. Ngày mai cô ấy sẽ về quê.

Nghiêm Thành đánh rơi đĩa. Ánh mắt anh chứa đầy sự ngỡ ngàng.

-Cậu chủ cũng tiếc tài nấu nướng của em lắm, nhưng biết làm sao được. Hân Hân ở đây cũng không có người thân, dưới quê cô ấy còn cha mẹ lo lắng. Đào Đào cũng có ông bà trông, đi học xa một chút cũng được.

Nghiêm Thành nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang cúi gầm của Du Hân Hân. Cô không muốn có mối liên hệ nào với nhà họ Nghiêm nữa. Trả thù cũng không cần thiết....Nhiếp Ân cũng thầm phục sự kiên cường của cô ấy. Du Hân Hân nhìn bên ngoài yếu đuối, thụ động, hay lo sợ nhưng cô ấy lại vô cùng kiên quyết. Điều mà Hân Hân muốn chỉ là cuộc sống bình yên bên con gái. Vì Đào Đào, cô không màng gì cả, chỉ muốn yên ổn chăm sóc con mình.

Tên Nghiêm Thành đáng chết, bây giờ hân không bước đến, Nhiếp Ân cũng chẳng cần kế hoạch này nữa. 10 triệu thôi mà. Như Lạc Lạc đã nói, 10 triệu có thể kiếm lại được. Chỉ cần không vướng vào đám người và mối tình cảm rắc rối này.

-Chị Nhiếp...Một lúc vào phòng gặp tôi.

-Dạ....

Nghiêm Thành cũng đang sợ hãi. Sợ mất đi người, sợ không còn thứ gì quý giá trên đời....Nhiếp Ân nhìn sang Du Hân Hân. Hai mẹ con như vậy, để lỡ thì tên này quả là đồ ngọc nhất mà cô từng gặp. Nếu Nhiếp Ân may mắn có một đối tượng như vậy, cô sẽ không tiếc gì mà...

Không tiếc gì mà....

-Cô Nhiếp...Hợp đồng của chúng ta?

-Chúng tôi đã làm việc rồi. Nhưng chúng tôi cũng không thể làm mà không có sự hợp tác của anh. Anh để mặc cho ba chúng tôi đối mặt, xoay sở, xếp đặt kế hoạch. Dù có lừa được Hân Hân vô bấy thì anh cũng chẳng tham gia bất mồi. Cứ như vậy kế hoạch rất khó thành công.

-Ý cô là....

-Anh cũng rõ tình hình chứ? Hân Hân không hề biết anh đã làm mọi chuyện vì cô ấy. Cô ấy cứ ngỡ anh là người xấu. Anh lại ở gần Đào Đào, nếu tôi là người mẹ đơn thân như Hân Hân cũng sẽ sợ hãi anh phát hiện ra sự thật, sau đó bắt con đi. Muốn giữ mẹ con cô ấy ở lại, phải tạo ra ràng buộc. Mà ràng buộc hữu hiệu nhất đối với Hân Hân bây giờ với anh chính là thù hận. Anh phải gây ra “hận”. Tôi mới dựa vào yếu tố đó mà tác động, bày cách cho Hân Hân ở lại. Sau đó anh đối xử tốt với mẹ con Hân Hân, bồi đắp tình cảm gia đình.

-Cô muốn tôi...

-Tôi đã tạo cho Hân Hân một ấn tượng là anh cũng như bao gã công tử ham ăn chơi, ham thích cái mới mẻ khác. Tôi nói với cô ấy anh không ít lần dắt gái về nhà. Nghiêm đại công tử, dù sao năm năm trước trong mắt Hân Hân anh đã là một gã khốn nạn cường hiếp phụ nữ, năm năm sau, lặp lại một lần nữa, cô ấy cũng sẽ chẳng có ý nghi ngờ gì đâu.

Như có một tiếng sét vừa giáng vào đầu Nghiêm Thành. Anh chóiang váng, gần như bất động tại chỗ. Nhiếp Ân lạnh nhạt tiếp lời:

-Hoặc là anh lựa chọn cách thứ hai, nói hết mọi chuyện cho Hân Hân nghe. Cô ấy sẽ biết, năm năm trước người yêu cô ấy thực sự chẳng có chút cảm tình nào dành cho Hân Hân cả. Anh ta bỏ thuốc kích thích, gài anh cường bức Hân Hân, sau đó giả vờ quân tử xúi cô ấy và gia đình kiện anh ra tòa. Mẹ anh ta thì muốn người ám sát Hân Hân. Còn anh, anh hết sức cao thượng, đưa cô ấy ra nước ngoài, âm thầm hỗ trợ cô ấy giải phẫu, chữa bệnh. Anh là người tốt, cực kỳ tốt. Hân Hân xác định sai kẻ thù. Nhưng anh Nghiêm cũng nên biết, giữa cảm giác một cô gái bị cường hiếp và một con cờ bị người ta lừa gạt, lợi dụng hết lần này đến lần khác, cái nào sẽ làm Hân Hân của anh đau lòng, suy sụp hơn?

Thế giới của Diệp Tâm rất đơn thuần. Cô không bao giờ ngờ được mình lại là nạn nhân trong một âm mưu như vậy. Ngày xưa Nghiêm Thành yêu thương cô trong cảm lạnh cũng là vì không muốn lôi kéo Diệp Tâm vào thế giới hỗn loạn của anh. Bà nội, ba mẹ đều là những người Nghiêm Thành không thể tin tưởng. Cuộc sống khắc nghiệt. Năm năm trước anh chưa đủ lòng đủ cánh, chỉ có thể âm thầm bảo hộ cô, cố gắng giảm mọi thương tổn cho Diệp Tâm đến mức thấp nhất. Nhưng hậu quả vẫn là cô suýt mất đi sinh mạng, cả nhà phải tha hương lưu lạc. Bây giờ cô biết sự thật thì sao chứ? Nghiêm Thành thoáng thở dài.

-Tùy anh thôi...Anh còn một cơ hội cuối. Ngày mai Hân Hân ra tàu về quê. Rượu thì tôi chuẩn bị cho anh rồi. Anh giả vờ hay uống say cũng được. Đào Đào tôi cũng sẽ dùng một liều lượng nhỏ cho cô bé ngủ đến sáng. Anh có làm hay không là chuyện của anh. Sáng mai....

Nghiêm Thành cũng bị dồn vào đường cùng, phải chọn lựa. Đàn ông thật hiểu đàn ông nhỉ. Nhiếp Ân nghĩ tới Khang Kỳ Bách...Cách như vậy anh ta cũng nghĩ ra, chắc là đã làm thử ở đâu rồi.

29. Chương 29: Nước Cờ

Buổi tối, sau bữa cơm, “gia đình Lạc Lạc” mượn cớ đi ra phố. Cả ba lên trên xe buýt rời khỏi biệt thự của Nghiêm Thành.

Qua đêm nay....

Khi rời khỏi nhà, Nhiếp Ân vẫn còn dụi dằng nói với Hân Hân:

-Chị ra ngoài mua chút đồ, một lát mua đồ ăn tối về cho em nha.

Đào Đào thì dặn anh Lạc Lạc:

-Anh Lạc Lạc nhớ mua chong chóng cho em nha. Em đợi anh về mới ngủ đó.

Lạc Lạc bắt giác nhìn lên đồng hồ. 10 giờ rồi. Con bé đó....

-Chị pha thuốc vào sữa của cô bé rồi. Chắc đã ngủ.

Trước mắt Lạc Lạc hiện ra khuôn mặt trẻ thơ bừng sáng của Đào Đào. Con bé không hề biết...Anh Lạc Lạc của nó cũng là một trong những người tham gia lừa đảo nó. Nếu đêm nay Đào Đào không uống thuốc, nhìn thấy mẹ mình bị...nhất định sẽ sợ lắm. Cô bé có hay không gọi anh Lạc Lạc về giúp mẹ mình.

-Chị nghĩ...anh ta sẽ chọn cách nào? Làm cho chị Hân Hân hận hay nói thật mọi chuyện cho chị Hân Hân?

-Chị dùng lại cách cũ -Nhiếp Ân lạnh lùng- Trong rượu, chị có bỏ thuốc kích thích. Anh ta....

Đêm nay Hân Hân chắc không thoát khỏi. Ngày mai trở về, cô sẽ thổi bùng nỗi hận trong lòng cô ấy. Lừa đảo, vốn là bất chấp thủ đoạn mà.

Bất chấp thủ đoạn mà.

Hân Hân không có tham vọng gì khác. Cô ấy chỉ muốn sống yên ổn. Cô ấy từ biệt Nhiếp Ân rất chân thành. Cô ấy xem cô là một người bạn. Vậy mà....

Người bạn này lại hãm hại cô ấy. Người bạn này để đạt được mục đích, không màng đến việc hy sinh cô ấy...Không màng đến chuyện khiến Hân Hân thống khổ. Chuyện năm năm trước lặp lại.Hân Hân hận, nhưng cô có chịu nổi đả kích đó không?

-Mấy giờ rồi?

Nhiếp Ân chợt hỏi. Lạc Lạc ngẩng lên:

-Gần 11 giờ rồi.

-Mình....mình về đi Lạc Lạc- Nhiếp Ân chợt nắm lấy tay cậu bé- Chúng ta về đi...

Không biết có còn kịp? Nhưng cũng phải về. Phải về thôi.

-Nhưng mà chị....-Lạc Lạc bối rối- Lão Kỳ Bách đi mất tiêu rồi. Chị em mình về bằng gì?

Khi đi Khang Kỳ Bách chỉ cùng họ đến đây, sau đó rời đi nhanh chóng, hẹn buổi sáng sẽ gặp nhau. Xe buýt thì bây giờ hết chuyến. Taxi thì....

-Đi taxi về thôi.

-Ừ.

Ngồi trên xe, lần đầu tiên trong cuộc đời lừa đảo, Nhiếp Ân có cảm giác mình thất bại. Thất bại thảm hại nhưng cô lại mỉm cười nhẹ nhõm. Thì ra khi được người ta tin tưởng quá cũng sẽ tạo thành một trách nhiệm vô hình ràng buộc. Kẻ lừa đảo cũng còn có lương tâm.

...Về đến biệt thự đã hơn 12 giờ. Không khí im lìm, tĩnh lặng. Đèn bật sáng gian phòng phía trên.

-Hân Hân....

Nhiếp Ân chạy vọt vào trong. Khung cảnh hỗn loạn. Lạc Lạc nhanh chân chạy về phía có tiếng động bên trong. Căn phòng sát bên phòng khách, là thư phòng của Nghiêm Thành.

Hân Hân tóc tai rối bời đang đập tay vào cửa. Bên trong có tiếng xối nước. Nước tràn qua cánh cửa đóng kín. Trên kính còn có máu tươi.

-Hân Hân, chuyện gì vậy em?

Nhiếp Ân hỏi lớn. Hân Hân quay lại, mặt tái xanh.

-Chị ơi, Nghiêm....Không phải, cậu chủ....Cậu ấy...

Tiếng nước còn mạnh hơn nữa. Nhiếp Ân nhìn ly rượu chỏng chơ trên bàn, chợt hiểu ra.

-Cậu ấy đóng cửa trong phòng tắm phải không?

-Vâng....Cậu ấy còn....

Hân Hân nhớ lại cảnh lúc nãy. Cô cho Đào Đào uống sữa, một lát sau là con bé ngủ. Chưa thấy Nhiếp Ân về, cô cũng hơi lo nên khóa cửa phòng, cho đến khi nghe tiếng động phía dưới. Tiếng động càng lúc càng lớn. Khi xuống dưới, Nghiêm Thành mặt đỏ bừng, ánh mắt dại đi....Rất giống đêm nào của năm năm trước. Trong lúc cô định bỏ chạy thì Nghiêm Thành đột ngột tự lao mình xuống những bậc thang lầu.

Cô chưa hết hoảng hốt, anh lại tự đứng dậy, lảo đảo vào trong phòng tắm. Hân Hân hình như thấy, áo Nghiêm Thành nhuộm máu. Rồi có tiếng nước chảy. Không kiềm được, cô rón rén bước tới cửa phòng. Máu nhỏ từng giọt....Cánh cửa kính còn có máu....Hân Hân vội vã đập cửa, nhưng bên trong chỉ nghe thấy tiếng động mạnh. Cửa không có mở ra.

-Chị ơi...Cậu chủ....

Lại một âm thanh lớn vang lên bên trong. Như có ai đó ngã quỵ. Chỉ có ba người....Làm sao đây...

-Nè...nè...

Khang Kỳ Bách từ đâu xuất hiện cũng đột ngột như lúc anh ta biến mất. Không đợi Nhiếp Ân nói hết câu, Khang Kỳ Bách dùng chân đập mạnh. Sau hai, ba lần như thế, cửa đã mở ra.

Người Nghiêm Thành ướt đẫm. Máu vẫn đang rỉ ra từ trên đầu, hòa cùng nước tạo thành chất lỏng đỏ hồng chảy xuống. Anh ta bất tỉnh. Lạc Lạc và Nhiếp Ân chỉ biết nhìn nhau....

....Cả đêm đến sáng, Khang Kỳ Bách thay quần áo, Hân Hân băng bó vết thương trên đầu cho Nghiêm Thành, cả nhà không ai ngủ được. Tới khoảng bốn giờ sáng Lạc Lạc mới chợp mắt. Sáng thức dậy đã thấy Hân Hân bưng cháo vào trong phòng cho Nghiêm Thành. Cậu bé che miệng, huých vào hông Nhiếp Ân:

-Anh ta làm trò gì vậy? Khổ nhục kế à?

Hình như là vậy. Đã 7 giờ nhưng Du Hân Hân còn không có dấu hiệu sẽ rời đi. Bé Đào Đào cũng đã thức, còn vào trong phòng, đôi tay nhỏ xíu giơ lên sờ trán Nghiêm Thành:

-Chú ơi, chú nóng nè....

-Ồ, chú hơi mệt -Nghiêm Thành đã tỉnh dậy, ăn hết một chén cháo, sắc mặt xanh mét nhưng nụ cười lại rất tươi khi đối diện Đào Đào- Nhưng một lát sẽ hết thôi mà. Đào Đào đừng lo.

-Chú phải ăn cháo và uống sữa. Đào Đào sẽ nói mẹ mua sữa nhiều nhiều cho chú. Chú...

-Đào Đào...

Nghiêm Thành bỗng nhiên ôm lấy Đào Đào vào trong ngực. Cô bé la oai oái, cố đẩy anh ra:

-Chú ơi, ngộp....Đào Đào ngộp....

-Đào Đào ngoan....-Nghiêm Thành cụng đầu vào trán cô bé- Không thể gọi là chú nữa. Ba....là ba của con mà. Gọi “ba ba” đi con gái. Gọi ba ba đi...

Có tiếng đồ thủy tinh rơi vỡ. Hân Hân cầm ly nước và thuốc vừa bước vào, kịp nghe câu nói đó. Tay cô buông thông. Ly nước rơi xuống, thuốc cũng rơi tung tóe dưới sàn.

Lạc Lạc và Nhiếp Ân nhìn nhau đầy kinh ngạc. Nước cờ này là nước cờ gì? Nghiêm Thành thật sự muốn phơi bày mọi chuyện sao?

30. Chương 30: Van Xin

Lời của Nghiêm Thành không chỉ làm Hân Hân hoảng sợ mà cả Đào Đào cũng ngạc nhiên. Cô bé vịn ngực áo anh, giọng nói non nớt vang lên:

-Ba của Đào Đào ở xa lắm. Ba....

-Ba về rồi- Nghiêm Thành áp tay vào má con gái, đôi mắt cũng đỏ hoe- Ba nhớ con gái lắm. Nhưng trên đường về, ba bị va vào cổng Trời. Ba quên mất Đào Đào. Con đừng giận ba nhé, có được không con?

-Mẹ ơi!

Đào Đào nhìn sang mẹ. Nhưng Hân Hân đang hoảng loạn. Cô chưa kịp nói gì thì Nghiêm Thành đã ngắt lời:

-Ba bỏ hai mẹ con đi lâu như vậy, mẹ con còn giận ba lắm.- Anh ôm chặt Đào Đào vào lòng- Nhưng bây giờ ba không đi nữa. Ba ở nhà với Đào Đào và mẹ thôi, có được không con?

-Ba ơi!

Đào Đào ôm chặt lấy Nghiêm Thành. Trẻ con thường không biết nghi ngờ, không biết những toan tính hay nỗi lòng của người lớn. Trẻ con chỉ biết yêu thương và cần được yêu thương.

-Con gái...

Nghiêm Thành ôm chặt Đào Đào hơn nữa. Anh chưa bao giờ khóc, thế mà giờ đây trên mắt lại xuất hiện nước mắt. Nghiêm Thành mệt mỏi, thực sự mệt mỏi khi phải đóng kịch, phải trốn tránh, phải che giấu đi tình cảm. Đào Đào là con của anh nhưng anh không dám ôm lấy con, chỉ có thể nhìn bé ngưỡng mộ người khác mà lòng tái tê đau.

-Ba ơi, ba đừng bỏ Đào Đào đi nữa nha. Đầu ba có đau “hông”? Hết đau, ba có quên Đào Đào “hông”?

-Không đâu...-Nghiêm Thành bật cười- Đào Đào đáng yêu như vậy sao mà ba quên được chứ!-Anh cụng nhẹ đầu vào trán con- Con ra ngoài chơi với anh Tiểu Lạc nhé, ba có chuyện muốn nói với mẹ, được không con?

-Ba ơi, mẹ hông có giận dai đâu. Mẹ sẽ quên mau lắm. Ba ngoan là mẹ quên à.

-Ừ. Ba ngoan lắm- Nghiêm Thành quay sang phía Nhiếp Ân- Chị và Lạc Lạc đưa Đào Đào ra ngoài nhé. Tôi có chuyện muốn nói với Hân Hân.

-Đi thôi em -Lạc Lạc nắm lấy tay bé Đào Đào-Lát rồi vào....

-Ba ơi!

-Con gái ngoan nhé!- Nghiêm Thành vẫy tay- Một chút nữa thôi mà con.

Toàn thân Hân Hân lạnh giá. Nghiêm Thành đặt trước mặt cô một chiếc hộp, Bên trong có tấm ảnh chụp cô.

-Anh....

-Tôi đã theo dõi toàn bộ quá trình phẫu thuật của em ở Mỹ. Chỉ là chuyện của Đào Đào tôi không biết....Xin lỗi em.

Có nghĩa là từ khi Hân Hân bước vào nhà họ Nghiêm, anh ta đã biết hết. Chỉ là đóng kịch lừa cô thôi. Hân Hân không khỏi rùng mình. May là cô không giữ ý định ban đầu, quyến rũ anh ta.

-Chuyện năm năm trước, sự thật là tôi bị bỏ thuốc -Nghiêm Thành nhẹ giọng- Em tin hay không cũng được....Nhưng tôi không muốn làm hại em. Đào Đào cũng vậy. Diệp Tâm, tôi rất muốn- chúng ta cho con một gia đình.Tôi....

-Đào Đào không có ba -Diệp Tâm phản ứng một cách gay gắt- Tôi....

-Em cũng thấy, con bé cần ba đến thế nào mà. -Nghiêm Thành khàn giọng- Tôi van em....Cho tôi một cơ hội. Tôi sẽ bù đắp cho em đến khi nào đủ. Tôi van em....

Nghiêm Thành trong ký ức của Diệp Tâm, ngoài chuyện anh ta cưỡng bức cô đúng là một người lý tưởng. Anh ta trầm lặng, nghiêm nghị, chuẩn mực trong công việc. Khi Diệp Tâm có vài sai sót nhỏ, anh ta cũng không bắt bẻ cô, không đuổi việc Diệp Tâm.

Nhưng cô vẫn hiểu, hai người là hai thế giới khác biệt. Diệp Tâm đối với anh luôn giữ quan hệ nhân viên-ông chủ, không dám có tư tâm. Đến khi gặp Thẩm Thanh Dương.

-Anh Nghiêm....Tôi...tôi cũng van anh....Coi như không biết tôi cũng được. Tôi chỉ muốn sống vui vẻ bên Đào Đào. Tôi không....

-Tối qua tôi cũng bị người ta hạ thuốc -Nghiêm Thành hạ giọng- Nhưng tôi không muốn lặp lại chuyện năm năm trước. Tôi cũng muốn chúng ta sống vui vẻ bên cạnh Đào Đào. Vì con cũng được, cho tôi một cơ hội, có được không em?

Cô có quyền làm mẹ. Anh ta cũng có quyền được làm cha. Đào Đào...

Nhưng mà....Diệp Tâm càng nghĩ càng rối. Anh ta biết hết mọi việc là chuyện cô không ngờ được. Cũng chẳng biết phải làm gì tiếp theo. Ra đi, về quê với ba mẹ, Nghiêm Thành sẽ buông tha sao?

-Em cứ từ từ suy nghĩ- Nghiêm Thành cười nhẹ- Chỉ cần em không đem con đi nữa, bảo tôi làm gì, muốn gì cũng được. Tôi van em....

Ngay cả Nhiếp Ân cũng không thể đoán được nước cờ sau mà Nghiêm Thành sắp đi. Cô chỉ biết âm thầm tính toán. Thái độ của Diệp Tâm như vậy lại là thời cơ tốt để cô đánh vào lòng cô ấy, thuyết phục Diệp Tâm ở lại biệt thự, vun đắp tình cảm dần với Nghiêm Thành.

31. Chương 31: Có Một Gia Đình

Trong lúc Diệp Tâm còn suy nghĩ, Đào Đào cứ quần quýt quanh Nghiêm Thành. Cô bé rất ngoan ngoãn, ôm Tiểu Mật Đào ngồi dưới chân giường, Nghiêm Thành vừa trở mình là cô bé lại hỏi ngay:

-Ba uống nước “hông”?

-Ba ơi, ba uống thuốc chưa?

-Ba ơi!

Gương mặt trẻ thơ bừng sáng. Cứ như thế sao mà không yêu được chứ? Nghiêm Thành cười với con mà mắt cứ rưng rưng:

-Ba không khát.

-Một chút nữa mới tới giờ uống thuốc của ba.

-Ơi!

Anh có thể “ơ” cả đời mà không biết chán. Con gái của anh.

-Ba ơi, Tiểu Mật Đào nè.

-Ừ.

-Tiểu Mật Đào là của ba mua cho Đào Đào đó. Ba có quên hông?

-Không. Ba không quên.

-Đào Đào thích lắm. Trước đó Đào Đào thích Bibi hơn, nhưng giờ Đào Đào thích Tiểu Mật Đào hơn,

-Sao vậy?

-Bibi là của anh cho. Tiểu Mật Đào là của ba cho.

-Ừm.

Nghiêm Thành ôm lấy con vào lòng. hôn liên tiếp lên trán, lên mái tóc tơ óng ả. Bé con từ khi biết anh là ba thì quần quýt không rời, đôi mắt trong veo ngời sáng. Cô bé mới có bốn tuổi mà đã phải nén đi khát khao trong lòng mỗi lần nghe anh Lạc Lạc kể chuyện....Nếu...nếu Nghiêm Thành không xuất hiện. Anh hình dung trước mắt hình ảnh của mình, của Mạnh Bằng thời thơ ấu, lủi thủi một mình trong căn phòng rộng thênh thang.

-Ba ơi, ba mệt hông?

-Không....Ba không mệt.

-Đào Đào đắp vai cho ba. Ba bị bệnh, phải ngủ nhiều. Ba ngủ đi nha.

Đôi tay nhỏ xíu của Đào Đào kéo mền lên cho Nghiêm Thành. Anh bật cười khi con gái nắm đôi tay nhỏ xíu đắp lia lịa lên vai mình. Một cảm giác ấm áp tràn ngập. Khi người ta đã đến gần và nắm được mùi hạnh phúc, sẽ không bao giờ có chuyện buông tay.

-Mẹ ơi!

Đào Đào nhào vào lòng Diệp Tâm đang ngồi thẩn thờ trước cửa. Cô bé còn nhỏ, không đủ tinh tế để nhận ra mẹ đang rất buồn.

-Mẹ ơi, ba ngủ rồi. Ba thức dậy có đói không mẹ? Mẹ nấu cháo cho ba đi!

-Con nhóc này- Nhiếp Ân véo mũi Đào Đào- Có ba đã quên mất mẹ. Mẹ con mệt kìa.

-Mẹ ơi, mẹ mệt hả mẹ? Mẹ có sốt hông?

Đào Đào rướn người lên, dùng tay sờ vào trán Diệp Tâm. Cô bỗng ôm con thật chặt. Giống hệt Nghiêm Thành lúc nãy. Đào Đào nhắm mắt, chờ mẹ như ba hôn lên trán, má mình.

-Mẹ bị bệnh như ba hả mẹ? Mẹ đi ngủ đi, Đào Đào đắp vai ẹ...

-Mẹ con bị bệnh khác ba con mà -Nhiếp Ân gọi Lạc Lạc -Lạc Lạc, dẫn em lên phòng vẽ đi con, Mẹ “chữa bệnh” cho cô đã.

-Cô là bác sĩ ạ? Cô biết chữa bệnh ẹ con hả cô?

-Mẹ anh là “bác sĩ” giỏi lắm đó -Từ lúc có ba “trở về”, tiếng nói của Lạc Lạc với Đào Đào càng tăng thêm “trọng lượng”- Đi thôi Đào Đào, lên phòng anh dạy em nặn thú chơi.

-Dạ....

Đào Đào cười híp mắt, chạy theo anh Lạc Lạc. Nhiếp Ân ngồi xuống cạnh Diệp Tâm:

-Nè, giờ không còn gì giấu chị nữa phải không? Kể cho chị nghe xem. Em và cậu chủ quan hệ thế nào?

Tuy đã nắm được gần như cả câu chuyện nhưng Nhiếp Ân vẫn im lặng nghe Diệp Tâm kể. Với một cô gái trẻ, mới hơn hai mươi tuổi đã gặp biến cố lớn như vậy, chịu đựng đến ngày hôm nay cũng là chuyện không dễ dàng gì.

-Em còn yêu cái cậu gì đó không?

Diệp Tâm ngẩn ra. Yêu Thẩm Thanh Dương? Từ khi xảy ra chuyện, cô cảm thấy có lỗi với anh. Những ngày ở trên đất Mỹ, mang thai Đào Đào, cô chỉ tập trung vào con bé. Đào Đào ra đời, biết cười, biết lật, tập nói đã là toàn bộ thế giới của cô.

Sự im lặng và bối rối của Diệp Tâm như một câu trả lời. Nhiếp Ân lại hỏi tiếp:

-Còn cậu chủ, em còn hận cậu ấy không?

Hận thì đương nhiên có. Song nhìn Đào Đào quần quýt bên ba, nhìn Nghiêm Thành đau đớn, ngồi trong phòng tắm, người đầm máu, Diệp Tâm lại thấy mềm lòng. hận làm gì nữa chứ. Cô chỉ muốn sống yên ổn bên Đào Đào. Nhưng bây giờ Nghiêm Thành đã biết chuyện, anh ta nhất định không để cô một mình yên ổn sống với con dâu.

-Nếu còn hận thì chị không còn gì để nói. Nhưng nếu không....thì em cũng nên nghĩ thực tế một chút. Cậu chủ giàu có như vậy, là con gái của cậu ấy, Đào Đào nhất định được cưng chiều hết mực, con bé sẽ có đủ điều kiện được học hành tốt hơn.

-Em cũng sẽ cố....-Diệp Tâm phản bác lại ngay- Em sẽ cố....cho con em...

-Chúng ta đều là những người nghèo mà.- Nhiếp Ân từ tốn lên tiếng- Em không có giấy tờ, thân phận lại không rõ ràng, cả đời chỉ có thể làm thuê, lương tháng được mấy ngàn. Mà em về quê, Đào Đào không có nhiều cơ hội học hành tốt, sau này tương lai cũng....Chị nghĩ, hiện nay em nên để cậu chủ cùng em lo lắng cho Đào Đào.

-Chị à....Em...

-Chị nói cho nghe. -Nhiếp Ân dịu dàng tỉ tê- Em nhân cơ hội này, nói với cậu ấy tìm cách khôi phục thân phận Diệp Tâm cho em hay ít nhất cũng làm sao cho em một thân phận rõ ràng, sau này nếu có chuyện gì em cũng có thể làm việc đúng chuyên môn, không cần sống chui nhủi nữa....Bản thân em thì hy sinh một chút cho Đào Đào có đủ cha đủ mẹ. Cậu ấy đang thương con bé, em đòi gì mà cậu ta chẳng đáp ứng phải không..... Đợi khi chắc chắn, có một khoản tiền lo được tương lai rồi, em rời khỏi cậu Nghiêm Thành cũng được. Cậu ta giàu có, sớm muộn gì cũng phải cưới vợ nhà giàu, khi đó nhiều khi người muốn kết thúc sớm là cậu ấy chứ không phải em đâu.

Diệp Tâm đang dao động. Điểm yếu của cô ấy là Đào Đào, Nhiếp Ân chỉ cần tác động vào cô bé. Xem ra màn kịch gia đình hạnh phúc của cô và Lạc Lạc, gã Kỳ Bách kia còn phải tiến hành thêm vài màn nữa mới có thể thành công.

32. Chương 32: Những Kẻ Lừa Đảo

Để cho Diệp Tâm thời gian yên tĩnh, Nhiếp Ân bước ra ngoài.

Khang Kỳ Bách mới đi đâu đó về, Lạc Lạc và Đào Đào theo sau. Trên tay anh ta còn có một con diều, nhìn thì biết là mới dẫn bằng thứ giấy báo rẻ tiền. Vậy mà hai đứa bé lại rất vui.

-Anh....

Nhiếp Ân dịu dàng gọi. Khang Kỳ Bách có chút không được tự nhiên nhưng Lạc Lạc thì phản ứng rất nhanh:

-Mẹ, ba làm diều, sắp dẫn tụi con đi thả diều.

-Ba em hết bệnh cũng dẫn em và anh Lạc Lạc đi thả diều.

-Ừ. Mẹ có đi không? Đi với tụi con đi mẹ....

Vốn nghĩ chỉ là “mời cho ra dáng”, đóng cho tròn vai kịch, không ngờ Nhiếp Ân lại tươi cười:

-Được rồi....Mẹ vào trong chuẩn bị bánh và nước. Chúng ta đi....

....Khang Kỳ Bách điều khiển diều rất giỏi. Chỉ vài động tác con diều rẻ tiền đã bay vút lên cao. Lạc Lạc thích thú cầm lấy, Đào Đào chạy theo sau, ánh mắt sáng ngời.

Lạc Lạc đưa cuộn dây cho Đào Đào cầm, hai đứa trẻ đều mỉm cười. Chúng rất vui.

-Lạc Lạc còn nhỏ. Sao cô không nghĩ....hai người sẽ hoàn lương?

Khang Kỳ Bách đột ngột lên tiếng. Nhiếp Ân nhìn anh ta, cười khẩy:

-Chắc anh Khang cũng nhớ, khi chúng ta đói, nghề nào đã cứu chúng ta?

Theo những gì cô biết, Khang Kỳ Bách là trẻ mồ côi, sau đó trở thành sát thủ, thân phận thay đổi liên tục. Khang Kỳ Bách cũng không phải là tên thật của anh ta.

Lạc Lạc...Dù sao làm nghề lừa đảo còn đỡ hơn làm sát thủ hay nhúng tay vào buôn bán ma túy. Khi cô và Lạc Lạc đều lâm vào tuyệt vọng, chỉ có một kẻ lừa gạt đưa tay ra giúp đỡ họ. Ông ấy dạy cho cả hai những mảnh khoe lừa gạt nhưng đến cuối đời, chỉ có ông là thật lòng quan tâm họ. Kẻ lừa đảo lại là người duy nhất quan tâm đến họ bằng cả tấm lòng.

-Ba ơi, điều đứt dây rồi....

Hai đứa bé bỗng nhiên xông vào, hoảng hốt nhìn theo cánh diều đang lảo đảo. Lạc Lạc chạy về phía Khang Kỳ Bách, biểu hiện như một đứa trẻ đang chờ sự giúp đỡ của ba mình.

-Không sao đâu con....Một lát ba làm cho hai đứa con điều khác. Không sao đâu...

-Ba ơi....

Lạc Lạc dụi đầu vào lòng Khang Kỳ Bách, nũng nịu. Thằng bé chưa hề cho biểu hiện như vậy. Đào Đào còn quá nhỏ, vốn không cần nó phải đóng kịch quá như vậy.

Khang Kỳ Bách lại kiên nhẫn dỗ dành thằng bé, còn ngọt ngào hướng mắt về phía Nhiếp Ân:

-Không sao đâu...Lát ba làm cho cái khác. Giờ qua bên mẹ, rửa tay ăn bánh đã con....Về nhà ba vừa làm sẽ vừa chỉ cách cho con.

-Dạ....

Dù là giả dối, dù chỉ là diễn kịch trong vở tuồng lừa gạt nhưng sao lòng Lạc Lạc lại cảm thấy vui sướng, trái lại Nhiếp Ân không khỏi xót xa....

Ba mẹ....Cô cũng từng có một thời mơ ước. Khi cô còn là Lâm Tụng Ân hồn nhiên, chỉ biết yêu thương cũng từng mơ đến một ngày nào đó trong một ngôi nhà nhỏ cô sẽ cùng với ai trở thành ba thành mẹ, được những đứa con xinh xắn nhào vào lòng, hạnh phúc ngất ngây.

Giờ thì....

-Về thôi!

Khang Kỳ Bách tay bồng Đào Đào, tay dẫn Lạc Lạc hướng về Nhiếp Ân nhắc nhở. Cô quay đi, môi lại mỉm cười dịu dàng của người phụ nữ hạnh phúc, bước theo anh:

-Chúng ta về thôi...

...Về đến nhà, Đào Đào chạy vội lên phòng của Nghiêm Thành. Anh đã thức, đang đứng bên giường, đầu vẫn còn băng bó. Bác sĩ chưa đến giờ thay thuốc. Đào Đào nín lấy áo ba, nói nhanh:

-Ba ơi, Đào Đào về rồi. Đào Đào đi chơi với anh Lạc Lạc và ba mẹ anh Lạc Lạc.

-Ừ- Nghiêm Thành cúi xuống hôn con, dịu dàng- Ba biết rồi.

-Ba đói bụng chưa?

-Một lát ba sẽ ăn.

-Mẹ ơi!- Đào Đào gọi to- Mẹ ơi....Mẹ nấu cháo cho ba như nấu cho Đào Đào đi mẹ. Ba đói rồi....

Diệp Tâm đang ở trong phòng, nghe tiếng con gái về thì chạy xuống. Nghiêm Thành và cô đối mặt, khuôn mặt cả hai đều ngưng ngừng, không được tự nhiên:

-Để tôi gọi người đem cháo đến là được. Em....

-Tôi nấu cháo cho anh....

Diệp Tâm xuống bếp. Lạc Lạc và Nhiếp Ân nhìn nhau hài lòng. Điểm yếu của một người mẹ luôn là con cái. Đào Đào lại thương yêu ba như vậy, Diệp Tâm dù sao cũng sẽ nghĩ cho con bé. Là con gái của tổng giám đốc Nghiêm thị, cuộc đời cô bé sẽ thuận lợi hơn việc mang tiếng là một đứa con hoang.

-Ba ơi, ba anh Lạc Lạc làm điều đẹp lắm. Ba có biết làm điều hông?

-Không....- Nghiêm Thành cười khế, bồng Đào Đào lên- Ba không biết làm.

-Hông sao đâu. – Đào Đào cười tươi- Hông biết thì thôi. Ba biết thả điều hông?

-Biết chứ.

-Mai ba và mẹ dẫn Đào Đào và anh Lạc Lạc đi thả điều nha.

Cô bé cũng muốn khoe. Em cũng có ba. Ba thương em lắm. Ba cũng đi thả điều với em.

Cô bé không hiểu, hơn ai hết Lạc Lạc hiểu rõ sự thật: ba Đào Đào thật lòng muốn đi thả điều cùng cô bé, còn “ba mẹ” của cậu chỉ là đang đóng kịch mà thôi.

Đã quen đóng kịch, sao bây giờ lại cay cay nơi mắt? Lạc Lạc quay đi một chỗc rồi lại tươi cười, nắm lấy tay Đào Đào:

-Giờ theo anh lên phòng tô màu nhé. Mẹ em đang nấu cháo, một lúc rồi xuống xem ba em ăn. Có chịu không?

-Dạ....

Chỉ còn vài bước nữa. Lạc Lạc tự nhủ thầm. Còn vài bước nữa là hoàn tất. Nhận tiền và từ chối những hợp đồng thể này là cách tốt nhất để bảo vệ tim mình không bị tổn thương.

33. Chương 33: Chân Tình

Chén cháo đậu xanh do Diệp Tâm nấu, hương vị rất ngon.

Năm năm trước, Nghiêm Thành đổ bệnh nhưng vẫn đến công ty làm việc. Diệp Tâm cũng như bao cô gái khác, thích làm đẹp. Dáng người cô hơi mũm mĩm nên nghe theo lời chia sẻ của ai đó, quyết tâm giảm cân.

Buổi trưa cô không ăn cơm trưa mà đem cháo từ nhà đến. Mẹ Diệp Tâm là một người phụ nữ truyền thống, lớn lên từ thôn quê, tài nấu ăn luôn được con gái và chồng đánh giá là số một. Bà dạy Diệp Tâm nấu khá nhiều món. Cháo đậu xanh cô nấu qua quá trình “rèn luyện” quả thật có một không hai.

Nghiêm Thành đi bàn công việc về, đến văn phòng đã hơn mười hai giờ, sắc mặt trắng bệch. Diệp Tâm thấy vậy nên chia phần cháo đậu xanh cho anh một ít, mục đích là giúp Nghiêm Thành có cái gì lót dạ mà uống thuốc. Cô không ngờ, chén cháo đó đã khơi dậy trong lòng Nghiêm Thành sự xao động, từ đó anh thường để ý đến cô hơn.

-Ba ơi, cháo ngon không ạ?

-Ngon lắm.- Nghiêm Thành xoa đầu Đào Đào- Rất ngon....

-Mẹ nấu ăn rất ngon. Mai một mẹ sẽ nấu thêm cho ba ăn.

Đó cũng là ước mơ của Nghiêm Thành. Nhưng mà....

-Đào Đào à, con chơi với anh Lạc Lạc cả buổi rồi, về phòng nghỉ đi con.

-Đào Đào không mệt ạ. Đào Đào chơi với ba thêm một chút.

-Đào Đào...

-Đào Đào ngoan- Nghiêm Thành vuốt mũi con, nhẹ nhàng- Con đi nghỉ một chút đi. Ba ăn cháo xong là khỏe rồi. Khi nào thức dậy thì sang chơi với ba.

-Dạ....

Đào Đào rời khỏi phòng trong lưu luyến. Diệp Tâm định đi theo con thì Nghiêm Thành bỗng lên tiếng gọi cô:

-Chúng ta nói chuyện một chút được không?

Bàn tay cô rịn đầy mồ hôi, lạnh lạnh. Nghiêm Thành rất nghiêm túc, nhìn thẳng vào mặt Diệp Tâm:

-Chúng ta....

-Tôi....- Cô vẫn còn e ngại, rụt tay lại khi thấy Nghiêm Thành định đụng vào mình- Tôi....tôi về phòng.

-Tôi vốn không muốn ép em -Nghiêm Thành từ tốn- Nhưng chúng ta đã có Đào Đào.

-Có Đào Đào thì sao chứ? Tôi và anh....

-Có nhiều trường hợp cha mẹ rời xa nhau vẫn chăm lo được cho con cái. Song trường hợp của em, tôi nghĩ em cũng hiểu rõ hoàn cảnh của mình....Trên danh nghĩa, Diệp Tâm đã chết. Em là Du Hân Hân.

-Tôi biết....Nhưng mà....

-Tôi có thể sắp xếp cho em khôi phục thân phận.- Nghiêm Thành nghiêm túc- Hoặc nếu em không muốn, cũng có thể để em sống đường hoàng dưới thân phận Du Hân Hân. Nhưng...

-Anh có điều kiện?

-Đương nhiên là vậy.- Nghiêm Thành bất ngờ nắm lấy tay cô- Tôi....tôi từng có cảm tình với em. Có lúc tôi đã nghĩ, phải chi mình bày tỏ tình cảm với em trước, có lẽ....

Diệp Tâm khựng lại. Cô hoàn toàn bất ngờ trước lời thổ lộ ấy. Anh ta có cảm tình với cô từ năm năm trước....Lẽ nào....

Diệp Tâm là một cô gái đơn giản. Khi mới vào công ty, cô cũng như vài cô gái khác, bị phong thái lạnh lùng, vẻ đẹp trai của Nghiêm Thành làm éo má. Nhưng cô là loại người cũng rất thực tế. Diệp Tâm hiểu rõ chuyện Bạch mã hoàng tử và cô bé lọ lem vốn không tồn tại. Mà cô bé lọ lem cũng đâu phải hoàn toàn vô sản. Cô ấy vốn là con gái bá tước, với hoàng tử là xứng lứa vừa đôi.

Diệp Tâm chỉ mong một cuộc sống yên ổn. Thẩm Thanh Dương tuy là em họ của anh nhưng lại hòa đồng, thân thiện, nghe nói ngày xưa mẹ anh ta kết hôn với nhà bình dân nên gia cảnh cũng thuộc hàng trung lưu, thanh bạch. Ba của Thẩm Thanh Dương là giáo viên trung học, con người giản dị, mực thước, với ba cô là quân nhân cũng xem là bằng vai phải lứa, môn đăng hộ đối, có thể thông cảm cho nhau.

Vì nghĩ vậy nên mộng tưởng với Nghiêm Thành trong lòng Diệp Tâm đã tan biến nhanh chóng. Cô còn có phần sợ anh là khác. Đâu nghĩ đến, con người đó lại có cảm tình với mình.

-Vì Đào Đào cũng được. Cho tôi cơ hội cũng được. Tôi sẽ đối xử tốt với hai mẹ con em. Nhưng chỉ với tư cách là con gái và vợ. Chúng ta là một gia đình.

Nghiêm Thành thành linh kéo Diệp Tâm vào lòng. Theo phản ứng tự nhiên, cô hơi né người. Bờ môi lạnh giá của Nghiêm Thành đặt xuống trán Diệp Tâm một nụ hôn.

-Khi tôi khỏe, chúng ta cùng đi siêu thị, dẫn con đi công viên nhé? Em muốn thân phận gì, tôi sẽ cho người lo liệu chu toàn cho em. Chỉ cần....

Nghiêm Thành xưa nay là người ít nói. Anh cũng không thích dùng lời nói biểu đạt tình cảm. Chỉ biết con đường trước mặt, sau quyết định này sẽ có thêm vài đồi dốc cần phải vượt qua. Người đồng hành lại không phải là kẻ toàn tâm toàn ý, chỉ mong rằng thời gian sắp đến, Nghiêm Thành dùng chân thành đối đãi, cô cũng sẽ đáp lại anh bằng tấm chân tình....

34. Chương 34: Dây Nối

Đào Đào vừa mở mắt đã chạy đi tìm ba ngay.

Nghiêm Thành đã khỏe hơn, tựa vào giường trả lời điện thoại của ai đó. Lông mày anh nhíu lại. Đào Đào trèo lên giường, ôm lấy anh.

-Ba ơi!

Biểu hiện đáng yêu như vậy....Mày Nghiêm Thành giãn ra, giọng cũng nhẹ nhàng hơn.

-Được rồi...Tối nay tôi sẽ về.

-Ba ơi, ba về đâu vậy ạ?

-Tối nay ba có việc, một lát nữa phải đi.

-Ba còn “bình” mà.

-Biết làm sao được- Nghiêm Thành hôn lên má con gái- Ba phải đi làm kiếm tiền nuôi Đào Đào nữa. Con ngoan đi ngủ sớm, không cần thức đợi ba.

-Đào Đào nhớ ba...

-Ba cũng nhớ Đào Đào mà.

Diệp Tâm cũng vừa vào phòng. Cô sang chỗ Đào Đào thì không thấy con bé. Con gái mới nhận ba, chỉ nhớ đến ba thôi.

Nghiêm Thành sẽ là một người cha tốt? Còn quan hệ của hai người, Diệp Tâm vẫn cảm thấy không quen.

-Anh còn mệt...-Diệp Tâm lúng túng cất tiếng-Tối nay không nên...

-Đó là một buổi xã giao quan trọng -Nghiêm Thành thở dài- Không sao đâu, bác sĩ nói là do đụng vào mạch máu nên mới chảy nhiều như vậy chứ vết thương không nghiêm trọng. Nếu không băng bó thì không ai biết đâu.

Công việc của Nghiêm Thành rất nhiều. Những tiệc xã giao mà anh phải tham gia đều là những buổi tiệc lớn, Diệp Tâm cũng hiểu rõ điều đó. Cô nhẹ nhàng quay sang Đào Đào:

-Ba phải đi làm. Lát nữa Đào Đào đi ngủ, sáng hôm sau mở mắt ra là thấy ba rồi.

-Vậy Đào Đào ngủ ở phòng ba phải không ạ? -Đào Đào cười tí mắt- Đào Đào đi dọn mền gối qua đây hả ba? Còn mẹ nữa....Ba mẹ phải ở chung với nhau.

Lời con trẻ ngây thơ khiến người lớn không khỏi lúng túng. Diệp Tâm bối rối thấy rõ, gò má ửng hồng. Nghiêm Thành cũng có vẻ ngượng ngùng nhưng anh lấy lại sự chủ động rất nhanh:

-Đúng rồi. Một lát nữa chú Khang đem mền gối của Đào Đào và mẹ sang phòng ba nhé? Đào Đào phải ngủ ngoan, không được thức khuya, sáng mai là nhìn thấy ba rồi.

-Đào Đào nằm ở đây nè -Cô bé nhún nhún người trên giường, cười khoe hàm răng sữa- Ba nằm đây, mẹ nằm đây....

Nghiêm Thành đã hiểu tại sao người ta nói con cái là cầu nối của cha và mẹ. Đào Đào khiến Diệp Tâm buông bỏ nhiều phòng bị. Cô chịu nấu cháo cho Nghiêm Thành, lại còn có thể dỗ mặt vì anh.

Hạnh phúc lại từ từ gõ cửa. Nghiêm Thành đang có một thiên thần hạnh phúc trong tay....

-Sáng mai Đào Đào dậy, ba cùng con đi siêu thị nhé?- Anh cười hạnh phúc, ánh mắt lấp lánh nhìn sang Diệp Tâm- Rủ mẹ đi cùng với, được không con?

-Dạ được ạ -Đào Đào vui như tết trong khi Diệp Tâm vẫn chưa định thần, để mặc hai cha con “tự biên tự diễn”. Nhìn con gái vui vẻ trong vòng tay ba ruột, lời chối từ cũng ngưng lại nơi cổ họng cô tự lúc nào.

Đào Đào còn rất nhỏ. Con bé không biết “ba” quan trọng thế nào. Mãi đến khi có “ba” thì mới lưu luyến. Nghiêm Thành lại thương yêu cô bé như vậy, khó trách Đào Đào quấn quýt mãi với anh.

-Mẹ ơi, mai mẹ đi siêu thị với ba và con nhé mẹ. Có được không mẹ?

Diệp Tâm không thể nói lời từ chối trước đôi mắt đầy chờ mong của con gái, chỉ có thể gật đầu.

Ánh mắt Nghiêm Thành càng lúc càng ảm áp. Anh không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ cảm nhận hạnh phúc đang từ từ gõ cửa lòng mình. Nó vô cùng đơn giản, thế mà mấy năm nay anh không dám đến gần, với tay chạm vào. May mà nó cũng chẳng bỏ rơi anh.

...-Anh Nghiêm....

Đối diện với Nghiêm Thành là khuôn mặt nghiêm nghị của Nhiếp Ân. Anh khẽ gật đầu:

-Tôi hiểu ý cô...Nhưng hiện nay chưa thể chấm dứt hợp đồng được.

-Lạc Lạc không muốn diễn nữa. Chúng tôi cũng đã hoàn thành bước đầu thỏa thuận, hiện nay 70% Diệp Tâm sẽ không nỡ bỏ anh đi. Chuyện còn lại là do anh Nghiêm giải quyết. Tôi cũng phải nghĩ cho Tiểu Lạc....

-Tiểu Lạc ở lại có thể tiếp tục đi học -Nghiêm Thành vẫn bình thản- Hiện nay thằng bé mới có 11 tuổi, không nên cùng cô lang thang không rõ nữa. Cô cũng đã nói – hợp đồng mới chỉ hoàn thành bước đầu.

-Đó là do anh không tiếp tục kế hoạch mà chúng tôi đã vạch ra cho anh- Nhiếp Ân cười khẩy- Nếu anh....

-Cô cũng là phụ nữ, cũng không nên dùng phương pháp đó trừ khi là bất đắc dĩ -Nghiêm Thành bỗng hạ giọng- Cô tiếp tục giúp tôi giữ chân và làm cô ấy mềm lòng, ngoài tiền bạc, tôi cũng sẽ làm cho cô một số chuyện. Ví dụ như....Thạch Tư Nhiên....

-Anh....

Đến lượt Nhiếp Ân gật mình. Anh ta vừa nhắc tới cái tên đó. Anh ta biết cả Thạch Tư Nhiên?

-Tôi cũng từng hợp tác với anh ta qua vài hạng mục. Cô cũng biết, khi hợp tác thì cũng phải tìm hiểu đối tác của mình một chút. Thạch Tư Nhiên có hai đời vợ, người vợ đầu không được nhắc đến nhiều nhưng tôi được biết, cô ấy là con gái độc nhất của ông Lâm Tuấn Hiền. Sau khi ông Lâm mất, cô ấy và anh Thạch cũng li hôn. Tên cô ấy là Lâm Tụng Ân....

-Anh....

-Tôi vốn không có hứng thú xen vào chuyện đời tư của người khác nhưng cô Nhiếp lại là người có khả năng giúp tôi rất nhiều trong lúc này. Chúng ta có thể hợp tác qua lại. Nếu cô có vướng mắc gì với anh Thạch Tư Nhiên cần tôi hỗ trợ, tôi cũng sẽ hết lòng hết sức. Cô Nhiếp, mong cô giúp đỡ nhiều....

Tư liệu mới được chuyển đến cho Nghiêm Thành còn cho anh biết một thông tin quan trọng. Ba năm trước, Khang Kỳ Bách thất bại trong một vụ ám sát, có thể đã bị giết chết tại Hong Kong. Tuy ít người biết mặt mũi của một sát thủ nhưng Nghiêm Thành vẫn tra ra được....Khang Kỳ Bách chỉ cao có 1m68 trong khi chiều cao hiện tại của “anh Khang” không thua kém anh mấy, vào khoảng 1m80.

Người trưởng thành không thể cao thêm 12cm khi đã hết tuổi tăng trưởng. Khang Kỳ Bách tính cách tàn nhẫn, dù có “rửa tay gác kiếm” cũng khó mà gia nhập vào nhóm lừa đảo. Không loại trừ khả năng, Nhiếp Ân và Lạc Lạc cũng đang bị người đồng hành đưa vào một trò lừa.

-Tôi sẽ ở lại thêm vài tháng nữa- Nhiếp Ân hít một hơi thật sâu- Tôi cũng muốn gặp lại anh Thạch....Muốn nhìn cuộc sống hạnh phúc của anh ấy. Điều kiện của tôi chỉ đơn giản là vậy, không biết anh Nghiêm có thể giúp không?

Đối diện....Gặp lại....Tay Nhiếp Ân run lên. Cô không che giấu nổi cảm xúc. Chuyện mười năm có lẽ mà sao ngỡ cứ hôm qua.....

35. Chương 35: Hãy Quên Đi

Buổi tiệc xã giao kéo dài hơn 9 giờ đêm là tới phần khiêu vũ. Tuy nhiên khách mời đình của tiệc là ông Giản -Phó thị trưởng đột ngột bị bệnh nhẹ, không đến được. Nghiêm Thành nhân dịp đó lấy cớ trong người không khỏe, để chuyện lại cho trợ lý giải quyết, lái xe về nhà.

10 giờ, phòng anh sáng đèn. Nghiêm Thành cười nhẹ, từng bước êm ái lên phòng.

Giọng trong trẻo của Đào Đào vang lên:

-Mẹ ơi, mai đi siêu thị rồi....

Bình thường, mỗi tháng Diệp Tâm sẽ đi siêu thị một lần. Tối trước đó, cô sẽ lên danh sách những đồ dùng cần mua, đi sớm để xem hàng khuyến mãi nhiều hay ít. Đào Đào cũng tham gia cùng mẹ. Đối với cô bé, đó là một thú vui.

-Ừ.

Diệp Tâm đành lấy giấy bút ra. Cô khó lòng cho con biết, ngày mai người “chủ trì” đi siêu thị mua đồ không phải là mẹ. Nghiêm Thành giàu có, không cần như hai mẹ con phải cân nhắc từng đồng.

-Mua sữa ạ....

Sữa là món ưu tiên trong danh sách mua sắm của Diệp Tâm. Đào Đào sinh sớm, muốn con bé khỏe mạnh phải tăng cường bồi dưỡng rất nhiều.

-Mua gạo ạ....

Đào Đào như đang chỉ đạo. Diệp Tâm là người chỉ thực hiện theo.

-Mua thịt nữa mẹ ơi.

-Còn...còn quần áo nữa. Đào Đào muốn mua áo mới, mẹ và ba cũng mua áo mới nha?

-Ừ.

Diệp Tâm đáp cho qua chuyện. Đáp rồi thì lại có chút ngẩn ngơ.

Ba và mẹ....Cô vẫn chưa quen.

-Có mua đồ chơi cho Đào Đào không?

-Không cần ạ!- Đào Đào cười títt mắt -Đào Đào có Bibi, Tiểu Mật Đào rồi.

Con càng vô tư, Diệp Tâm càng lo lắng. Hiện nay trong mắt Đào Đào, bóng hình ba đang tràn ngập. Nếu như....

Bao nhiêu “nếu như” cứ đè nặng làm cô không thoải mái. Bút cũng vô thức mà vẽ một đường tròn.

-Mẹ ơi, sao mẹ không viết chữ? Mẹ vẽ gì vậy ạ?

Diệp Tâm nhìn lại “bức tranh” dưới tay mình. Hình giống mặt người. Tóc ngắn....Vẽ dần ông sao?

-Mẹ vẽ ba phải không ạ?

-Không phải -Diệp Tâm xoa đầu con -Thôi đi ngủ đi con....10 giờ rồi.

-Mẹ ngủ với con đi mẹ....

Đào Đào dụi mắt vào ngực Diệp Tâm, tay lần mò vào trong áo cô. Diệp Tâm liếc con gái, nụ cười lại trở lại trên môi cô:

-Lại làm xấu rồi....Đi ngủ đi con...

-Mẹ ngủ với con...

-Được rồi, mẹ ngủ với Đào Đào mà. -Diệp Tâm chỉnh lại tư thế nằm cho con gái, hôn lên má Đào Đào – Ngủ đi con....Ngoan....

Nghiêm Thành hơi dựa người vào tường, ngắm hai mẹ con hoài mà không chán. Anh không say vì rượu, chỉ say vì hạnh phúc. Hạnh phúc dịu nhẹ, len vào đáy tim anh.

Đợi một lúc lâu, mùi rượu bay hết, Nghiêm Thành mới bước vào trong.

Diệp Tâm cũng đã ngủ. Đôi mắt cô khép lại, cạnh đó là thiên thần của cả hai.

Đào Đào ngoài đôi mắt ra thì gần như là bản sao hoàn hảo của Diệp Tâm. Con gái nũng nịu, dễ thương khác với con trai cứng rắn, mạnh mẽ. Nếu...nếu có một đứa con trai, Nghiêm Thành sẽ đảm nhận phần dạy dỗ, thể thì....

Anh bật cười khê. Đúng là con người “được voi lại đòi tiên”. Xưa chỉ mong cô có thể tha thứ. Giờ lại nghĩ đến lúc có thêm một đứa con trai....

Tiếng cười của anh không lớn nhưng Diệp Tâm lại rất miễn cảm. Cô mở mắt ra ngay và nhìn thấy Nghiêm Thành.

Lúng túng nhưng không đến nỗi bài xích, Diệp Tâm vội bật dậy ngay:

-Anh....anh mới về.

-Vâng....

....Trong những giấc mơ, Nghiêm Thành thường thấy cảnh Diệp Tâm nấu mì cho anh ăn sau buổi xã giao về.

Hôm nay trước mặt anh là bát mì nghi ngút khói. Người nấu đúng là Diệp Tâm. Chỉ là trong mơ, cô nhìn anh với nụ cười dịu dàng, ấm áp, còn bây giờ Diệp Tâm lại có vẻ bối rối, ngượng ngùng:

-Mì rất ngon.

-Vâng.

Diệp Tâm nhìn Nghiêm Thành đang thong thả gấp từng đũa mì. Anh lúc nào cũng vậy, phong thái nhẹ nhàng, đỉnh đặc đó như đã ăn sâu vào máu. Cô thật không tin được. Con người điên cuồng làm nhục cô năm năm trước và Nghiêm Thành chỉ là một người.

-Anh có thể trả lời cho tôi một câu hỏi này không?

-Em muốn hỏi gì?

-Anh....Năm năm trước là anh bị bỏ thuốc- Cô ngập ngừng nói tiếp- Nhưng anh....anh có biết, là ai....ai đã làm không?

Nghiêm Thành khựng lại....Đũa mì cũng hạ xuống rất nhanh.

-Chuyện đó...quan trọng lắm với em sao?

-Tôi....

Nghiêm Thành có thể nói sự thật. Sau khi biết chuyện, chắc chắn cô sẽ không còn lưu luyến Thẩm Thanh Dương nữa. Nhưng như thế cũng đâu giúp Nghiêm Thành có được lòng cô nhanh hơn được. Diệp Tâm là một cô gái lương thiện. Đừng để cô thấy, xung quanh mình toàn những kẻ “lòng lang dạ sói” và cô cũng chỉ là một vật hi sinh.

-Chuyện xảy ra rồi, dù thế nào cũng không nên nhớ lại. Quên được thì cứ quên đi em.

Quên để sống vui vẻ. Trên đời có rất nhiều chuyện không vui. Nghiêm Thành không phải là kẻ sống vì quá khứ. Hiện tại còn nhiều chuyện phải lo hơn.

-Tôi....

-Em nấu mì ngon lắm. -Nghiêm Thành dọn mớ chén đĩa trên bàn, đặt vào bồn rửa -Ngày mai cả nhà chúng ta đi siêu thị. Việc mua sắm để cho hai mẹ con tự quyết định nhé. Tôi chỉ phụ trách trả tiền, có được không?

Như trò chơi xếp hình vậy, mọi thứ đều phải bắt đầu từ những mảnh ghép tưởng như rời rạc....Nghiêm Thành lẳng lặng tắt ngọn đèn phòng. Ở giữa hai người là bé Đào Đào đang say ngủ. Cô nhóc mơ gì đó mà đôi môi đỏ mọng thỉnh thoảng lại thoáng hiện một nụ cười. Tầm chán mòng tuột xuống theo cái trở mình của trẻ thơ....

Không hẹn mà hai bàn tay đều đặt lên người con vô nhẹ. Diệp Tâm vội vã giật tay lại nhưng Nghiêm Thành đã giữ chặt lấy, còn kéo bàn tay mềm mại ấy xuống, cùng ôm lấy Đào Đào....

Mặt Diệp Tâm càng lúc càng đỏ. Song cô không giật tay lại nữa....Đêm lặng lẽ, chỉ còn lại tiếng tim đập thình thịch – không chỉ của Nghiêm Thành....

36. Chương 36: Hôn Thê

Một nhà ba người đi siêu thị luôn là một hình ảnh đẹp. Huống gì Nghiêm Thành cao to tuấn tú, Diệp Tâm lại mang vẻ đẹp thanh tú, dịu dàng...

Cô bé con xinh xắn, rạng rỡ. Đôi mắt to tròn linh hoạt nhìn ngắm mọi vật xung quanh với vẻ thích thú. Nhưng cô bé lại có vẻ ngượng ngùng trước những con búp bê xinh xắn trong một gian bán đồ chơi.

-Mua gấu bông nhé Đào Đào?

Nghiêm Thành hỏi nhỏ. Đào Đào lại lắc đầu:

-Thôi ạ, có Tiểu Mật Đào rồi.

-Chúng ta mua thêm để Tiểu Mật Đào có bạn.

-Anh Lạc Lạc nói...Không nên có nhiều bạn quá. Tiểu Mật Đào nên chỉ có một mình Bibi chơi thôi, nếu không sẽ bị phân chia tình cảm. Nhiều đồ chơi quá, Đào Đào cũng không thể chơi hết, các em sẽ buồn.

Cô bé chạy đến một gian hàng bán sữa, nhón gót chân, lấy bình sữa lớn, hồn nhiên:

-Ba mua sữa đi ạ...Đào Đào uống đủ sữa sẽ mau lớn, có thể giúp ẹ làm nhiều việc, có thể đi học....

Lúc trước chỉ có mình Diệp Tâm nuôi con. Cô chỉ có thể làm công việc tay chân, nấu ăn, phụ việc trong nhà hàng nên chỉ kiếm được khoản tiền nhỏ, đủ cho hai mẹ con sống. Nhu cầu chi tiêu cũng phải tiết kiệm tối đa, mua một món đồ chơi cho Đào Đào là phải cắt xén đi vài thứ. Cô bạn thân An An thường hay nói với Đào Đào không được đòi hỏi, sẽ khiến mẹ mệt, mẹ bệnh nhiều nhiều nên cô bé rất sợ, mỗi lần đi siêu thị chỉ có mua sữa uống au lớn, mau đi học, có thể giúp mẹ được nhiều.

-Ừ. Ba mua sữa cho Đào Đào.

-Mua ẹ nữa.

-Ừ. Mua ẹ nữa...

Anh mua khá nhiều thứ. Buổi sáng trước khi ra khỏi nhà, Nghiêm Thành đã nói với Diệp Tâm chuyện ở nhà, hai vợ chồng Khang Kỳ Bách phụ trách việc chăm sóc hoa viên, nhà cửa, xem như là quản gia trong nhà. Tuy nhiên khả năng nấu ăn của Nhiếp Ân không tốt lắm, anh không có nhu cầu cao trong việc ăn uống nên xưa nay việc đi chợ đều giản tiện. Từ hôm nay, anh trao quyền bếp núc lại cho Diệp Tâm, cô muốn làm gì cũng được, muốn mua gì thì mua.

Diệp Tâm làm chuyện này một cách tỉ mỉ. Cô liệt kê một danh sách nhiều thứ muốn mua. Gạo cho 6 người ăn trong 2 tuần. Nhà Nghiêm Thành trong bếp ngoài mì gói và một ít đồ ăn vặt thì không có gì khác. Diệp Tâm phải mua thêm dầu, muối, đường, sữa...Mỗi thứ cô đều cân nhắc giá cả, chất lượng, như một bà nội trợ thật sự. Nhìn Diệp Tâm vừa chọn đồ vừa chỉ dẫn cho con gái, Nghiêm Thành thoáng mỉm cười.

Đến khi đồ đạc mua có vẻ đã đủ, Nghiêm Thành phân phó cho tài xế đem về biệt thự trước. Kim đồng hồ chỉ qua số 12.

Đào Đào có vẻ mệt nhưng khuôn mặt xinh xắn vẫn rạng rỡ. Nghiêm Thành bồng con gái, âu yếm:

-Đi ăn nhé? Gần đây có một quán rất ngon.

Bên trong Thiên Cư Lạc -quán ăn nổi tiếng nhất khu này là một không gian yên tĩnh. Diệp Tâm nhớ lại, trước đây khi còn là thư ký đã có lần Nghiêm Thành dẫn cô và một vài nhân viên khác vào đây ăn trưa. Vì đi với "sếp" nên ai nấy đều giữ ý mà im lặng, tuy nhiên những cô gái đều mắt tròn mắt đẹp vì giá một ly nước uống hoa quả trong đây hơn 200 tệ, món ăn rẻ nhất cũng đã gần cả 1000 đồng.

-Nơi này....Thiên Cư Lạc....hơi đắt.

-Trong này có món kem chocolate rất ngon, Đào Đào có thích ăn kem không?

-Thích ạ...

Cô bé cười híp mắt. Diệp Tâm bắt gặp ánh mắt như cười của Nghiêm Thành, không khỏi quay mặt đi lúng túng. Cần gì xót của giùm anh ta chứ, cứ việc ăn thôi.

-Cho tôi hai phần bò bít tết, sau đó là cơm gia đình.

Diệp Tâm khi đi làm thích nhất là rủ bạn đi ăn bò bít tết. Cứ có lương là đi.

Một lần, do bị bệnh, cô nghỉ 6 ngày, bị trừ lương theo quy định. Tháng đó Diệp Tâm lại quá tay mua một cái váy trên mạng khá đắt. Sau khi trừ chi phí, gửi tiền chi tiêu phụ ba mẹ, cô chỉ còn chưa tới 1000 tệ, ủ rũ ngồi trong văn phòng, nhắn tin loạn xạ cho người quen.

-Rủ mình đi ăn bò bít tết đi....

Không biết nhìn nhầm thế nào mà cô lại gửi luôn cho Nghiêm Thành tin nhắn đó....Cả buổi Diệp Tâm nơm nớp chờ bị la....Đến mãi chiều, kế toán bỗng gọi cô lên thanh toán thêm 1000 tệ, nói là tháng trước Diệp Tâm tăng ca nên được lãnh lương thêm.

Nghiêm Thành không nhắc gì tới tin nhắn đó....Anh vẫn lạnh lùng như trước. Diệp Tâm sau vài ngày tâm tình căng thẳng thì cũng buông lỏng mình. Cô quên mất chuyện ấy rồi....

Chỉ có Nghiêm Thành nhớ....Khi đó anh đã ngập ngừng cầm điện thoại, định nhắn lại: “Chiều nay tôi mời cô, có được không?”

Rốt cuộc năm năm sau, hôm nay anh mới gọi được phần bò bít tết Diệp Tâm thích nhất. Chỉ là....không biết cô có chịu nhận tình cảm bên trong nó hay không?

-Đào Đào ăn cơm nhé? Cơm ngon lắm.

-Dạ....Đào Đào tự mức được rồi.

Đào Đào ăn cơm rất ngoan. Ăn xong thì mắt sáng lên khi ly kem có bốn viên chocolate được đem lên. Cô bé cười tít mắt với ba mình:

-Con cảm ơn ba....

-Ăn mau đi con.

-Ăn cơm xong mình đi dạo nhé, rồi xem phim. Hôm nay có chiếu phim hoạt hình.

-Dạ....

Đào Đào toàn coi phim ở nhà anh Tiểu Minh hay trên tivi chứ ít khi tới rạp. Hôm nay....

-Tháng sau Đào Đào sẽ nhập học ở trường mẫu giáo- Nghiêm Thành nhẹ giọng- Tôi....Anh đăng ký cho con rồi.

Đào Đào đi học. Điều này tốt cho trẻ nhỏ. Nhưng Diệp Tâm lại thấy lo lo.

Đào Đào đi vắng. Cô một mình trong căn nhà đó. Với thân phận gì? Phải làm gì?

-Chúng ta đi đăng ký nhé?- Nghiêm Thành chợt hỏi- Tôi đã hoàn thành giấy tờ cho em. Em vẫn là Du Hân Hân, tốt nghiệp đại học Thượng Hải, chuyên ngành Âm thực...Em...

Dưới bàn, anh nắm nhẹ những ngón tay gầy gầy của Diệp Tâm đang giấu dưới đùi. Đào Đào không để ý chuyện người lớn, chỉ chuyên tâm ăn kem.

-Miệng dính lung tung rồi- Diệp Tâm vùng khỏi tay anh, lấy khăn ăn lau cho con gái....Thật là....

-Cháu Nghiêm Thành....

Là giọng một người phụ nữ. Nghiêm Thành nhận ra -đó là bà Trương, cùng trong hội từ thiện với bà nội. Trong một số buổi tiệc, anh có gặp bà. Lịch sự, Nghiêm Thành đứng lên chào bà:

-Bà Trương, chào bà ạ!

Anh quay sang Đào Đào, nhẹ nhàng giới thiệu trong ánh mắt kinh ngạc của bà:

-Đây là Đào Đào, con gái cháu. Đây là Hân Hân, hôn thê của cháu. Chúng cháu cũng vừa mới đăng ký kết hôn....

37. Chương 37: Thế Thân

Không ngoài dự đoán của Nghiêm Thành, chỉ khoảng một tiếng sau, đã có điện thoại từ nhà.

Giọng ba vang lên, rõ ràng, rành mạch. Đã bao nhiêu lâu không nghe giọng ông rồi:

-Về nhà ngay.

Nghiêm Thành ngưng lại một chút, rồi khẽ lên tiếng:

-Tối nay con có tổ chức một buổi tiệc ở biệt thự riêng. Ba và dì nói với nội, sau tiệc...con sẽ về nhà...

-Con...

Sau chuyện đêm nay, có lẽ nội sẽ nói: “Đủ lông đủ cánh, đứa nào cũng muốn bay.”

Nếu có một nơi làm tổ ấm thì có con chim nào muốn bay khỏi đó đâu.

-Anh....

Diệp Tâm mang theo ly trà nóng lên cho anh. Thái độ vừa ngạc nhiên lại vừa dò xét của bà Trương gián tiếp báo cho cô biết, sắp tới sẽ có sóng gió. Bà ấy thế nào cũng đem chuyện hỏi bà Nghiêm. Bà ấy lại....

-Không sao đâu. -Nghiêm Thành lại cười nhẹ, dịu dàng- Rồi sẽ qua thôi.

Khi anh mười tuổi, ba đã nói với anh câu đó khi đưa Nghiêm Thành về Nghiêm gia....Nỗi nhớ, kỉ niệm....Mọi thứ rồi sẽ qua thôi. Một khi mẹ đã chấp nhận kí vào hiệp ước, duyên phận mẹ con giữa hai người đã kết thúc. Bà không đủ sức giữ lại Nghiêm Thành, đành phải để anh đi.

Ba Nghiêm Thành sống như một cái bóng trong nhà họ Nghiêm. Anh còn được coi trọng hơn ông ấy. Dù thực tế, chỉ Nghiêm Thành mới hiểu- ông ấy xem anh chỉ xem như vật thể thân, thay cho vị trí của mình ở nhà lớn. Nghiêm Thành càng thành công, ba anh càng không phải bận tâm về vai trò con trưởng, dễ dàng thực hiện hoài bão của mình.

Sinh ra là vật hi sinh cho giấc mơ của người khác, đó chính là số phận của những người trong nhà họ Nghiêm sao?

-Anh đừng làm...đừng làm bà tức giận- Diệp Tâm ngập ngừng- Bà ấy....

-Nội tôi tàn nhẫn, nhiều thủ đoạn. Em sợ phải không?

-Không....-Diệp Tâm đáp nhỏ -Tôi không sợ....Chỉ là....

-Không sao đâu -Nghiêm Thành bất thành linh đứng dậy- Nội tôi đáng sợ, nhưng nội cũng chỉ là một người phụ nữ không có gì để lưu luyến ngoài danh vọng và tiền bạc. Những thứ ấy dễ làm mê muội người ta lắm. Em đừng lo....

Diệp Tâm không thể nói...Cô không lo sợ gì ỉn cả. Bà ấy không biết cô còn sống, cứ ngỡ là một cô gái nào đó quyến rũ cháu bà. Ba mẹ cô sẽ không bị hại. Đào Đào còn là đứa trẻ, dù nhân tâm thế nào bà ấy cũng không đến nỗi hại một đứa bé. Nhà họ Nghiêm đang im lặng chờ cơ hội Nghiêm Thành trở mặt cùng bà ấy, cũng sẽ không có hành động bất lợi với cô.

Nhưng Nghiêm Thành thì khác. Nếu bà nội lấy tư cách trưởng bối, người đứng đầu Nghiêm thị rút lại mọi quyền hành của anh thì...Anh có đủ sức chống lại sao?

-Tôi...tôi và Đào Đào đáng giá vậy sao? Anh thực sự làm vậy vì chúng tôi sao?

Diệp Tâm hỏi. Nghiêm Thành nhíu chặt đôi mày:

-Tôi vì chính mình. Sống với hai mẹ con em, tôi cảm thấy hạnh phúc. Và tôi muốn sống hạnh phúc, chỉ đơn giản vậy thôi.

Diệp Tâm nhìn bóng lưng người trước mặt. Cao lớn, vững chãi....Cô chưa yêu Nghiêm Thành, đó là điều chắc chắn. Song anh lại làm cho Diệp Tâm tin tưởng. Có một người cha xứng đáng với tình thương của con cái, Đào Đào sẽ rất tự hào....

-Chuyện đăng ký kết hôn đó....

Cô bỏ dờ cậu nói. Nhưng Nghiêm Thành rõ ràng đã quyết định. Cô nhớ tới khuôn mặt rạng ngời của con gái. Không ai yêu thương nó bằng ba ruột. Đào Đào lại thương ba như vậy, con bé cũng không muốn sống xa mẹ của mình.

-Chuyện đăng ký kết hôn đó....khi nào thực hiện? Tôi....

Thủ tục kết hôn cũng đơn giản. Nghiêm Thành nhìn cô cúi gầm mặt, thoáng mỉm cười:

-Tối nay có thể nội tôi hoặc nhiều người sẽ đến dự tiệc. Chúng ta cũng nên xác định thân phận của mình. Chi bằng...-Giọng anh trở nên trầm thấp- Chiều nay, không....ngay bây giờ chúng ta cùng đi làm thủ tục luôn đi.

Diệp Tâm vẫn còn cứng người khi vòng tay Nghiêm Thành vòng qua người mình. Nhưng cô không muốn phân vân nữa....Đào Đào không thể xa ba của cô nhóc. Cô cố vịn vào lý do ấy để mình thụ động song vẫn cam tâm tình nguyện bước ra xe theo Nghiêm Thành đến văn phòng công chứng, chính thức làm giấy kết hôn.

*Chương sau: Gặp lại người xưa – nhân vật nữ phụ, nam phụ....Khang Kỳ Bách tiết lộ thân phận.

Đào Đào -Lạc Lạc- Mạnh Quan- Mạnh Bằng cũng gặp nhau.

Đây là lần đầu tiên Nghiêm Thành mở tiệc ở biệt thự nhà mình. Trong thời gian chỉ có một buổi gửi lời mời mà khách gần như không ai vắng mặt, đủ thấy vị trí của Nghiêm Thành trong giới kinh doanh không chỉ phụ thuộc vào Nghiêm thị mà đã trở nên vững chắc như câu bà nội anh thường cảm thán “Đã mọc đủ lông đủ cánh” rồi.

Thiệp mời là “tân gia”. Khách dự tiệc đều thấy bên cạnh Nghiêm Thành có một cô gái trẻ. Cô không thật xinh đẹp song dịu dàng, thanh tú. Có người thắc mắc, Nghiêm Thành đều cười nhẹ:” Đây là vợ tôi”.

Bé gái xinh xắn có đôi mắt màu nâu nhạt, gặp ai cũng lễ phép chào hỏi, được Nghiêm Thành bồng lên âu yếm, còn ngọt ngào gọi anh là “ba”, gọi cô gái kia là “mẹ”. Ánh mắt ba người nhìn nhau đầy ấm áp khiến không ít người bất ngờ.

-Chúc mừng cháu....

Ba của Mạnh Bằng bước lên chúc mừng bằng một cái vỗ vai đứa cháu chưa bao giờ thân thiết. Mạnh Bằng nhếch miệng, không giấu được nụ cười có vẻ mỉa mai.

-Anh.....

Cô nhóc Đào Đào nhìn thấy Mạnh Bằng thì vui sướng gọi lớn, chạy đến ôm chân anh. Đôi mắt trong trẻo lấp lánh sự vui vẻ không thể che giấu. Mạnh Bằng cũng cúi xuống, vuốt tóc cô bé con:

-Tiểu Đào Đào....

-Không thể gọi là anh được- Ông Nghiêm lên tiếng nhắc nhở -Phải gọi là chú Hai, biết không Đào Đào. Còn ta là ông chú....

Đào Đào còn nhỏ, chưa phân biệt rõ ràng thế nào là “vai vế”. Cô bé thích gọi Mạnh Bằng bằng anh hơn.

-Anh ơi, Đào Đào gọi là anh không được sao? Đào Đào nhớ anh lắm. Nhớ anh Mạnh Quan nữa....

-Anh cũng nhớ Đào Đào....

Thật lòng có nhớ không?

Mạnh Bằng như soi mình trong đôi mắt trong veo đó. Cô bé nhớ đến các anh bằng tình cảm chân thật. Mạnh Quan cũng dành sự quan tâm thật lòng cho con nhóc. Chỉ có Mạnh Bằng- ban đầu chỉ để ý tới Đào Đào vì “anh họ” thích cô nhóc, quan tâm nhiều đến nó mà thôi.

Bây giờ....

-Anh ơi, ba Đào Đào nè....

Đào Đào chạy đến ôm lấy Nghiêm Thành. Anh họ nhìn con bé bằng đôi mắt đầy ảm áp. Không như ba....Mạnh Bằng nhìn sang cha ruột. Ông ấy đã bao giờ nhìn mình thế này chưa?

-Tiểu Bằng đem Đào Đào đi chơi giùm tôi nhé....-Nghiêm Thành quay sang phía ba Mạnh Bằng, lễ phép -Cháu mời chú....

Mạnh Bằng gật đầu, nắm lấy tay Đào Đào.

-Đi thôi em. Có đói bụng không, “anh” dẫn đi kiếm gì đó ăn nhé?

-Anh ơi, anh Mạnh Quan đâu? Anh Mạnh Quan không có đến sao anh?

-Anh ấy bận....- Mạnh Bằng bồng cô bé lên, dịu dàng- Anh Mạnh Quan bận rồi....

Thằng nhóc đó, sau khi Đào Đào đi mất thì đôi lúc ngẩn ngơ ngồi một chỗ. Nó trở nên cộc tính hơn, cũng không thường xuyên nói chuyện với Mạnh Bằng như trước. Hôm nay nghe được tin con bé ở chỗ Nghiêm Thành, có phải sẽ vui hơn?...

-Đào Đào nói chuyện với anh Mạnh Quan không?

-Có ạ....

Mạnh Bằng trao điện thoại cho cô bé. Phía bên kia, giọng Mạnh Quan cất vang lên:

-Cái gì?

-Anh ơi....

Một tiếng “anh ơi” ngọt như rót mật. Mạnh Quan nhận ra ngay:

-Là mày à?

-Em đang ở chỗ anh Bằng. Em nhớ anh lắm...Anh ơi....

Trong một góc tối của khu vườn, Lạc Lạc nhìn cô nhóc đang hân hoan trò chuyện. Thế giới của Đào Đào toàn là điều tốt đẹp. Khác với Lạc Lạc.... Trước khi bé con hiểu chuyện, cũng nên rời khỏi, dù sao để lại ấn tượng tốt đẹp về một anh Lạc Lạc luôn thương yêu cô nhóc vẫn hơn làm một kẻ lừa đảo. Lợi dụng sự ngây thơ nhằm thực hiện một hợp đồng....

Có một bóng dáng chợt vụt qua trong tầm mắt. Tiếc đồng người nên không ai chú ý. Nhưng Lạc Lạc chỉ thoáng nhìn đã nhận ra đó là ai.

-Anh buông ra...

-Tụng Ân....

-Buông ra...

Lạc Lạc chạy theo mà hai người kia dường như không để ý. Tới một góc tối khác của khu vườn rộng, Nhiếp Ân đang giằng co với ai mà giọng có vẻ kích động. Lạc Lạc định thần nhìn kỹ. Đó là một người đàn ông hơn 30 tuổi, vóc dáng cường tráng, khuôn mặt tuấn tú thoắt về một mối. Cậu nhớ tới ngay tấm hình mà Nhiếp Ân từng đem đốt...Người đàn ông ôm cô gái mặc áo cưới. Thời gian dường như đã nhuộm lên vẻ mặt lạnh giá đó thêm sự mỗi một bằng hai bóng mắt khá dày.

-Em nghe anh nói...Anh....

-Mẹ ơi....

Lạc Lạc từ trong bóng tối chạy ra, ôm lấy Nhiếp Ân...Cậu đang diễn vai một đứa con hạnh phúc. Đôi mắt trong veo lấp lánh ánh cười:

-Mẹ ơi, ba bảo con đi tìm mẹ kìa- Lạc Lạc nũng nịu rồi nhìn sang người đàn ông đối diện- Chú này là ai vậy mẹ?

-Ân Ân....Đây là....

Lạc Lạc còn nhớ....Sư phụ từng nói Nhiếp Ân có một quá khứ đáng thương. Giao cậu cho cô cũng như một biện pháp xoa dịu tâm lý. Nhiếp Ân đã mất đi đứa trẻ của cô ấy. Sự có mặt của Lạc Lạc như là một phương án thế thân đúng lúc. Nhờ đó Nhiếp Ân lấy lại phần nào tinh thần, càng ngày càng trở nên kiên cường hơn.

So độ tuổi, hình như đứa trẻ của chị Nhiếp cũng cỡ tuổi Lạc Lạc....Không, nhỏ hơn vài tuổi thì phải. Nhưng thời đại này trẻ con lớn hơn tuổi là chuyện bình thường. Huống gì, khả năng nhập vai của Lạc Lạc là siêu hạng. Lừa một người cũng không phải chuyện khó khăn gì.

-Chú ơi, đây là mẹ cháu...Chú là ai?

Anh ta nhìn sững vào Lạc Lạc, có vẻ rất xúc động, bàn tay cứ run run....

-Ba ơi....

Có phải trùng hợp vậy không nhỉ? Lạc Lạc nhìn thấy dáng Khang Kỳ Bách thấp thoáng sau mấy bụi cây thưa, vội lên tiếng gọi.... Anh ta có hơi chần chừ nhưng cũng bước đến ngay.

-Ba ơi, chú này quen với mẹ này...

Cả hai người đàn ông đều có vẻ sững sờ khi nhìn thấy nhau. Nhưng Khang Kỳ Bách lấy lại bình tĩnh nhanh hơn, anh chìa tay ra, lịch sự:

-Chào anh...

-Chào anh...

Người đàn ông cũng đã trấn tĩnh, nhìn ba người trước mắt, vẻ lạnh lùng trở lại trong mắt anh ta.

-Nếu tôi nhớ không lầm thì lần gặp mặt trước, anh....à không – Phải gọi là đội trưởng Trương chứ.... Anh vẫn chưa có gia đình. Sao hôm nay lại cùng vợ cũ của tôi có quan hệ vợ chồng được? Hay là tôi đã nhận nhầm? Anh không phải là Trương Vỹ Hàm – đội trưởng đội cảnh sát hình sự số 6 sao?

38. Chương 38: Lừa Người.....bị Người Lừa

Có nằm mơ Nhiếp Ân cũng không nghĩ tới, người đồng hành của mình lại là một cảnh sát. Còn là đội trưởng đội hình sự số 6. Anh ta...

-Không có chuyện gì là không thể cả.- “Khang Kỳ Bách” kéo Nhiếp Ân vào lòng, cười khê -Chúng tôi có chút hiểu lầm nhưng đã giải quyết được. Anh...Anh Thạch phải không? Anh cũng biết nói quan hệ giữa hai bên là “vợ cũ”. Ân Ân không phải là vợ của anh nữa. Nên xin anh tự trọng cho.

-Anh Trương...Anh....

So với Nhiếp Ân, Lạc Lạc phản ứng nhanh hơn. Cậu bé lại dụi đầu vào lòng “Khang Kỳ Bách”, nũng nịu:

-Ba mẹ ơi, con buồn ngủ. Mình về phòng đi ba mẹ...

-Đi thôi....

“Khang Kỳ Bách” kéo Nhiếp Ân đi khỏi, để lại vẻ đau khổ, xót xa đè nặng trên gương mặt bất lực của Thạch Tư Nhiên.

Về đến căn phòng dành cho “cả nhà ba người”, Lạc Lạc vùng tay ra, hướng về phía “Khang Kỳ Bách”, cao giọng:

-Bây giờ tôi tên Khang Lạc hay là Trương Lạc? Anh giải thích đi.

Nhiếp Ân ngồi thừ tại mép giường, đôi mắt dại đi. Cô vẫn còn bị ảnh hưởng bởi cuộc gặp mặt vừa rồi lẫn “thông tin” sốc vừa mới nhận. Kẻ lừa đảo lại bị cảnh sát lừa sao?

-Hai người khi lừa đảo người khác, có cần phải giải thích cho họ biết vì sao mình làm vậy không?

-Anh....

-Khang Kỳ Bách thực sự là một gã sát thủ máu lạnh. Thạch tổng nói đúng. Tôi là Trương Vũ Hàm, đội trưởng đội cảnh sát điều tra số 6. Năm năm trước đây, đội của tôi nhận được một vụ trọng án, là một vụ “va chạm dẫn đến tai nạn”, nghi là do xe cũ không đảm bảo an toàn nên phát nổ do bình xăng rò rỉ. Nhưng sau đó tôi nhận được báo cáo phát hiện một lượng thuốc nổ nhỏ còn sót lại trên xe. Vụ án được thành lập, xếp vào mưu sát.

-Nhưng nạn nhân đã chết? Sau đó anh phát hiện ra...Cô ấy còn sống? Cô ấy là....

-Manh mối của chúng tôi càng lúc càng mờ mịt, cho đến khi tôi nhận được thông tin- Nghiêm tổng của Nghiêm thị đang tìm kiếm một nhóm lừa đảo, mục tiêu là một cô gái trẻ. Chúng tôi không còn cách nào khác nên đành phải tìm cách...

-Anh cũng “siêu” thật- Lạc Lạc gật gù- Lừa được khối người làm nghề lừa đảo. Anh rất có tiềm năng....

-Ban đầu tôi cũng nghĩ theo hướng ” Nghiêm thị muốn bịt miệng cô gái kia nên mưu đồ ám sát”. Quả thật cũng có người muốn giết Diệp Tâm. Song gần đây tôi phát hiện ra một vài tình tiết mới nên.....

-Tình tiết gì?

-Tiểu Lạc -Nhiếp Ân quát lớn- Chuyện của cảnh sát Trương, em hỏi làm gì? Định hợp tác với cảnh sát để họ mau chóng tổng mình vào tù à?

Trương Vũ Hàm nhún vai không nói. Anh lấy thân phận Khang Kỳ Bách vốn là muốn cùng đám lừa đảo tiếp cận Nghiêm Thành, xâm nhập vào Nghiêm thị nhằm điều tra chuyện có liên quan đến tổ chức sát thủ đã thực hiện không ít phi vụ lớn xem mạng người như cỏ rác. Chỉ là không ngờ càng diễn lại càng tự thấy, bấy lừa đảo giăng ra tuy nhiều lúc khá đơn giản nhưng hiệu quả lại khiến người ta mãi không dứt nổi chân.

Chuyện chính mới tiến triển một ít, chuyện phụ đã lún quá sâu.

-Anh làm sao quen biết “chồng trước của mẹ tôi” vậy?

-Lạc Lạc....

-Chị không muốn nói thì để tôi nghe người ta nói -Lạc Lạc cũng không vừa- Anh ta cũng khá rõ về anh?

-Tôi cũng không nghĩ...Nghiêm Thành lại mời anh ta đến tham gia tiệc. Thạch Tư Nhiên là tổng giám của Minh thị, với Nghiêm gia xưa nay là quan hệ cạnh tranh từng chút một. Anh ta và tôi đúng là có chút quen biết -Trương Vũ Hàm thở dài- Em họ của tôi là Bạch Mộng Hoa.

Bạch Mộng Hoa....Cái tên khiến Nhiếp Ân ngẩng lên. Mười năm trước, cái tên này từng khiến cô có bao nhiêu cảm hận. Hận không kém Thạch Tư Nhiên. Chính cô ta....

-Mộng Hoa hai năm trước đã qua đời. Nó....

-Tôi cũng suýt không còn mạng. Chắc cô ta chưa nói cho Thạch Tư Nhiên biết, cô ta đã làm gì tôi, làm gì đứa con của tôi....Anh ta chưa biết, nó chết tức tức thế nào, đau đớn thế nào....Anh ta....

-Nhiếp Ân, tôi....

Bạch Mộng Hoa và Trương Vũ Hàm dù là họ hàng nhưng quan hệ cũng không thân thiết lắm. Thời gian trước, anh từng nghe mẹ kể, Mộng Hoa yêu say đắm ai đó đến mê muội, đã làm không ít chuyện. Bằng đi một thời gian thì đích thân mẹ Mộng Hoa gọi cho Vũ Hàm, xin anh tìm cách cứu Mộng Hoa. Cô ấy gây ra chuyện lớn, lái xe đụng người ta. Cô gái kia đang mang thai phải nhập viện, may là giữ được cái thai...Sau đó thì...

-Thực ra lúc đó con của Ân Ân đã bị mất -Lạc Lạc thở dài- Sư phụ tôi gặp chị ấy trong bệnh viện, bày ra cho Ân Ân cách tung tin “thai vẫn giữ được”, bỏ đi biệt dạng để cho gã khốn nạn kia phải sống trong khổ sở và dằn vặt. Đó là....

-Vụ đầu tiên tôi lừa đảo -Nước mắt vô thức rơi trên má Nhiếp Ân, ướt đẫm- Trước đó, tôi toàn bị lừa. Bị chồng tôi lừa, bị em gái của anh lừa...Cuối cùng tôi cũng lừa họ lại một lần. Tôi....

Tay cô lằn trên thành bụng.Cô từng mong, chuyện mình lừa hai kẻ kia sẽ trở thành sự thật. Con của cô không mất. Nó vẫn còn trong bụng, quấy đạp từng ngày....Sau này nghĩ thoáng hơn lại thấy nó không ra

đời cũng là điều tốt. Cha của nó không như Nghiêm Thành âm thầm bảo vệ Diệp Tâm qua bao ngày tháng. Cha của nó lừa gạt mẹ nó. Cha của nó vốn không có tình yêu với mẹ nó. Cha nó chỉ xem mẹ con nó như một thứ vật dụng vô tri vô giác giúp anh ta nhanh chóng trả thù.

Đôi tay vẫn còn nhỏ của Lạc Lạc đưa lên đẩy Trương Vỹ Hàm đang đứng như tượng trong phòng về phía cửa, giọng lạnh tanh:

-Chỉ cần anh không có ý định cho hai chị em tôi vào tù là được. Chuyện điều tra của anh, anh cứ làm. Xoay sở đối phó thế nào mai tính. Giờ mời anh ra ngoài....

Lạc Lạc vừa ôm Nhiếp Ân, vỗ nhẹ vai cô vừa từ từ xâu chuỗi các sự kiện. Không phải tự nhiên mà “ông ba hờ” Thạch Tư Nhiên gì đó xuất hiện....Nghiêm Thành mấy hôm trước đã dùng anh ta để giữ Nhiếp Ân ở lại, tiếp tục thuyết phục mẹ con Đào Đào. Giờ đột ngột “ba mất một lời”, tình mới tình cũ của Nhiếp Ân cùng có mặt, nhất định là Nghiêm Thành đang muốn kiểm tra điều gì đó. Chỉ tiếc là Lạc Lạc chỉ mới mười một tuổi, có nhiều điểm tâm tư người lớn vẫn không hiểu được, huống gì Nghiêm Thành không phải là người lớn bình thường...Anh ta đích thực là một con cáo xảo quyệt – nếu có chân thành có lẽ chỉ dành ẹ con của Đào Đào....

39. Chương 39: Đón Sóng

Sau khi buổi tiệc kết thúc, Đào Đào lưu luyến tiễn Mạnh Bằng về, còn dặn đi dặn lại cậu ta:

-Anh ơi, khi nào anh với anh Mạnh Bằng lại tới đây chơi với Đào Đào vậy?

-Nhanh thôi- Mạnh Bằng xoa đầu cô bé, còn hôn nhẹ lên má Đào Đào -Sẽ nhanh thôi mà.

-Dạ....

Chiếc xe khởi động, đi được một đoạn nhưng Mạnh Bằng vẫn cảm giác, cô bé con vẫn cùng ba mẹ đứng yên tại chỗ, lưu luyến nhìn theo.

-Con bé có vẻ quần quýt với con lắm.

-Vâng....

-Con phải biết....

Tại Mạnh Bằng ù đi trước những lời dặn dò đầy tính toán. Mới mười mấy tuổi, sao đã phải nghe những lời dạy dỗ chỉ liên quan đến danh lợi, đến tranh giành của người được gọi là ba?

Bao năm nay ngoài những lời nói ấy, ông ta đã bao lần được như Nghiêm Thành lúc nãy, ôm lấy con gái, ánh mắt ấm áp nuông chiều dõi theo con?

Chưa khi nào...

-Mạnh Bằng...Con có nghe ba nói không? Con...

-Con buồn ngủ -Mạnh Bằng che miệng ngáp -Ngày mai còn phải đi học nữa.

Mạnh Bằng nhắm mắt như ngủ. Cứ để cho ba tận hưởng hương vị lâng lâng của người vừa nắm được điểm yếu của kẻ khác. Nghiêm Thành là cháu ruột nhưng cũng là cái gai trong mắt mà bấy lâu nay ông muốn nhổ đi.

Vì gia tài, vì địa vị. Tranh giành cho lắm, cuối cùng không phải chỉ là một nắm xương tàn ở dưới mồ hoang sao? Hay như bà nội, có con có cháu nhưng có mấy ai thật lòng yêu thương, thật lòng muốn gần gũi bà không?

...Tin tức đem về khiến Nghiêm lão phu nhân vô cùng giận dữ. Nghiêm Thành công khai một cô vợ từ trên trời rơi xuống, lại có con gái, khác nào muốn đem danh dự cả nhà chôn vùi xuống vực. Lão nhĩ lại cho bà biết, cô gái đó hình như trước đây là người giúp việc trong nhà, có đứa con gái nhỏ, tên là....

-Tên là Du Hân Hân. Đúng rồi, Du Hân Hân....

Quản gia Hà đứng cạnh giắt mình thon thót. Ông không ngờ được....Tiểu Du lại trở thành vợ của cậu hai. Lẽ nào....:

-Đúng là nuôi ong tay áo, nuôi khỉ dòm nhà mả. -Nghiêm lão phu nhân đập mạnh tay xuống bàn, quét mắt về phía bà Nghiêm Thành đang điềm nhiên đứng đó- Con dạy dỗ con cái của mình thế nào vậy hả? Năm năm trước gây ra chuyện lớn, bây giờ thì....

-Mẹ bớt giận -Người phụ nữ có vẻ đẹp dịu dàng ngồi cạnh lão đại- cha Nghiêm Thành vội vã lên tiếng. Tuy Nghiêm Thành không phải là con ruột nhưng bà đã tận tay dạy dỗ và yêu thương nó. Hôm nay xảy ra chuyện, bà không thể làm ngơ, để mặc sự giận dữ của mẹ chồng trút lên đầu anh -Thành Thành là....

-Chị dâu à -Bà Thẩm, cô của Nghiêm Thành và cũng là mẹ của Thẩm Thanh Dương lên tiếng- Mấy năm trước Thành Thành làm ra chuyện đó, coi như là bị con hồ ly kia gỡ trừ. Giờ đã lớn tới vậy mà không biết suy xét phải trái, chọn một con “nạ dòng”, giới thiệu là vợ con, bôi tro trét trấu lên danh dự nhà mình. Chị nghĩ....

-Cô có còn là người nhà họ Nghiêm đâu mà lên tiếng chứ- Lão đại bất ngờ lên tiếng khiến bà Thẩm ngượng chín mặt- Cô lấy chồng rồi, là người họ Thẩm. Chuyện họ Nghiêm để người nhà họ Nghiêm giải quyết với nhau.

-Anh....

-Thôi được rồi- Nghiêm lão phu nhân cau mày- Chuyện làm ầm lên chỉ có xấu mặt nhà này chứ hay ho gì mà bàn ra tán vào -Bà chợt liên tưởng đến chuyện năm xưa của đứa con trai út, cũng thực hiện việc “tiền trăm hậu tấu” như vậy, hậu quả là....-Gọi Nghiêm Thành về. Làm giấy kết hôn được thì cũng ly hôn được. Còn nếu ngoan cố thì....

Bà chợt khựng lại. Địa vị của Nghiêm Thành trong gia tộc không còn đơn giản chỉ là một giám đốc điều hành của Nghiêm thị. Mấy năm qua Nghiêm thị phát triển vững mạnh nhờ bàn tay nó rất nhiều. Bà rút lui khỏi thương trường, hai đứa con trai- đứa không quan tâm đến chuyện công ty, đứa lại kém tài, chỉ có thể trông mong vào cháu nội chống đỡ. Khác hẳn năm năm trước, một tay bà có thể che trời....

Có lẽ Nghiêm Thành cũng đã tính tới nước cờ này nên mới giới thiệu con bé kia là vợ trước mặt bao người như thế. “Đủ lông đủ cánh”, giờ chỉ muốn bay sao?

-Gọi nó về, ta có chuyện muốn hỏi. Ngay chiều nay....Ta muốn nó phải có mặt ở nhà ngay.

-Dạ....

Trái với không khí “sôi nổi” ở nhà, căn phòng của Nghiêm Thành tại biệt thự riêng lại vô cùng yên tĩnh. Chỉ có trợ lý Tạ đang đứng cạnh, trên bàn là một số hồ sơ.

-Mọi thứ cứ như chúng ta đã bàn bạc. Chuyện sau này....phải nhờ tới cậu rồi.

Trợ lý Tạ đã cùng Nghiêm Thành làm việc chung suốt 8 năm, hiểu rõ mọi toan tính và tính cách của chủ như lòng bàn tay. Mĩa mai thay, đó lại là người duy nhất Nghiêm Thành tin cậy. Là một người đứng....

-Chuyện của sếp Trương, anh muốn....

-Anh ta muốn sự thật thì cứ để anh ta điều tra. Còn có điều tra được không thì còn phải chờ bản lĩnh của sếp Trương....

-Đề nghị của Thạch tổng, anh định thế nào?

Thạch Tư Nhiên đã nói, chỉ cần Nghiêm Thành giúp anh ta trở lại với Nhiếp Ân, mọi chuyện đều có thể thương lượng...Có thể hợp tác và trao đổi, đương nhiên là chuyện có lời, nhưng....

-Tôi muốn làm người tốt, cậu hiểu không?

Người ta khi làm cha, làm chồng đều mong muốn mình trở thành hình tượng tốt đẹp trong lòng vợ con họ. Trợ lý Tạ nhún vai:

-Tôi hiểu....Tôi sẽ sắp xếp chu toàn.

-Cảm ơn cậu....

Nghiêm Thành vỗ nhẹ lên vai người trợ lý. Dù thật lòng muốn lùi về để tìm hạnh phúc cũng phải một xây dựng chắc chắn chỗ tựa phía sau mình. Anh liên tưởng đến khuôn mặt giận dữ của bà nội trong ngôi biệt thự được màu u ám. Sau chuyện xảy ra với chú Út, mong rằng bà đừng thêm một lần sai lầm, dồn người tới bước đường cùng.

40. Chương 40: Hợp Đồng Của Riêng Lạc Lạc

Không ngoài dự đoán của Lạc Lạc, “phi vụ” Nghiêm Thành muốn hợp tác -mục tiêu là Thạch tổng của Minh thị. Tập đoàn này khoảng mấy năm nay không chỉ có thể lực hùng hậu mà đang bắt đầu phát triển thị trường qua khu vực miền Đông. Nghiêm thị tuy có tài lực dồi dào song có một số dự án lớn cần sự hợp tác của đối tác có thực lực. Minh thị chính là miếng bánh béo bở, không riêng Nghiêm thị mà nhiều công ty lớn cũng muốn tranh giành.

Trong vụ lừa đảo trước, Lạc Lạc từng tìm hiểu về các tập đoàn lớn và “ân oán” giữa họ nên cũng có chút kinh nghiệm. Lừa đảo đúng là một công việc rất khó. Không chỉ cần một đầu óc thông minh, linh hoạt, kẻ lừa đảo đôi khi còn phải học tập và trau dồi nhiều kĩ năng, chẳng kém gì một bác học trên mọi lĩnh vực. Sự phụ của Lạc Lạc là một điển hình cho “loại lừa đảo” siêu hạng này.

-Anh nghĩ anh ta sẽ tin sao?

Tạ Phúc Khanh đã tra kĩ. Nhiếp Ân là Lâm Tụng Ân, con gái độc nhất của Lâm Tuấn Hiền, ông trùm bất động sản trước đây của miền Tây Nam. Lâm Tuấn Hiền tính cách tàn nhẫn, dứt khoát, thời trẻ gây ra không ít tội ác khiến cha của Thạch Tư Nhiên bỏ mạng, gia đình li tán. Ôm mối hận lòng, anh ta tiếp cận còn cưới được Lâm Tụng Ân. Chuyện tiếp theo chẳng khác nào tiểu thuyết, Thạch Tư Nhiên lợi dụng thân phận con rể, bí mật liên kết cùng một số đối tác làm ăn đối địch của Lâm Tuấn Hiền lật đổ ông ta, khiến Lâm Tuấn Hiền vì nhồi máu cơ tim mà qua đời.

Chỉ là....cũng như tình tiết phổ biến trong tiểu thuyết, Thạch Tư Nhiên lại yêu Lâm Tụng Ân thật lòng. Cô gái này dù lương thiện nhưng cũng không ngốc nghếch, sau khi phát hiện ra mọi chuyện đã phản ứng dữ dội, thà chết không để Thạch Tư Nhiên khống chế. Tư liệu cho biết, trong lúc đó cô ấy lại phát hiện mang thai. Thạch Tư Nhiên vì cái thai này hết sức vui mừng. Lâm Tụng Ân gần như bị giam lỏng, cho tới khi Bạch Mộng Hoa ra tay....

Lâm Tụng Ân sảy thai. Nhưng cô ấy bằng cách nào đó lại không cho Thạch Tư Nhiên biết. Bạch Mộng Hoa đương nhiên không dám công khai chuyện mình đã hãm hại cô ấy trước mặt người mình thâm thương trọng nhớ. Lâm Tụng Ân biến mất, để lại một lá thư: “Đã mất- không tiếc...Không trân trọng, không cần phải giữ gìn”.

Mấy năm nay Thạch Tư Nhiên không tái hôn, cũng không có người đàn bà nào khác, toàn tâm toàn ý tìm kiếm Lâm Tụng Ân khắp nơi. Trong khi đó cô ấy thay đổi thân phận, trở thành một kẻ lừa đảo, còn dẫn theo Lạc Lạc. Thăng bé mười một tuổi nhưng vóc dáng nhỏ nhắn, nhìn bề ngoài chỉ khoảng 9-10 tuổi, phù hợp với tuổi đứa bé đã mất kia....

Thăng nhóc thông minh, ứng biến linh hoạt. Với một kẻ đang khao khát được gặp con như Thạch Tư Nhiên có thể tạm thời che mắt được anh ta.Nhưng....

-Có thể sẽ nhận ra. Sắp xếp chỗ DNA cũng không phải là chuyện thành công 100% được.

-Vây....

-Chúng ta không bắt đầu từ chỗ Thạch Tư Nhiên.- Tạ Phúc Khanh nhíu mày-Mẹ anh ta ngày mai sẽ đến đây. Tôi rất muốn sắp xếp một buổi gặp gỡ cho hai mẹ con cậu và bà ấy. Bà ta thấy cậu đi với Nhiếp Ân, nhất định sẽ có nghi vấn....

Mẹ của Thạch Tư Nhiên là một người phụ nữ truyền thống, con trai đến tuổi này, rất mong được ẵm cháu, tiếc là....

Đánh vào nỗi khao khát của con người, nguyên tắc này ai làm lừa đảo đều thuộc nằm lòng. Tạ Phúc Khanh....

-Anh nghiên cứu rất kỹ....

Làm như không để ý đến vẻ mỉa mai trong lời nói của Lạc Lạc, giọng Tạ Phúc Khanh vẫn đều đều:

-Chuyện hợp tác lần này Nhiếp Ân cũng không biết. Chỉ có cậu, chúng tôi....

-Chắc chắc cô ấy sẽ có phản ứng mạnh.

-Đúng vậy. Điều đó sẽ thuận lợi hơn trong việc lừa gạt Thạch Tư Nhiên....

-Sau đó?

-Chuyện tiếp theo là của Nghiêm tổng -Tạ Phúc Khanh cười nhẹ- Chúng ta không can thiệp vào. Nhiệm vụ của cậu là diễn cho đúng vai trò đứa trẻ khao khát tình cảm, muốn gần cha. Thêm một chút xảo thuật để anh ta không nghi ngờ chuyện cậu không phải là con ruột.

-Nhưng tôi không giống Nhiếp Ân, cũng không giống anh ta....Anh nghĩ....

-Cậu có một khuôn mặt rất cơ bản- Tạ Phúc Khanh cười cười-Đường nét khá đặc trưng của người Trung Quốc, khó mà phân biệt là giống hay không giống....Lần trước cậu cũng đâu có giống ai trong nhà đó mà vẫn lừa gạt được họ đấy thôi.

Là vì bọn họ mờ mắt do của cải. Còn những kẻ này lại cần thứ khó mà giả nhất- tình thương ruột thịt...Lạc Lạc cũng hoài nghi, mình có thể diễn giống sao?

-Tôi nghĩ cậu không cần 10 triệu NDT mà chúng tôi sẽ trả. Điều cậu muốn – là giúp Nhiếp Ân hoàn toàn vứt bỏ lưu luyến với quá khứ, trả thù gã chồng đã lợi dụng cô ấy, làm Nhiếp Ân phải lưu lạc bấy lâu...Cách tàn nhẫn để trả thù chính là ném bọn họ xuống từ đỉnh cao của hạnh phúc. Tôi nói đúng không?

Lạc Lạc không đáp....Nhưng đã quyết định rồi. Mang mặt nạ vào thôi.

-Cảm ơn anh....-Cậu bé chột mồm nụ cười hồn nhiên quen thuộc cũ, ôm lấy Tạ Phúc Khanh- Em nhất định sẽ làm cho ba được hạnh phúc....Em sẽ khiến ông ta thấy....Có một đứa con ngoan ngoãn, hiểu chuyện như em kỳ diệu đến thế nào. Em....

Con thú bị thương sẽ trút toàn bộ giận dữ lên con mồi đứng gần nó nhất. Thạch Tư Nhiên đã nhẫn nhịn bao năm, tàn nhẫn biết bao nhiêu mới thực hiện kế hoạch trả thù được, liệu anh ta có sập bẫy của một thằng nhóc mới vừa mười một tuổi hay không?

Lạc Lạc hiểu....Mình chỉ là con cờ mà Nghiêm Thành muốn sử dụng để điều khiển một con cờ quan trọng hơn là Thạch Tư Nhiên. Nhưng có làm sao đâu chứ. Dù sao cũng là tên lừa đảo, lừa thêm một lần, cùng lắm là chết...Sinh nghề tử nghiệp – chắc sẽ đỡ hơn sự phụ – chết già trong nỗi đơn côi....

-Anh Tạ....Em muốn mau gặp ba em quá. Anh sắp xếp giúp em đi, có được không? Nhanh lên!

Tạ Phúc Khanh nhếch mép. Những kẻ gánh trên vai một nỗi niềm sâu kín thường rất liều lĩnh, nhưng cũng thật sự đáng thương.Thật sự rất đáng thương....

*À, spoiler luôn: Anh Tạ là nam chính trong truyện mới nhất của Ngưng Vãn.

41. Chương 41: Không Cần Thiết [1]

Mới sáng sớm, Lạc Lạc đã lôi kéo Đào Đào, Đào Đào nũng nịu -Diệp Tâm không thể cưỡng lại. Đường phố cô chưa quen thuộc nên người đi cùng đương nhiên là Nhiếp Ân và “Khang Kỳ Bách”.

Đến siêu thị, “Khang Kỳ Bách” ở bên ngoài, hai người phụ nữ cùng hai đứa bé vào trong siêu thị mua sắm.

-Đào Đào....Đi mua trứng đi.

-Dạ...

Tạ Phúc Khanh cung cấp cho Lạc Lạc một tài liệu khá chi tiết về những người bên cạnh Thạch Tư Nhiên. Thạch mẫu là người anh ta vô cùng thương yêu và kính trọng, có thể nói là người thân còn sót lại duy nhất

của Thạch Tư Nhiên hiện nay. Bà có thói quen sáng nào cũng tới siêu thị này mua sắm. Điều quan trọng nhất, bà ta cũng biết Nhiếp Ân.

Tính toán thời gian chuẩn xác. Lạc Lạc nhếch môi. Đằng trước là một phụ nữ trung niên đang chọn lựa hàng hóa. Nét mặt Thạch Tư Nhiên đúng là có nhiều nét rất giống bà ta.

-Anh ơi, sao anh cười vậy?

Đào Đào hồn nhiên hỏi. Cô bé không thích nụ cười đó của anh một chút nào.

-Không...Đào Đào có thích lên xe đẩy ngồi không?- Lạc Lạc xoa đầu cô bé- Anh đẩy....

-Thôi ạ-Đào Đào lắc đầu- Em lớn rồi. Không ngồi xe đẩy đâu.

-Thích lắm. Em bé xiu, anh đẩy không nặng đâu mà.

-Em....

-Lên đi....

Đào Đào vẫn còn ham chơi. Với lại cô bé cũng thấy là mình không lớn lắm, ngồi lên xe đẩy thì không phải đi bộ, thích biết bao nhiêu.

-Dạ....

Chiếc xe đẩy được Lạc Lạc nhắm thẳng vào mục tiêu là xe đẩy của Thạch mẫu. Đào Đào hoảng hốt hét lên:

-A....

Tiếng động khiến những bà nội trợ trong khu vực tự chọn đều giật mình. Diệp Tâm và Nhiếp Ân vội chạy đến. Xe làm ngã xe hàng của Thạch mẫu, hàng hóa văng tung tóe. Khuôn mặt bà ta trông rất khó coi. Đào Đào mặt mày tái mét, Lạc Lạc cũng chẳng hơn gì.

-Mẹ ơi....

Cả hai đứa trẻ đều chạy ra sau nấp vào sau lưng Diệp Tâm và Nhiếp Ân...Thạch mẫu quay lại, chuẩn bị phát hỏa thì bỗng nhiên bà nhận ra cô gái trước mặt. Nhiếp Ân cũng sửng sốt....

-Là cô..Là Ân Ân?

-Là....là bà? Bà....

Khi còn là vợ của Thạch Tư Nhiên, Nhiếp Ân- Lâm Tụng Ân luôn có một sự e dè đối với người phụ nữ dù luôn có vẻ hiền hòa nhưng ánh mắt nhìn cô luôn xa cách và lạnh nhạt. Cô từng tìm bao nhiêu cách đến gần bà ấy, hỏi chuyện, cố gắng pha trò một cách vui vẻ. Cô cũng không tiếc mua quà về tặng bà, còn mất dày theo bà đòi học nấu ăn. Bà không tỏ ra chán ghét song thái độ lúc nào cũng vậy, khiến Lâm Tụng Ân đối với người mẹ chồng này thường trực có hai thái độ: vừa kính lại vừa sợ, không dám thân cận, càng không gần gũi được với bà.

Sau này cô mới biết....Bà ấy hận ba, hận Lâm Tụng Ân biết bao nhiêu. Bà ấy cố gắng không mắng vào mặt cô, không sỉ vả ba cô khi đối diện, chỉ vì muốn phối hợp với con trai trong kế hoạch trả thù....Trả thù gia đình cô.

Đáng thương cho Lâm Tụng Ân. Cô từng nghĩ, dù thế nào cũng phải làm bà ấy chấp nhận mình, vui vẻ với mình. Ba cô vì con cũng hạ mình không ít. Đối lại là một mối thù không đội trời chung giữa hai thế hệ. Bà cô cũng đã chết. Chết vì mềm lòng, chết vì không nhìn con gái mình đau khổ trong một cuộc tình si.

Ba ơi....

-Mẹ ơi!

Lạc Lạc nhìn thấy thái độ thần thờ của Nhiếp Ân thì đã hiểu. Cứng rắn bao nhiêu năm cũng chỉ là vỏ bọc. Vết thương lòng của chị ấy chưa bao giờ được chữa trị thì làm sao có thể lành?

-Tụng Ân...Đây là....

Người phụ nữ kia vì tiếng gọi mẹ ơi của Lạc Lạc mà giật mình. Sáng hôm nay trước khi ra đường, Lạc Lạc đã cố tình dựa theo cách ăn mặc và kiểu tóc của Thạch Tư Nhiên lúc nhỏ mà chỉnh trang đôi chút. Nhìn cũng có vài nét tương tự anh ta. Đặc biệt là đôi mắt to đen láy, đúng chuẩn ngày thơ.

-Chào bà....Cháu xin lỗi bà -Lạc Lạc cúi mặt, ra chiều biết lỗi- Bà đừng trách mẹ cháu. Do cháu ham chơi....Cháu không cố ý đã làm đổ đồ của bà. Cháu xin lỗi bà....

Diệp Tâm cũng nhận ra thái độ lạ lùng của Nhiếp Ân và người phụ nữ trung niên. Bản năng của một người chạy trốn suốt mấy năm khiến cô cũng cúi người, nhanh chóng đến bên cạnh Thạch mẫu, lễ phép:

-Xin lỗi bà....Nếu có tổn thất gì, chúng tôi sẽ....

-Không....-Thạch mẫu lấy lại bình tĩnh nhìn Lạc Lạc và Đào Đào đang cúi xuống nhặt lấy đồ đạc dưới đất, mắt di chuyển lên khuôn mặt tái xám của Nhiếp Ân, giọng run run- Không có gì....Không có gì đâu...

-Bà thật tốt bụng.- Lạc Lạc cười rạng rỡ- Cháu cảm ơn bà....

Như vậy đã đủ. Cậu bé nắm tay Nhiếp Ân kéo đi ra phía quầy tính tiền phía trước. Mỗi câu đã thả, cá cũng đã xuất hiện rồi.

Bên trong quầy, Thạch mẫu luống cuống bấm điện thoại.Tạ Phúc Khanh cười khê. Chuyện diễn ra hoàn toàn trong dự tính. Toàn bộ những phòng xét nghiệm DNA trong khu vực phía Đông này đều đã có sự chuẩn bị và sắp xếp. Vụ lừa đảo đang bước vào những bước đầu tiên.

-Anh ơi, bà bà tốt quá ha.

Đào Đào vẫn ngây ngô liến thoắng. Trước đây cô nhóc và mẹ đi chợ từng quẹt trúng một bà hung dữ. Đổ một ít đồ thôi nhưng cũng la hét ầm lên, buộc mẹ phải đền tiền. Nhưng bà bà lúc này thì....

-Ừ- Lạc Lạc vuốt má Đào Đào- Lúc này em có sợ không? Có bị thương ở đâu không?

-Không -Đào Đào tit mắt- Em không bị gì hết á. Nhưng quên lấy bánh quế cho ba rồi. Ba thích ăn bánh quế lắm.

Một bóng dáng cao lớn chắn trước mặt. Hai đứa trẻ dừng lại. Lạc Lạc nhận ra Thạch Tư Nhiên.

Có lẽ Thạch mẫu gọi anh ta tới. Đúng là rất nhanh.

-Ân Ân...Anh...

Nhiếp Ân như là gặp quỷ, vội vã lùi lại. Diệp Tâm cũng mơ hồ hiểu được. Cô bước lên một bước, nhẹ nhàng:

-Chào anh....

Bóng lưng nhỏ nhắn chắn ở giữa, ngăn đi sự tiếp xúc của hai bên. Lạc Lạc thoáng ngạc nhiên. Trước đây Diệp Tâm luôn là người phụ nữ có vẻ không có chủ kiến, yếu ớt, hôm nay trái lại...."mẹ của cậu bé" gặp lại người xưa là mất hết bình tĩnh, đủ để chứng minh- cô đã từng yêu anh ta biết bao nhiêu.

Tình yêu....

-Nghiêm phu nhân phải không? Tôi muốn nói chuyện với Ân Ân một chút. Phiên cô....

-Không....-Nhiếp Ân hít một hơi dài, ánh mắt hướng về Thạch Tư Nhiên chỉ còn có sự lạnh lùng -Tôi không có gì để nói với anh cả. Hiện tôi đang cùng phu nhân đi mua sắm, phải về ngay. Anh Thạch....Xin đừng làm cản trở công việc của tôi, kéo phu nhân không hài lòng, ảnh hưởng đến việc làm của tôi thì không hay lắm. Tôi....

Một bóng người cũng cao lớn không kém đang đến." Khang Kỳ Bách" lặng lẽ cầm lấy hai túi đồ nặng từ tay Diệp Tâm và Nhiếp Ân, không chút khách sáo nói với Thạch Tư Nhiên:

-Thạch tổng....Làm phiền....

-Ba ơi!

Lạc Lạc bám lấy cánh tay anh ta, cười ngọt ngào. Hình ảnh ba người hạnh phúc đó làm tim Thạch Tư Nhiên đau nhói. Lạc Lạc thoáng thấy từ xa Thạch mẫu cũng đang đến chỗ này.

Diễn như vậy có lẽ đã đủ, cậu bé cúi người, lễ phép với Thạch Tư Nhiên:

-Con chào chú....Con và ba mẹ phải về rồi.

Diệp Tâm cũng nhanh chóng nắm tay Đào Đào, cùng “cả nhà” Nhiếp Ân rời khỏi trung tâm thương mại. Đôi mắt Nhiếp Ân dù cố nén cũng dường như đang có vài giọt nước long lanh.

Ngay buổi sáng hôm đó, người Nghiêm Thành muốn gặp quả nhiên đã đến gặp anh.

-Thạch tổng....Chào anh....

-Chào Nghiêm tổng...

Thạch Tư Nhiên đang trong tư thế của người bị động. Nhiếp Ân là người giúp việc trong gia đình của Nghiêm Thành, có lẽ không phải chuyện tình cờ.

-Anh muốn gì, cứ ra điều kiện đi!

Rất thẳng thắn. Nghiêm Thành cũng không muốn vòng vo.

-Hợp tác.

-Chỉ đơn giản là hợp tác? -Thạch Tư Nhiên cười khẩy- Chuyện hợp tác không phải là đã định rồi sao?

-Hợp tác với tôi chứ không phải với Nghiêm thị.

-Hợp tác với anh?

Ánh mắt Thạch Tư Nhiên lóe lên tia sáng một tia sáng lạnh lẽo. Lý lịch Nghiêm Thành nhanh chóng được điểm qua trong đầu anh ta:

-Thì ra Nghiêm tổng cũng không phải là đứa cháu ngoan....Dù được trọng dụng như thế vẫn có toan tính riêng....Anh muốn....

-Năm năm trước, tôi bị bỏ thuốc. Người dùng thuốc chuốc mê tôi có mục đích khiến tôi phải vào tù, hủy đi lòng tin của bà nội và các trưởng bối trong nhà, muốn đoạt lấy tài sản. Hiện giờ tôi có vợ con cần bảo vệ. Họ chắc chắn sẽ lợi dụng cơ hội này để tập kích tôi. Tôi cũng như nhiều người đàn ông khác. Giang san cũng muốn nhưng mỹ nhân cũng không muốn bỏ. Thạch tổng chắc hiểu tôi mà.

Thạch Tư Nhiên đương nhiên là hiểu...Trước đây anh ta cũng đã từng....

-Anh muốn hợp tác thế nào?

-Tôi chỉ cần cam kết của anh là đủ. Người hợp tác với anh là Nghiêm Thành, không phải Nghiêm thị....Khi có chuyện xảy ra, mong anh đừng quên giao ước của chúng ta.

-Tôi hiểu....Chuyện của Ân Ân?

-Cô ấy hiện đang làm việc trong nhà tôi theo một thỏa thuận riêng....-Nghiêm Thành đặt một xấp hồ sơ xuống bàn- Đây là giao kèo của tôi và cô ấy. Nhiếp Ân sau khi rời xa Thạch tổng, cô ấy đã trở thành một trong những nhân vật nổi tiếng của giới lừa đảo, tham gia khá nhiều phi vụ. Cô ấy dắt theo đứa con trai là Lạc Lạc, biệt danh trong giới là Góa phụ đen.

Từ khi thuê nhóm người lừa đảo, Nghiêm Thành đã tính tới diễn biến hôm nay? Hay nhóm người lừa đảo cũng là nạn nhân trong trò lừa mà Nghiêm Thành đóng vai trò người điều khiển. Anh đã sớm biết chỉ có Nhiếp Ân- Lâm Tụng Ân mới có thể khống chế Thạch Tư Nhiên?

-Người chồng của cô ấy -Khang Kỳ Bách cũng là một đối tác của Nhiếp Ân. Anh ta vốn là cảnh sát, tiếp cận tôi hàng điều tra năm năm trước. Về phần anh ta, tôi sẽ giải quyết ổn thỏa, Thạch tổng có thể yên tâm....

-Tôi không lo về anh ta -Thạch Tư Nhiên nắm chặt tay- Chỉ có Ân Ân....Tôi....

Cô đã quên chuyện cũ? Cô đã không còn hận Thạch Tư Nhiên? Cả hai có còn một cơ hội nào không?

Nghiêm Thành nhìn thoáng qua gương mặt với những trạng thái cảm xúc phức tạp trước mắt, thoáng mỉm cười:

-Tôi sẽ giữ chân cô ấy và thu xếp một số chuyện. Còn lại phải trông vào anh thôi, Thạch tổng....

Tiến Thạch Tư Nhiên ra cửa, Nghiêm Thành nói với Tạ Phúc Khanh:

-Chuyện sắp xếp thử DNA thế nào rồi?

-Tương đối ổn. Chỉ là không biết lúc nào anh ta sẽ....

-Không cần tiếp tục nữa cũng được- Nghiêm Thành khoát tay- Xem ra anh ta không cần biết Lạc Lạc là con của ai đâu.

Tạ Phúc Khanh rất thông minh. Anh ta hiểu ra ngay:

-Ý anh là....Thạch Tư Nhiên sẽ không đem Lạc Lạc đi thử DNA mà sẽ chấp nhận chuyện cậu bé là con ruột mình? Vì....vì Lâm Tụng Ân sao?

Lạc Lạc là sợi dây duy nhất kéo gần Thạch Tư Nhiên với Lâm Tụng Ân. Cô cũng có tình cảm sâu nặng với Lạc Lạc, chắc chắn sẽ không để nó một mình ở lại. Thông qua mối quan hệ “cha con” với Lạc Lạc, Thạch Tư Nhiên có thể danh chính ngôn thuận gặp gỡ, tiếp xúc với Lâm Tụng Ân -Nhiếp Ân được nhiều hơn.

Lúc xưa là lạnh lùng xa lánh, khi mất rồi mới tìm mọi cách gần gũi.... Nhưng tình yêu đâu phải là vật chất bất biến. Nước đổ đi rồi hốt lại có đầy không?

-Còn “Khang Kỳ Bách” kia? Anh định thế nào?

-Anh ta đã tra ra bao nhiêu chuyện rồi?

-Chúng ta gần như đã nắm hết thông tin về chuyện năm năm trước rồi- Tạ Phúc Khanh đẩy kính-Chỉ là không hiểu tại sao hiện giờ anh ta lại không có động tĩnh gì. Cục cảnh sát cũng chưa nhận được thông báo....

-Vậy cậu làm thay anh ta một chuyến -Nghiêm Thành nhẹ giọng- Gửi toàn bộ diễn biến, chứng cứ đến cục cảnh sát....-Ánh mắt anh tối lại- Nếu không cần thiết thì tha cho em họ của tôi một lần, chỉ làm lớn chuyện phía cô thôi.

-Tôi hiểu rồi....

Nghiêm Thành không muốn Diệp Tâm tổn thương thêm nữa. Đó là một cách bảo vệ song cũng chứa bên trong vài ý đồ kín đáo. Tạ Phúc Khanh bước ra ngoài, trong đầu bắt đầu sắp xếp những việc cần làm để hoàn thành những toan tính đó một cách hoàn hảo nhất.

Một khi toan tính của Nghiêm Thành thành công mỹ mãn cũng là lúc anh ta hoàn tất lời hứa với Tạ Phúc Khanh...

42. Chương 42: Toan Tính Của Nghiêm Thành

Từ khi về nhà, thái độ của Nhiếp Ân không bình thường, cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Diệp Tâm vốn cũng định không nói nhưng rồi cũng không thể im lặng được, đành phải lên tiếng:

-Chị Ân Ân....Chị quên giặt khăn rồi.

Lau bàn mà lại không giặt khăn. Nhiếp Ân nhìn lại chiếc khăn đã bị lem bẩn, thoáng ngượng ngùng:

-Xin lỗi....Để tôi....

-Chị ngồi xuống đi- Diệp Tâm kéo Nhiếp Ân đến gần, nhẹ nhàng- Có chuyện gì không, chị nói cho em nghe với. Em biết chị có chuyện mà.

Sự có mặt của hai người lạ ở siêu thị. Thái độ, cảm xúc của Nhiếp Ân....Đã từng là người phải che giấu tâm trạng, người phải lẩn trốn, Diệp Tâm hiểu rõ: hai người kia có lẽ từng khiến Nhiếp Ân bị tổn thương. Vết thương rất sâu.

-Không có gì đâu -Nhiếp Ân quyết định im lặng. Sự quan tâm của Diệp Tâm khiến cô cảm thấy có đôi phần hổ thẹn. Mình đang cố lừa đảo trong một hợp đồng giả dối, cô ấy còn đối xử tốt với Nhiếp Ân như vậy....Có lẽ sự áy náy này xuất phát từ lương tâm của một con người đã từng có tâm hồn vô cùng lương thiện, nhìn mọi thứ với một màu hồng.

-Chị à....

-Đừng lo cho chị -Nhiếp Ân cười gượng- Em phải lo cho em và Đào Đào kia.

Nghiêm Thành cũng lừa gạt họ. Nhưng anh ta muốn đem đến cho Diệp Tâm hạnh phúc. Con người kia lừa gạt cô, chỉ vì muốn lợi dụng cô.

Nỗi đau này....

-Sao không nằm trong phòng hả?

Giọng nói ấm áp của Khang Kỳ Bách vang lên bên cạnh. Hôm nay anh ta chỉ mặc một chiếc áo pull cũ, mồ hôi đang nhễ nhại. Hình như đang dựng một cái giàn cây trước cổng theo sở thích của bé Đào Đào.

-Cô chủ...

Khang Kỳ Bách rất tự nhiên lên tiếng gọi. Diệp Tâm đối với cách gọi đó không được tự nhiên. Cô ngượng ngùng:

-Anh Khang à....Đừng gọi vậy. Tôi....

-Cô chủ khách sáo quá. Lúc này đi siêu thị về Ân Ân nói là hơi mệt. Tôi định làm xong giàn hoa trước cổng là vào nấu cho cô ấy ít cháo.

-Để tôi nấu cho- Diệp Tâm cười hiền- Anh đưa chị Ân Ân vào nghỉ đi.

-Sao được chứ, cô là bà chủ, để tôi....

-Anh chị từng giúp tôi hôm trước mà -Diệp Tâm xua tay- Đâu có chủ tớ gì. Tôi và ông chủ của anh....

Diệp Tâm chợt nhớ tới tờ giấy kết hôn đã ký. Quan hệ cả hai đã sang trang mới. Bây giờ cô là vợ của Nghiêm Thành....

Nhưng mà....

-Anh đưa chị vào nghỉ đi- Diệp Tâm trấn tĩnh, nhẹ giọng- Tôi quen với việc làm bếp rồi, chắc sẽ nấu ngon hơn anh.

-Vậy thì nhờ cô vậy. Đi em....

Nhiếp Ân theo vòng tay đỡ của Khang Kỳ Bách, bước vào căn phòng dành riêng cho “gia đình” cô. Vừa bước qua cửa, cô đã giăng mạnh tay, lạnh nhạt:

-Anh Khang....À không, cảnh sát Trương chứ. Sắp kết thúc rồi, anh còn đóng kịch đặt vậy làm gì.

-Cô từng nói, giá nào cũng phải diễn tới cuối cùng mà -“Khang Kỳ Bách -Trương Vỹ Hàm” cũng không vừa -Dù sao cô cũng đang từ từ thoát vai đấy chứ. Diễn không ra vai người vợ hiền thực nữa rồi.

-Anh....

Cô ấy đã dao động. Rõ ràng dao động. Cũng phải. Chuyện dù đã qua không ít năm tháng nhưng mỗi tình đầu thật khó phai nhạt. Huống gì anh ta còn là chồng cũ, nếu không có Mộng Hoa có lẽ hai người còn có một đứa con.

-Kịch cơ bản hoàn tất rồi.- Nhiếp Ân nhún vai- Chúng ta cũng nên chia tay. Anh chắc cũng đã thu thập được những tin tức anh cần. Chúng ta....

Lúc này đồng nghiệp trong sở gọi điện chúc mừng Trương Vỹ Hàm vì những thông tin anh báo về tập đoàn sát thủ năm xưa đã gửi về Cục. Một số lời đề nghị hợp tác đã được đưa ra với cảnh sát các nước. Tập đoàn sát thủ không chỉ gây ra một vụ Diệp Tâm, từ nguồn tư liệu Vỹ Hàm cung cấp có thể moi ra nhiều vụ lớn hơn.

Kết quả mỹ mãn. Nhưng Trương Vỹ Hàm lại không có cảm giác thành tựu. Lòng anh nặng như đeo chì.

-Chưa thể chia tay được -Trương Vỹ Hàm ngồi xuống ghế- Có lẽ cô chưa biết. Lúc này Lạc Lạc dẫn Đào Đào ra ngoài mua đồ đã gặp ai....

-Gặp ai?

Nhiếp Ân liên hệ tới thái độ của bà Thạch và Thạch Tư Nhiên ở siêu thị. Cô giật mình:

-Ý anh à....Gặp....gặp anh ta sao?

-Không phải là ý tôi mà sự thật là đã gặp.-Anh nhượng mày- Đồng nghiệp của tôi ở sở còn cung cấp cho tôi vài thông tin bên lề -Có thể...có thể anh ta nghĩ Lạc Lạc là con ruột của cô. Giấy khai sinh Nghiêm Thành dùng để xin cho Lạc Lạc nhập học ghi ngày sinh của thằng bé là 11 tháng 6 năm 2004....Tức là 6 tháng sau ngày cô rời khỏi anh ta.

-Anh muốn nói....

-Tôi nghĩ....-Trương Vỹ Hàm im lặng một chút rồi mới lên tiếng- Ngay từ đầu, Nghiêm Thành thuê chúng ta không chỉ có mục đích là “lừa gạt Diệp Tâm”. Đối tượng anh ta nhắm đến chính là Thạch Tư Nhiên và quan hệ hợp tác giữa họ. Tôi cũng nhận được tin mới, luật sư của Thạch Tư Nhiên đang soạn thảo một văn bản, sẵn sàng hợp tác với Nghiêm thị, điều kiện là người hợp tác phải là Nghiêm Thành. Nói đúng hơn, trong hoàn cảnh này, chỉ có Nghiêm Thành mới đủ khả năng quản lý Nghiêm thị. Cô hiểu không?

Mọi thứ từ mơ hồ đang dần hiện rõ....Nhiếp Ân cảm thấy một vị đắng chát dâng trào trong cổ họng. Cảm giác bị gạt gẫm đúng là không dễ chịu chút nào.

*Thành thật xin lỗi. Lại dìa trễ nữa rồi.

43. Chương 43: Oán Nghiệp

Nhà họ Nghiêm – bầu không khí hết sức nặng nề.

Như Ý tẩm tức khóc. Thẩm Thanh Dương cũng trầm ngâm trong một góc. Sắc mặt Nghiêm lão phu nhân ảm đạm thường.

Cửa mở. Nghiêm Thành bước vào.

-Anh họ...

Mạnh Bằng là người đầu tiên lên tiếng. Mạnh Quan bình thường lạnh nhạt, bây giờ cũng rướn người dậy, mày nhíu khê.

Nghiêm Thành không về một mình. Anh dẫn theo Đào Đào. Cô bé có vẻ rụt rè, mắt chỉ sáng lên khi nhìn thấy Mạnh Quan, Mạnh Bằng và Như Ý. Nghiêm Thành cười khê, vuốt tóc con:

-Con chào bà cố đi Đào Đào...Kia là các cô, các chú.

-Cô chú ạ?

-Ừ. Chào cô chú đi con.

Đào Đào rất ngoan, khoanh tay chào hỏi từng người. Sắc mặt Nghiêm lão phu nhân càng khó coi hơn.

-Con đem đứa con hoang này về nhà làm gì? Con...

-Bà nội à...Chuyện người lớn đừng nên đổ lên đầu con nít -Nghiêm Thành cắt ngang -Tiểu Bằng, Tiểu Quan – hai em giúp anh họ một chút, đi chơi với Đào Đào nhé?

-Vâng...

Mạnh Quan ngoắc nhẹ, Đào Đào đã chạy đến bên cậu bé. Mạnh Bằng, Mạnh Quan – hai bên hai tay dẫn Đào Đào ra bên ngoài.

Như Ý cũng được Mạnh Bằng kéo ra. Trong phòng chỉ còn toàn người lớn. Thẩm Thanh Dương hít sâu một hơi, là người đầu tiên lên tiếng:

-Mẹ tôi vừa bị cảnh sát bắt. Anh biết chứ?

Khoảng 30 phút trước đã có người báo lại cho Nghiêm Thành. Tuy trên danh nghĩa là bà Thẩm bị bắt nhưng kẻ ảnh hưởng vẫn là người của Nghiêm gia. Nhất là khi báo chí đăng tin, cho là Nghiêm gia ra tay diệt khẩu, mấy năm trước đã sai người hãm hại Diệp Tâm. Trên mạng xã hội đã có không ít bài viết đòi lật lại vụ án năm cũ, làm rõ nguyên nhân Diệp Tâm bị tai nạn trong vụ nổ rò rỉ khí gas.

-Chuyện không còn là của Tiểu Tổ (tên thân mật của Bà Thẩm -mẹ Thẩm Thanh Dương)- Nhà ta đang gặp chuyện. Bây giờ con lại vướng vào vụ scandal đã kết hôn. Báo chí mà mò được tin cô ta từng là người giúp việc nhà ta thì....

-Làm sao bằng được chuyện cô gây ra năm năm trước chứ -Nghiêm Thành bình thản- Thuê sát thủ giết người, để....- Ánh mắt Nghiêm Thành hướng về phía Thẩm Thanh Dương, sắc bén- Không như nội nghị là để giữ gìn danh dự cho nhà mình đâu. Cô chỉ muốn bao che cho tội lỗi mà con mình gây ra....Nếu còn có chút lòng tự trọng, tôi nghĩ không đợi tới khi tôi vạch trần mọi chuyện, chú nên tự động nói cho bà nội biết, trước đây chú đã làm gì?

Mặt Thẩm Thanh Dương tái mét. Nghiêm lão phu nhân và những người còn lại cũng đều kinh ngạc nhìn Nghiêm Thành. Anh cười khẩy:

-Còn chuyện của Đào Đào và....Hân Hân, con nghĩ nội không cần phải quản. Dù nội tin hay không cũng được, Đào Đào là con gái ruột của con. Con và mẹ của con bé đã chính thức kết hôn và muốn được sống yên ổn. Nội và gia đình có chúc phúc không cũng không phải là chuyện quan trọng. Còn về việc quản lý công ty, nếu nội cảm thấy con làm việc không tốt hay có điều gì làm ảnh hưởng gia đình, muốn lấy lại vị trí giám đốc điều hành, con cũng sẵn lòng trả lại. Con sẽ gặp luật sư Trần ngay...

-Con....

Nghiêm lão phu nhân ngồi phịch xuống ghế, ông Nghiêm đỡ lấy mẹ, quắc mắt về phía anh:

-Con không được nói với nội như vậy. Con....

-Hơn hai mươi năm nay ba vốn coi như con không tồn tại- Nghiêm Thành hướng mắt về phía bà Nghiêm đang nhìn anh bằng đôi mắt như van nài, giọng lạnh băng- Nếu không có dì, con cũng chẳng muốn ở lại Nghiêm gia làm gì nữa. Bây giờ lên tiếng dạy dỗ, có muộn quá không ba?

Trong ký ức còn sót lại, Nghiêm Thành không quên một người mẹ trên giường bệnh đã phải dứt ruột cho anh theo gia đình bên nội giàu có hơn để đảm bảo một tương lai tươi sáng. Còn một người mẹ ở Nghiêm gia dịu dàng, nhân hậu, nuôi đứa con chồng như con ruột, đã cho Nghiêm Thành sự yêu thương và quan tâm suốt những ngày thơ ấu phải bó mình trong sự giáo dục khắc nghiệt nhằm đào tạo nên người “thừa kế Nghiêm gia”.

Người cha là một hình bóng nhạt nhòa. Ông ta chỉ biết oán trời trách đất. Ông ta không chấp nhận người vợ ở nhà tổ nhưng lại không đủ mạnh mẽ phản kháng. Ông ta làm ra vẻ không quan tâm danh lợi, thực ra là người đàn ông vô dụng, không có chủ kiến, chỉ biết đổ lỗi cho người khác, cho thất bại và sai lầm của bản thân mình.

-Đào Đào ơi!

-Dạ?

Tiếng dạ ngọt ngào của con gái làm lòng Nghiêm Thành ảm lại. Anh sẽ không để con gái mình phải oán trách cha của nó. Hơn ba mươi tuổi, cuộc sống của Nghiêm Thành chỉ gói gọn trong một phạm vi nhỏ hẹp. Nhưng con gái anh phải được sống trong hạnh phúc, dưới ánh mặt trời luôn tươi nở nụ cười.

-Ba ơi!

Điện thoại của Nghiêm Thành nhấp nháy. Đào Đào nhón chân lấy, đưa cho anh:

-Ba nghe điện thoại nè...

-Cảm ơn con...

Bên kia là giọng của bà nội. Người đàn bà thép trong thương trường, vậy mà bây giờ phải xuống giọng rất nhiều:

-Chiều nay....con đưa cô ta về ăn cơm. Chuyện cưới xin...không qua loa như vậy được. Phải tổ chức đàng hoàng.

Bà nội chấp nhận xuống nước. Nhưng mọi chuyện đã muộn màng rồi. Nghiêm Thành còn một lời hứa. Một lời hứa phải hoàn thành.

Anh thở dài. Chiều nay thôi, e là Nghiêm gia không chỉ đối diện với một trận sóng gió. Nó còn là bão tố, cuốn trôi bất cứ trở ngại nào trên con đường nó lướt qua.

*Hồi hóm hơi mệt. Sorry.

44. Chương 44: Sóng Vỗ Mạn Thuyền

Đào Đào đã hơn bốn tuổi, Nghiêm Thành đăng ký cho con ở một trường mẫu giáo gần nhà. Cô bé thích lắm, cả ngày cứ xúm xít bên Lạc Lạc hỏi về trường, về lớp, hỏi xem việc đi học có vui không?

Đi học? Lạc Lạc cũng là lần đầu tiên được đi học. Trong lớp học có nhiều thứ cậu chưa từng trải nghiệm. Nhưng mà quả thật....Cũng rất vui.

-Ồ đó có nhiều bạn hả anh?

-Ừ, nhiều bạn.

-Các bạn có tốt không ạ? Có ghét Đào Đào không? Đào Đào đem kẹo chia cho các bạn ấy, các bạn sẽ thích Đào Đào phải không ạ?

-Đồ ngốc....

Thích và không thích, làm sao chỉ có thể dùng một cái kẹo để giải quyết. Thích một người, có tình cảm với một người là cả một quá trình.

Những điều Lạc Lạc biết, Đào Đào không biết...Năm Lạc Lạc bốn tuổi đầu có ngốc nghếch như vậy. Thăng bé đã biết nhìn sắc mặt người khác, biết ba lúc nào không vui để tránh xa.

Lúc còn nhỏ....

-Anh ơi, ăn kẹo đi.

Khi về nhà bà cố vừa rồi, Đào Đào được hai anh cho rất nhiều kẹo. Chị Như Ý thì cứ khóc suốt. Anh Mạnh Quan nói, chị đang rất buồn. Đào Đào chỉ biết ôm lấy chị thôi.

Anh Lạc Lạc cũng hay buồn lắm. Dù là anh lúc nào cũng cười. Dù là anh lúc nào cũng vui vẻ. Nhưng Đào Đào thấy, có khi anh sẽ ngồi yên một chỗ. Khi không ai nhìn anh, anh sẽ buồn, anh sẽ lặng im.

-Anh không ăn kẹo. Ăn nhiều như Đào Đào sẽ bị sún răng đó.

-Nên anh Lạc Lạc ăn giùm Đào Đào đi -Cô bé chun mũi làm nũng- Anh Lạc Lạc đâu có răng sâu đâu. Đào Đào có rồi nè.

Lạc Lạc phì cười khi nhìn hàm răng sâu nhỏ xíu của cô nhóc. Cậu định véo mũi, mắng Đào Đào vài câu về cái tội thích ăn ngọt. Lạc Lạc từ nhỏ đã không có răng sâu, không bị nhức răng.

Vì không ăn kẹo. Vì có kẹo đâu mà ăn?

-Anh ơi, anh lại buồn rồi.

Đào Đào ôm lấy cổ Lạc Lạc. Một cái hôn khê đặt lên má cậu nhóc. Mỗi lần mẹ hay ba bị mệt, cô bé đều làm thế. Ba và mẹ đều nói, chỉ cần vậy là khỏe lại ngay.

-Con ngốc....

Mắt Lạc Lạc cay xè.

-Anh ơi, không buồn nữa. Anh không buồn nữa nha.

-Ừ. Anh không buồn nữa. Anh Lạc Lạc sẽ không buồn nữa. Lúc nào cũng vui vẻ như Đào Đào vậy.

-Đào Đào không phải lúc nào cũng vui đâu -Đào Đào lắc cái đầu xinh xắn, ngồi ngay ngắn bên Lạc Lạc -Có khi Đào Đào cũng buồn lắm. Nhưng Đào Đào sợ mẹ khóc. Đào Đào mới cười. Đào Đào vui, mẹ sẽ vui. Đào Đào buồn, mẹ sẽ buồn...

Lạc Lạc bật cười. Con nhóc vừa ngây thơ, vừa đáng yêu như thế, ba mẹ cô bé vì con nên sẽ sống với nhau hạnh phúc. Còn Lạc Lạc....Ba mẹ sao không thể vì con mà sống vui vẻ chứ? Tại sao ba lại luôn đánh Lạc Lạc? Tại sao ông ấy cứ nhìn thấy Lạc Lạc là lại phẫn nộ? Lạc Lạc đâu ít lần gọi " Ba....ba" thống thiết. Song tay ông ấy không hề dừng lại. Ông ấy dấm, đá. Mắt ông ấy đỏ như máu, hệt như một người điên.

Tại sao?

Cũng là "ba" như nhau mà. Sao ba của Đào Đào lại như vậy? Tại sao ba của mình lại thế kia?

-Anh ơi....

-Ừ...- Lạc Lạc gượng cười, hít mũi- Mai Đào Đào đi học rồi. Lát anh dẫn Đào Đào đi mua đồ nhé, mua cho Đào Đào khăn tay lau miệng. Mua kẹo để em đem theo.

-Sao anh nói, không cần kẹo các bạn cũng thích Đào Đào mà?

-Ừ. Các bạn không cần kẹo mới thích Đào Đào. Nhưng khi em có bạn chơi chung rồi, em mời bạn ăn kẹo bạn sẽ vui lắm. Anh mua chocolate nhé, các bạn nhỏ đều thích.

-Dạ....

-Ăn xong phải lau tay nghe chưa?

-Dạ...

Lạc Lạc đỡ Đào Đào xuống. Hai đứa trẻ định đi vào nhà thì trước mặt như có ai đó che khuất. Lạc Lạc nhận ra....Vóc dáng cao lớn đó là Thạch Tư Nhiên. Cậu bé cup mắt, mỉm cười thật tự nhiên.

-Chào chú ạ....

-Chào chú ạ...

Đào Đào bắt chước chào. Ánh mắt Thạch Tư Nhiên chăm chú nhìn vào Lạc Lạc như để tìm một điểm thân quen. Thật thân quen.

-Chào hai cháu...

-Cháu đưa em vào ngủ trưa ạ.- Lạc Lạc lễ phép- Cháu chào chú.

Lạc Lạc không cảm thấy hồi hộp gì cả. Tất cả đều giống như những lần thực hành phi vụ khác. Trong cái đầu bé nhỏ đã hình thành không ít tính toán để hành hạ Thạch Tư Nhiên. Một kẻ như hắn không xứng đáng được hạnh phúc. Một khi đã chấp nhận trò lừa gạt tình cảm, đem Nhiep An thành công cụ lợi dụng thì Thạch Tư Nhiên cũng đã cam tâm từ bỏ đi hạnh phúc của chính mình rồi.

45. Chương 45: Đó Là Hạnh Phúc?

Từ ngày Đào Đào đi học, Diệp Tâm thường thức dậy sớm, chuẩn bị phần ăn sáng cho con gái, cùng con đến trường.

Hôm qua vừa đi học về, Đào Đào đã chạy ngay vào nhà, liến thoắng không ngừng về buổi pic-nic ngoài trời do trường mẫu giáo tổ chức. Cô giáo nói, có thể đi cùng với ba mẹ.

-Mẹ ơi, ba mẹ cùng đi nha mẹ?

-Ba con không đi được. Ba con rất bận.

Nghiêm Thành đúng là đang bận rộn với chuyện trong công ty. Tuy nhiên, cùng con gái trải qua một ngày vui vẻ vốn là chuyện anh đã mong muốn từ lâu. Tiếc là....

-Ba ơi, ba có bận không ba?

Đào Đào đưa mắt nhìn Nghiêm Thành, đầy háo hức. Câu trả lời lúc này của Diệp Tâm khiến anh không khỏi dè dặt. Hình như cô cũng không muốn đi cùng “chồng”. Vậy thì...

-Ba bận lắm- Diệp Tâm ôm lấy con gái, mắt bỗng dưng nhìn về phía Nghiêm Thành-Nhưng ba có thể dành một buổi đi cùng với con gái hay không?

Cái nhìn và ánh mắt dịu dàng khiến lòng anh nổi sóng. Nghiêm Thành nén xúc động, khẽ cười:

-Ba đi với Đào Đào nhé? Chúng ta đi cùng nhau.

Diệp Tâm không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn hai cha con ôm nhau thân thiết. Đào Đào đã cười rất nhiều, khuôn mặt trẻ thơ rạng rỡ. Cô bỗng thấy một cảm giác ấm áp ngập tràn khắp cơ thể. Đây có phải là hạnh phúc, hạnh phúc phải không?

....-Để tôi xách cho.

Diệp Tâm chuẩn bị ba phần ăn trưa, bỏ trong cái ba lô lớn. Đào Đào chỉ đem theo một ba lô nhỏ, có khăn giấy, khăn tay của cô bé. Hai bàn tay bé nhỏ nắm lấy ba mẹ, nụ cười rạng rỡ suốt buổi sáng dù là ba mẹ rất mệt mỏi, chơi các trò chơi vận động đều thua cả nhưng Đào Đào vẫn thấy vui.

Nghiêm Thành nhìn qua các trò chơi buổi chiều. Khác với buổi sáng, buổi chiều trường mẫu giáo sắp xếp các trò chơi giải đố, cờ vây nữa...Chiến thắng một trò sẽ được thưởng một con thú nhỏ. Đào Đào chỉ vào con thú nhỏ đang cười toe toét, có vẻ rất thích thú.

-Anh mệt không?

Diệp Tâm chợt hỏi. Cả nhà họ được sắp xếp trong một góc, trải tám bạt nhỏ, chỗ ngồi không rộng lắm, hai người lớn phải ngồi sát vào nhau.

-Không mệt lắm....Tôi...

-Anh uống nước đi!- Diệp Tâm trao cho anh chai nước- Tôi chuẩn bị cơm nắm, anh có đói bụng thì ăn nhé?

Đào Đào vừa thấy một bạn nhỏ cùng lớp ở sát bên cạnh nên chạy sang chào hỏi. Hai cô nhóc chuyện trò rất vui vẻ, đôi môi nhỏ cong lên. Đôi vợ chồng bên kia cũng nhìn hai người họ, mỉm cười làm thân.

-Tôi rất vui.

Nghiêm Thành bỗng lên tiếng. Diệp Tâm ngẩn ra đôi chút rồi cũng mỉm cười:

-Tôi cũng vui lắm.

-Thời gian qua, em đã vất vả nuôi Đào Đào.

Đâu chỉ là vất vả....Nhưng Diệp Tâm không quan tâm điều đó. Chỉ cần Đào Đào ở cạnh cô, cùng cô chung sống là tốt quá rồi.

-Đào Đào là tất cả của tôi. Anh....

Nghiêm Thành bỗng nhiên nắm lấy bàn tay gầy guộc. Anh khẽ khàng:

-Đào Đào cũng là báu vật của tôi. Chúng ta đều thương con bé. Vì vậy, em đừng lạnh nhạt với tôi nữa. Cho tôi một cơ hội. Chúng ta là một gia đình....

Mắt Diệp Tâm cay cay. Gia đình...Cô đang có một gia đình thật sự sao?

Cho Đào Đào một gia đình, cũng là cho bản thân mình một cơ hội. Nhưng....nói thì dễ, làm mới khó khăn.

-Đào Đào từng hỏi tôi, sao ba mẹ lại không ở chung phòng?

Mặt Diệp Tâm hơi ửng đỏ. Câu hỏi này Đào Đào cũng đã hỏi cô mấy hôm trước. Trong lớp mẫu giáo, các bạn đều nói ba mẹ phải ở cùng một chỗ. Khi nào ba bỏ ra ngoài hay mẹ ôm bé mà ngủ, đó là khi ba mẹ giận nhau, phải tích cực giúp ba mẹ làm hòa.

-Tôi nghĩ...chúng ta cũng không thể như vậy mãi được -Nghiêm Thành nhìn cô, giọng như thăm thì- Tối nay...Tôi sẽ dọn đồ đạc sang phòng em nhé? Đào Đào vẫn ở với chúng ta....

Một bước tiến mới. Diệp Tâm nhìn bàn tay mình đang nằm gọn trong tay Nghiêm Thành, không phản đối. Một khi đã chấp nhận, không phải cũng nên xóa đi khoảng cách hay sao?

-Anh ăn cơm nắm đi!

Chỉ vờ vện một câu như vậy, nhưng Nghiêm Thành lại thấy lòng như mở hội. Diệp Tâm không từ chối. Cô không chỉ cho anh một cơ hội mà đã thực sự chấp nhận Nghiêm Thành bước xa hơn một bước nữa rồi.

Trong tâm trạng vui vẻ đó mà những trò chơi sau, Nghiêm Thành đa số đều giành thắng lợi. Đào Đào phần khích nhận lấy mấy con thỏ bông được thưởng, đôi mắt trong veo sáng như sao.

Kết thúc trò chơi thứ ba trong buổi chiều, Nghiêm Thành chợt có điện thoại. Anh nhú mào rồi vẫn cầm lên nghe.

Khuôn mặt lại trở nên lạnh lùng. Anh đến gần chỗ hai mẹ con, nhẹ nhàng:

-Có chuyện quan trọng, tôi phải về....

-Ba bận việc ạ?- Đào Đào ôm cổ Nghiêm Thành, rặng rờ- Ba đi đi ạ. Các bạn con đều khen ba rất đẹp trai, giỏi chơi trò chơi nữa. Ba rất giỏi.

Nghiêm Thành bật cười thêm lần nữa. Đôi má phúng phính của Đào Đào lại đón nhận một trận mưa hôn.

Diệp Tâm đang đứng đó, bỗng nhiên Nghiêm Thành kéo cô vào lòng, trước mắt con gái, hôn nhẹ lên trán cô.

-Á....

Đào Đào bịt mắt, cười nghịch ngợm khi thấy ba mẹ tình cảm trước mặt mình như vậy. Nhưng ba mẹ hôn nhau là vẫn thương yêu nhau lắm. Đào Đào rất vui, thực sự rất vui.

Cô bé lại liến thoắng như chim sáo. Diệp Tâm nhìn con gái, nụ cười chưa hề tắt trên môi cô.

Khi hai mẹ con bước khỏi xe của Khang Kỳ Bách vừa đến đón thì Diệp Tâm bỗng khựng người lại. Trước mắt cô một người đang đi tới....Dáng vóc đó, khuôn mặt đó....Là người Diệp Tâm khó thể quên.

-Tiểu Tâm....

Cô khựng lại....Thẩm Thanh Dương đã nhận ra cô rồi sao, từ lúc nào?

-Anh xin lỗi....Nhưng quả thật là anh không nhận ra em. Nếu không thì....

Anh cũng đã có một người con gái khác. Đó là số phận....Diệp Tâm ngẩng lên, thoáng mỉm cười:

-Không sao cả. Em sống rất tốt mà....

-Anh có chuyện muốn nói với em. Chúng ta sang nhà hàng phía bên kia nhé -Anh hạ giọng- Cách đây một con đường có quán bán bánh nhân ngọt rất ngon.

Diệp Tâm rất thích ăn bánh nhân ngọt. Khi họ còn hò hẹn, lần nào cô cũng gọi món này.

Thẩm Thanh Dương không quên. Nhưng đâu cần phải nhớ. Nhất là hiện tại, đã không còn như thế nữa rồi.

-Anh Khang,....Anh đưa Đào Đào vào trong giùm tôi nhé!- Cô bình thản- Tôi có chuyện muốn nói với anh Thẩm. Anh ấy là bạn cũ của tôi....

46. Chương 46: Đối Mặt

Lần đầu tiên gặp anh, là trong thang máy công ty.

Diệp Tâm mới đi làm được hơn tuần, chưa quen việc, thêm nữa là lời kháo nhau của các đồng nghiệp về “sếp trực tiếp” Nghiêm Thành là người khó tính, làm việc theo nguyên tắc. Diệp Tâm còn nhiều kỹ năng chưa thuần thục nên công việc vẫn có một số sai sót. Đồng nghiệp người mới thì cũng phải nỗ lực tìm cơ hội khẳng định mình, người cũ chẳng quan tâm đến một kẻ không quen biết, Diệp Tâm chẳng biết hỏi ai.

Sau cuộc gặp gỡ trong thang máy. Thanh Dương đã bắt chuyện với Diệp Tâm. Anh còn tận tình hướng dẫn nghiệp vụ, mỗi giờ tan tầm đều ở lại chỉ dạy thêm cho Diệp Tâm.

Con tim thiếu nữ từ từ rung động. Diệp Tâm biết rõ thân phận của Thẩm Thanh Dương, cũng biết gia đình anh giàu có nên có phần e ngại. Nhưng Thanh Dương đã trấn an cô bằng cách đưa Diệp Tâm tới gặp mẹ anh.

Trong ấn tượng của Diệp Tâm, bà Thẩm là người quý phái, khôn khéo. Song cô hơi sợ ánh mắt của bà.

Nó không phải là ánh mắt dịu dàng, đầy quan tâm của trưởng bối dành cho Diệp Tâm khi Thanh Dương giới thiệu hai người. Cô sợ, sợ tia nhìn lạnh lẽo lóe lên một cách kín đáo của bà. Vì lẽ đó, khi bà Thẩm đề nghị hôm nào đến nhà chơi, cùng bà vào bếp, Diệp Tâm liền tìm cơ hội tránh né ngay.

Bà Thẩm không vui vì điều ấy. Thanh Dương cũng trách cô không quan tâm đến mẹ anh.

Diệp Tâm khẽ nhắm mắt... Cô nhớ lại ngày xảy ra chuyện... Chiều hôm ấy bà Thẩm gọi cô đến nhà cùng nấu ăn. Nấu xong món canh ngâm nhĩ táo đỏ thì bà vui vẻ bảo cô: “Thanh Dương thích ăn món này nhất. Chiều nay nó lại phải ở lại công ty tăng ca đêm. Bà lại không tiện ra ngoài.”

Ngày định mệnh đó, bắt đầu từ lúc Diệp Tâm mang canh ngâm nhĩ táo đỏ đến cho Thẩm Thanh Dương. Nhưng công ty không còn ai cả, trong phòng chỉ còn Nghiêm Thành.

Chén canh ngâm nhĩ táo đỏ có thể bị bỏ phí, trong khi Nghiêm Thành chưa ăn uống....Diệp Tâm đã múc ra một chén cho anh.

Sau đó thì...

Sóng lưng Diệp Tâm chợt lạnh. Nghiêm Thành từng nói là anh bị bỏ thuốc. Song anh không nói, ai là người tính kế mình?

Bà Thẩm sao? Nên bây giờ Nghiêm Thành đang trả thù bà ấy sao?

-Anh họ cương quyết không giúp. Chỉ có em....Em thuyết phục anh họ. Anh chỉ có thể nhờ em.

Thẩm Thanh Dương mất mấy ngày tìm hiểu nguyên nhân mẹ gặp chuyện, đã tìm đến nhiều người nhưng họ đều nói, người muốn bà Thẩm trả giá đã sắp xếp vô cùng chu đáo, trừ khi người ấy chịu buông tay.

-Tôi không phải là Diệp Tâm nữa. Trên danh nghĩa, Diệp Tâm đã chết rồi.

Thẩm Thanh Dương không chớp mắt nhìn vào khuôn mặt bỗng trở nên lạnh giá của cô gái anh ta từng xem là một con cờ để đối chọi lại với Nghiêm Thành. Cô mua tặng anh áo, bề ngoài Thẩm Thanh Dương vui vẻ đón lấy, thực tế lại quăng vào một xó. Nếu Diệp Tâm không phải là cô gái Nghiêm Thành để mắt đến, anh ta cũng chẳng thèm quan tâm đến làm gì.

Nhưng....

Diệp Tâm ngốc nghếch, mua áo xong lại bày đặt trò đan áo, đan cho Thẩm Thanh Dương vài cái áo len. Cô thường nhắn tin với biểu tượng mặt mèo, chúc Thanh Dương ngủ ngon.

Khi Diệp Tâm hoảng sợ trong căn phòng giám đốc đóng kín. Máy ghi âm thu lại tiếng la hét, camera vẫn hoạt động. Thẩm Thanh Dương bỗng thấy đầu óc mình trống rỗng. Diệp Tâm thậm chí gọi tên anh, cầu cứu anh...

-Thanh Dương, cứu em....Cứu em với, Thanh Dương!

Cô khóc nức lên, van xin....lùi hẳn vào một góc. Nghiêm Thành dè cô xuống, Diệp Tâm kêu thét, chân đá loạn xạ, tiếng khóc như hàng vạn mũi dao, xoáy vào lòng của Thẩm Thanh Dương. Anh ta đã đứng dậy, bước tới một bước....Chìa khóa đã cầm trên tay....

Nhưng rồi....Cánh tay buông thõng. Mấy phút sau, tiếng Diệp Tâm kêu lên thống thiết. Âm thanh đầy oán hận, tiếng thở phì phò của đàn ông càng lúc càng đậm.

Qua camera, Thẩm Thanh Dương thấy cô thẫn thờ, nằm yên như người đã chết...Nghiêm Thành vẫn nằm dài trên người cô, hơi thở mãnh liệt, thân dưới thúc mạnh....Nước mắt....Nước mắt rơi lã chã trên má Diệp Tâm.

Cô khóc. Cô vẫn hi vọng Thẩm Thanh Dương tới kịp. Cô đâu biết, anh ta vốn đã đứng đó....Từ rất lâu rồi.

-Tiểu Tâm! Mẹ anh....

Tiếng nói ngừng lại ở cổ họng. Diệp Tâm lại nhìn anh ta bằng đôi mắt lạnh nhạt. Thẩm Thanh Dương không hề biết, cô lại có ánh mắt đáng sợ đó từ lúc nào?

-Tôi vốn nghĩ, tôi suýt chết là do Nghiêm gia muốn diệt khẩu. Ở nước ngoài, tôi được phẫu thuật là do anh sắp xếp. Thế nhưng, khi gặp lại anh ở Nghiêm gia, anh không hề biết tôi. Tôi nghĩ, có lẽ mình đã lầm....Giờ thì...

Cô bỗng nhiên bật cười. Nụ cười chua chát. Nụ cười đâm thẳng vào lòng Thẩm Thanh Dương một vết thương.

-Biết chuyện mẹ anh làm, tôi không tin là anh không biết gì. Đôi khi đừng nên tin vẻ bề ngoài. Anh...

Cô không nói nữa. Cũng không cần thiết phải vạch trần nhau ra nữa. Có lợi gì, hay chỉ có đau lòng.

-Chồng tôi nói, anh ấy sắp xếp thân phận là tôi đã chết. Hiện nay tôi là Du Hân Hân. Anh muốn giúp mẹ anh thì vào nói chuyện với anh ấy. Chỉ chồng tôi mới biết cách tháo gỡ chuyện anh ấy bày ra.

Rồi sau đó thế nào, Diệp Tâm không quan tâm nữa. Cô chỉ muốn ôm lấy Đào Đào ngay bây giờ....Ôm lấy Đào Đào và khóc. Giữa muôn vàn âm mưu trùng điệp, một nạn nhân như cô -chỉ là vật hy sinh cho những con người đó tha hồ chà đạp. Ba mẹ cô cũng vậy. Họ có lỗi gì đâu chứ? Tại sao lại buộc họ phải đánh đổi nhiều thứ. Họ chỉ muốn bảo vệ con gái, lấy tư cách gì mà những người này lợi dụng họ, đẩy họ vào bước đường cùng?

Tranh đoạt...Họ muốn thì cứ mà đi tranh đoạt, song tại sao lại phải liên lụy người khác? Có ai muốn mình sinh ra làm vật hy sinh, làm thứ đồ lợi dụng cho người ta chà đạp, cho người ta đạt được mục đích của mình đâu?

47. Chương 47: Cảm Giác Yên Ổn

Khi Nghiêm Thành về đến nhà, Đào Đào đã ngủ say.

Như lẽ thường, anh hôn con, đắp mền lại cho Đào Đào. Gối của Đào Đào được đặt nằm ở giữa, hai bên là hai chiếc gối người lớn đặt song song.

Tay Nghiêm Thành ngưng lại trong khoảng không đôi chút. Chiếc tủ cạnh giường đặt một bộ quần áo ở nhà của đàn ông.

Anh cảm lấy, không nói không rằng bước vào phòng tắm. Không khí im lặng, nhưng lại tạo cho Nghiêm Thành cảm giác ám áp tận đáy lòng.

Được chăm sóc, được quan tâm...Thật là hạnh phúc. Đó cũng là lý do Nghiêm Thành vốn lạnh lùng, khô khan lại có thể vì một tách trà gừng của cô thư ký nhỏ năm ấy mà ngăn người, mà luyến tiếc mãi không nỡ uống. Tình yêu với anh không phải là cảm giác nồng cháy mãnh liệt. Đơn giản chỉ là một nụ cười, một sự lưu luyến âm thầm....

Khi Nghiêm Thành tắm xong, tóc vẫn còn bọt nước. Bên ngoài Diệp Tâm đang đắp lại mền lần nữa cho Đào Đào.

Thấy anh, cô cười nhẹ....Và bỗng hỏi Nghiêm Thành:

-Anh nói chuyện với em một lúc, có được không?

Phía trên phòng lớn là sân thượng rộng. Hai người ngồi trên ghế, đối diện nhau.

Diệp Tâm xoa tóc. Khuôn mặt trắng nõn nhìn thẳng vào anh.

-Em sẽ sống với tên Du Hân Hân suốt đời sao?

Nghiêm Thành im lặng...Về đêm tĩnh của Diệp Tâm đêm nay khiến anh không khỏi bối rối. Dù biết trước sau gì cũng phải đối diện....Nhưng....

-Em biết, điều đó là tốt nhất. Nhưng em còn ba mẹ, còn quá khứ....Còn rất nhiều chuyện....- Cô ngừng lời- Diệp Tâm biến mất hay là đã chết....Sẽ rất bất lợi cho bà Thẩm, phải không?

Ngày ấy, trong phòng khách, Nghiêm Thành và Nghiêm lão phu nhân đã nói về chuyện năm xưa. Bà Thẩm mới là chủ mưu của việc “truy cùng giết tận”. Bà ấy muốn gì?....Cô từng không muốn nghĩ đến nữa. Song trốn tránh cũng chẳng phải là một cách hay.

Sự thật....Diệp Tâm vẫn muốn Nghiêm Thành thành thật nói cho cô nghe. Rốt cuộc là....

-Bà ấy thuê sát thủ giở trò trong xe. Ba mẹ em là do bà ấy dùng một số mối quan hệ, buộc ba em phải nghỉ hưu sớm....Mẹ em....

Mẹ gặp một tai nạn nhỏ, sau đó tái phát bệnh. Ba để có tiền chữa trị đã chấp nhận lời đề nghị của cơ quan, làm đơn xin nghỉ hưu sớm. Họ lừa ông ký vào một bản cam kết. Sau khi có quyết định chính thức nghỉ việc, số tiền ba cô nhận được chỉ là ba tháng lương bồi thường ít ỏi, trợ cấp hàng tháng một ngàn ba trăm tệ. Bệnh của mẹ lại cần rất nhiều tiền. Ba phải bán nhà. Lại có người mua với giá thấp, buộc ba mẹ cô rời khỏi căn hộ kỷ niệm mấy mươi năm.

Ba có kể về sự giúp đỡ của một người bạn cũ. Sau đó thì như cô đã biết, ba mẹ được cậu đưa về quê...

Người bạn cũ?

-Khi anh tìm đến thì họ đã ra tay với ba mẹ em. Anh chỉ có thể giúp ba em....

-Như một cách bồi thường?

Nghiêm Thành lại im lặng. Diệp Tâm là một cô gái dịu dàng. Nhưng khi người dịu dàng không còn khả năng chịu đựng, chỉ sợ là....

-Em cũng không biết....Nhưng thật tình, em có cảm giác mình giống như một con rối- Diệp Tâm ghen ngào- Em giống như một con rối bị anh bày trí vậy. Chuyện giải phẫu, chuyện em muốn trả thù anh....

Nghiêm Thành đã biết hết. Anh để yên, nhìn cô như một con ngốc diễn trò...Diễn trò chỉ mình xem....

Diệp Tâm khóc. Tim Nghiêm Thành nhói lên.

Năm năm trước, nếu anh can đảm bước lên trước một bước. Nếu anh không suy nghĩ quá nhiều, để cô trở thành bạn gái, rồi là công cụ cho Thẩm Thanh Dương lợi dụng, có lẽ năm năm thời gian này Diệp Tâm đã không phải khổ đau nhiều như vậy. Đã không phải nhìn mình trong gương mà cảm thấy xa lạ. Không phải mượn một thân phận khác đến gần anh.

Nghiêm Thành bắt giác ôm lấy cô. Vòng ôm rất ấm. Giọng nói của anh cũng ấm lạ lùng:

-Anh xin lỗi....

Lời xin lỗi, bản thân anh cũng thấy rất nghịch tai.

Nhưng ngoài lời nói đó, Nghiêm Thành vốn không biết nói gì. Bất chấp mọi chuyện anh làm đều muốn tốt cho cô đi nữa, Nghiêm Thành cũng đã gây ra không ít tổn thương, không chỉ ỉn, cho Diệp Tâm mà còn cả những người không liên quan đến họ. Lỗi lầm ấy, đâu chỉ một lời xin lỗi là xong.

-Em không cần anh xin lỗi -Diệp Tâm vùng khỏi tay Nghiêm Thành, giọng chột trở nên tha thiết- Em chỉ muốn sống yên ổn....Em không muốn sóng gió với Đào Đào nữa. Anh có làm được không?

Trả lại cuộc sống bình yên như chưa từng xảy ra bão tố. Hiện giờ Diệp Tâm chỉ mong muốn vậy thôi.

-Em không muốn trả thù gì nữa. Đào Đào chúng ta còn rất nhỏ. Con gái nhờ đức cha.

Cô nói nhỏ nhẹ. Đôi môi hồng chạm khẽ vào má Nghiêm Thành....

Thù hận....Oán giận....So với một nụ cười con trẻ, chỉ là gió thoảng mây bay.

Nghiêm Thành ngẩn người. Anh bắt gặp nụ cười trên đôi môi mọng đỏ. Diệp Tâm cười với anh. Nụ hôn nhẹ lại khiến lòng anh như rơi vào biển mây mờ hạnh phúc. Nghiêm Thành kéo cô vào lòng, giọng cũng thật nhẹ nhàng:

-Anh biết rồi....

Chỉ đơn giản như vậy. Diệp Tâm không hỏi nữa.....Nghiêm Thành trong lòng cô, trước khi gây ra chuyện luôn là một người khiến cô vừa sợ hãi vừa kính trọng....Nếu...nếu giữa cả hai không có cách trở thân phận, có lẽ Diệp Tâm sẽ làm theo cảm giác của mình, thật sự hướng về anh, bày tỏ sự ngưỡng mộ và rung động với Nghiêm Thành....

Trong đêm vắng, những vì sao lấp lánh. Dưới sân thượng, Nghiêm Thành khẽ khàng cúi xuống. Diệp Tâm cuối cùng đã hé môi chờ đợi....Nụ hôn đầu tiên cam tâm tình nguyện của hai người....

Ở một nơi khác, chàng thanh niên mân mê tấm ảnh của người thiếu nữ có nụ cười như mùa thu tỏa nắng...Nụ cười khiến lòng người thanh thản, tiếc là....mãi mãi không còn có thể nhìn lại nữa rồi.

48. Chương 48: Chương 47.1: Mục Đích Của Mỗi Người]

Buổi sáng hôm sau, báo chí đăng một tin chấn động:

Thẩm phu nhân -cô ba của Nghiêm thị bị cảnh sát câu lưu, sau đó chính thức tạm giam vì tình nghi liên quan đến vụ mưu sát Diệp Tâm năm xưa.

Diệp Tâm không phải bị tai nạn, là bị người hãm hại.

Không ít ý kiến đòi lật lại vụ án năm xưa, điều tra lại từ đầu. Diệp Tâm là bị người cưỡng bức, sau đó giết người để bịt miệng hay sao?

Tin tức hỗn loạn.

Bộ phận quan hệ công chúng của Nghiêm thị làm việc vô cùng vất vả. Luật sư riêng của nhà họ Nghiêm cũng vội vã vào cuộc. Nhưng cảnh sát trưng ra không ít bằng chứng. Đám sát thủ ngày xưa bị bắt, đứng ra chỉ chứng bà Thẩm.

Cổ phiếu Nghiêm thị xuống thấp tới mức kỷ lục. Đại hội cổ động được triệu tập nhanh chóng. Nghiêm Thành lại bất ngờ “ngã bệnh” trong khoảng thời gian nước sôi lửa bỏng này.

Nghiêm lão phu nhân không kiềm được cơn tức giận. Thái độ như vậy, khác nào công khai chống đối bà....Chống đối vì ngăn cản không cho nó cưới cô gái kia làm vợ hay sao?

-Thưa lão phu nhân, cậu Nghiêm....

-Gọi điện thoại cho nó....Không được...- Bà chột hạ giọng- Chú....chú đến biệt thự, đưa ta đến biệt thự của nó. Ta....

Mạnh Bằng nhếch môi. Bà nội cao ngạo đã chịu nhường một bước sao?

Anh họ thật có bản lĩnh. Bản lĩnh dồn người vào bước đường cùng.

Thật hứng thú, hứng thú chờ xem.

Xe của tài xế chưa kịp ra khỏi biệt thự, bên ngoài Nghiêm Thành bỗng lái xe vào.

-Bà nội....

-Anh....

Nghiêm Thành không đến một mình. Theo sau anh là người phụ nữ từng giúp việc trong nhà- Du Hân Hân.

Khác với vẻ giản dị ngày trước, hôm nay cô mặc váy, tóc bới hơi cao, để lộ chiếc cổ thon. Khuôn mặt trang điểm nhẹ, thoáng hồng lên, như một trái anh đào.

Xinh đẹp. Nhưng mà....

-Con chào bà nội.

Nghiêm lão phu nhân vẫn nhìn Du Hân Hân bằng đôi mắt ghét bỏ. Nhưng bà cố nén, không bài xích cô nữa, chỉ hắt hàm:

-Ngồi đi!

Bàn tay nhỏ bé trong tay Nghiêm Thành vẫn bị nắm chặt. Nghiêm lão phu nhân không hổ là người xuất thân danh giá. Tình thế bất lợi nhưng bà vẫn tỏ ra hết sức thông dong:

-Con đã đăng ký kết hôn với Hân Hân rồi.

Đôi mày từng rất đẹp của Nghiêm lão phu nhân nhíu lại. Nhưng bà vẫn nhẹ nhàng:

-Về báo tin, hay muốn bàn điều kiện? Con...Con muốn gì, cứ nói thẳng với nội đi!

Đủ lông đủ cánh, đã đến lúc bay?

-Con chỉ thông báo với nội chuyện đó- Nghiêm Thành đặt chén trà xuống bàn- Con cũng đã gửi đơn trong phòng nhân sự, chính thức từ chức.

Như tiếng sấm nổ bên tai vậy. Không chỉ Nghiêm lão phu nhân mà cả Mạnh Bằng cũng không khỏi bất ngờ:

-Con nói gì?- Nghiêm lão phu nhân đứng bật dậy- Mấy năm qua con quen thuộc với chuyện trong Nghiêm thị....Giờ có chuyện, con lại muốn....

-Thật ra con cũng chỉ là một giám đốc bù nhìn thôi- Nghiêm Thành nhếch môi- Mọi việc đều nằm trong tay nội. Dù sao nầy quyền lợi của con có tăng lên chút ít, nhưng cuối cùng....vẫn nằm trong khống chế của nội. Vậy thì chức Tổng giám đốc phụ trách kinh doanh đó, ai làm mà không được phải không nội?

Ngực bà nghẹn lại. Nghiêm thị lớn mạnh, công lao Nghiêm Thành rất lớn. Nhưng đúng là anh vẫn bị kiềm kẹp bởi một số ràng buộc từ sự can thiệp của phía trên, mà tiêu biểu là Nghiêm lão phu nhân.

-Con muốn toàn quyền quyết định chuyện công ty sao?

-Không ạ -Nghiêm Thành nhún vai -Con không hứng thú nữa. Hiện giờ con chỉ muốn nghỉ ngơi cùng với vợ con thôi.

Nghiêm lão phu nhân từng dùng cái ghế Giám đốc, khống chế Nghiêm Thành bằng cách tước lấy những gì anh đang có. Nhưng bây giờ Nghiêm Thành lại chủ động rời xa chúng khiến bà bỗng rơi vào lo sợ. Bà còn gì để khống chế Nghiêm Thành đây?

Không lẽ....

-Đều là người trong nhà, chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ không có....- Bà nhìn sang Du Hân Hân- Con đãi tiệc đi. Nhà ta cưới con dâu phải long trọng một chút. Không thể....

-Không thể để người ta cười nhạo- Nghiêm Thành ngược mắt lên- Nhưng vợ của con không cần những thứ đó. Chúng con muốn đơn giản.

-Sao cũng được -Bà ngắt lời- Con mới cưới vợ, không làm rình rang thì cũng phải có một bữa tiệc ra mắt. Tiếc là cô Út con đang gặp chuyện, nhà ta....

Dù thế nào, bà Thẩm cũng là con ruột. Vẫn hơn....

Nghiêm Thành cười nhẹ, nắm tay Du Hân Hân:

-Cô Út tốt hơn vẫn ở trong đó. Vẫn hơn ở ngoài, khiến vợ con nghĩ tới chuyện cũ lại đau lòng.

Nghiêm lão phu nhân yên lặng. Sườn mặt của Hân Hân nhìn nghiêng, bà lại thấy....thấy rất giống một người.

Nghiêm Thành vẫn nắm tay vợ, giọng nhẹ tênh:

-Vợ con tên thật là Diệp Tâm. Nhờ cô Út, cô ấy mới thay da đổi thịt thể này. Thật sự phải nhờ cô Út.

Bàn tay Thắm lão phu nhân lạnh toát. Bà chợt hiểu ra. Nhưng Nghiêm Thành không để cho bà nói, chỉ lạnh lùng:

-Giờ con cảm thấy hơi mệt. Chúng ta về thôi em....

Hai người đã ra tới cửa mà Nghiêm lão phu nhân còn thẫn thờ đứng một chỗ. Bà không ngờ....không ngờ chuyện năm xưa bỗng quay trở lại. Con gái bà dù tùy tiện, dù ngoan cố, có phần tàn nhẫn nhưng nó làm mọi chuyện cũng vì Nghiêm gia, vì lợi ích của gia tộc này.

Bên ngoài Nghiêm Thành cho hai tay Diệp Tâm vào túi áo, hà hơi cho ấm. Cục diện rối rắm, cô cũng không biết Nghiêm Thành sẽ xử lý thế nào? Anh từ chức, thật ra là muốn gì?

-Chiều nay cả nhà chúng ta đi Thanh Đảo nghỉ hay về nhà em thăm ba mẹ đều được. Anh đang rảnh, chúng ta cùng đi đi!

Quả thật là rảnh rỗi? Diệp Tâm để yên tay mình trong lòng bàn tay mảnh khảnh, có phần thô ráp. Cô đứng lại, bàn tay nhỏ nhắn của nắm lấy tay Nghiêm Thành:

-Chỗ cậu em cũng rộng, yên tĩnh. Chúng ta về đó đi anh!

Nghiêm Thành đã gửi email cho Thạch Tư Nhiên. Chiều nay cổ phiếu Nghiêm thị sẽ được thu mua càng nhiều càng tốt. Đó cũng là điều kiện trao đổi cùng Thạch Tư Nhiên, tạo điều kiện để anh ta chiếm lại hai mẹ con Nhiếp Ân và Tiểu Lạc.

Tiếc là...người chứ đâu phải món hàng mua bán, Thạch Tư Nhiên chỉ là đối tác trong một cuộc chơi.

Nghiêm Thành gạt nhẹ một chiếc lá bé xíu trên vai Diệp Tâm. Tóc cô cũng dài ra không ít. Anh mỉm cười:

-Chúng ta đặt vé hạng thương gia vậy. Cũng phải mua ít đồ cho ba mẹ vợ rồi.

Trước bão tố thường yên tĩnh. Chỉ là xem sự yên tĩnh ấy kéo dài được bao lâu?

49. Chương 49: Chương 47-2

Ba người trong một gia đình nhỏ, về quê của ông bà Diệp, thực sự rất vui.

Đào Đào đã từng gặp ông bà ngoại, ông cậu, quần quýt theo ông bà làm cỏ ngoài vườn, hái hoa quả suốt. Nhà họ có một vườn đào nho nhỏ, đang mùa bội quả. Cô bé con bốn tuổi quanh quẩn ngoài mấy bụi hoa đào, thấy sâu thì sợ đến mức hét lên, chạy sau lưng ông cậu nhưng rồi vẫn tiếp tục lon ton theo chân họ, chơi mê mải đến chiều.

Đối với “chàng rể từ trên trời rơi xuống” là Nghiêm Thành, ông bà Diệp không khỏi ngỡ ngàng. Sự kiện năm năm trước là một vết thương khó lành trong lòng họ. Tuy nhiên, Nghiêm Thành lại tỏ ra chân thành, đúng mực. Đào Đào lại yêu thương ba mình như thế, một tiếng “ba”, hai tiếng cũng “ba” khi cùng họ đi chơi.

-Con không hối hận chứ?

Ông Diệp hỏi đơn giản. Diệp Tâm cũng nhẹ nhàng:

-Không ạ! Con không hối hận....

Tình cảm -chưa có gì là chắc chắn. Nhưng Diệp Tâm không phải là cô gái mười mấy, hai mươi tuổi nữa. Cô có nhiều lý do để cân nhắc. Nghiêm Thành không phải là kẻ lòng lang dạ sói như cô từng nghĩ. Anh yêu thương con gái, chỉ có cha ruột mới có thể bảo toàn và chu tất cho con bé. Đào Đào dù sao cũng là con gái. Chuyện trên đời lại biến ảo vô thường. Diệp Tâm rồi cũng phải chọn ình một chỗ nương tựa. Thế thì chọn giữa một kẻ xa lạ và cha của con mình, Nghiêm Thành vẫn làm cô yên tâm hơn.

Đó là toàn bộ lý do cho sự chọn lựa....Chỉ có vậy thôi sao?

Vậy thì ánh mắt, thái độ dịu dàng của Nghiêm Thành với hai mẹ con....Những lời nói, việc làm anh đã làm cho họ....Cảm giác tim nhè nhẹ run lên khi anh hạ môi xuống vâng trả ột cái hôn?

Tất cả là gì? Chỉ đơn thuần vì mong muốn Đào Đào có ba sao?

Diệp Tâm nắm lấy bàn tay gầy guộc, chai sần của cha, nhìn thấy những lo âu trong mắt mẹ. Cô mỉm cười. Đã lâu rồi nụ cười tươi rạng rỡ thế này không hiện lên trên môi của Diệp Tâm.

-Con gái lớn rồi ạ. Ba mẹ đừng lo....

Làm cha mẹ, sao có thể không lo cho con cái. Nhưng đứa con nào rồi cũng phải lớn lên.

Ông bà Diệp nhìn nhau như trao đổi. Rồi ông Diệp cũng khoát tay:

-Tùy con vậy. Miễn con và Đào Đào được vui vẻ, vậy là tốt rồi....

Họ khuất sau cánh cửa. Diệp Tâm thoáng ngẩn người.

Vui vẻ....Hạnh phúc....Có thể chăng?

Nghiêm Thành đứng nhìn ba người trong một góc khác. Anh cũng nhìn thấy vẻ hoang mang, phân vân trên mắt Diệp Tâm. Lời nói của cô....có chút không chắc chắn. Lòng Nghiêm Thành chùng xuống. Đến bao giờ....?

Điện thoại của anh reo lên bên hông. Nhìn số hiển thị, Nghiêm Thành không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ lách vào một góc khác, đảm bảo không để Diệp Tâm nghe được đối thoại của mình.

-Thế nào rồi?

-Vẫn đang thu mua cổ phần của Nghiêm thị. Phía Thạch tổng đã rót một số vốn khá lớn cho chúng ta.

-Phía bên nhà thế nào?

-Lão phu nhân cũng đã dặn dò dồn toàn lực. Dự định rút vốn ở hai dự án để tham gia giữ cổ phiếu của Nghiêm thị.

Nỗi sợ hãi của những danh gia vọng tộc là nhìn những thứ mình dày công xây dựng bấy lâu nay sụp đổ. Bà nội muốn giữ lại Nghiêm thị, phải bỏ ra một số vốn rất lớn nhằm tranh giành cổ phần với bên ngoài. Nghiêm Thành là đứa cháu đang nấp trong bóng tối, đang có sự hỗ trợ tài chính theo thỏa thuận của anh và Thạch Tư Nhiên.

Mỗi người đều có lựa chọn và mục đích. Thạch Tư Nhiên từng có trong tay tất cả. Nhưng anh ta buông bỏ nó để đeo đuổi mục đích trả thù. Khi hạ hê cho là mình báo xong thù hận cũng là lúc anh ta mất đi tất cả. Trái tim con người mềm yếu nhưng cũng là thứ sắt đá nhất nếu đã bị tổn thương.

Nhiếp Ân cũng từng sống trong thù hận. Không biết rồi có thể tự thoát ra không?

-Làm tiếp chứ?

Giọng nói phía bên kia khiến Nghiêm Thành bừng tỉnh. Trước khi gặp Thạch Tư Nhiên, anh đã có một lời hứa. Bây giờ là lúc phải hoàn thành....Thạch Tư Nhiên....cũng chỉ là một bước trong toan tính của anh thôi.

-Cứ tiếp tục. Đến gặp bà Thạch. Không cần quan tâm đến Thạch Tư Nhiên.

-Vâng....

Tiểu Lạc là một đứa trẻ đáng thương. Nhưng nó cũng là người mạnh mẽ khi lựa chọn. Như Nghiêm Thành vậy. Một khi đã quyết định, phải nắm chắc phần thắng, phải đi tới bước cuối cùng, dù tổn thương rất nhiều người.

-Ba ơi....

Đào Đào cầm theo giỏ đào chín cây giòn ngọt, chạy ủa vào lòng Nghiêm Thành. Nghe tiếng cười khanh khách của con gái, Diệp Tâm cũng bước ra vườn....Tầm mắt hai người chạm nhau.

Nghiêm Thành cười nhẹ. Và anh cũng ngẩn ngơ khi thấy -Diệp Tâm cũng đang mỉm cười. Nụ cười thật tự nhiên, dịu dàng mà Nghiêm Thành đã thấy ngay lần đầu tiên anh gặp cô giữa văn phòng....

50. Chương 50: Kịch Thích

Lạc Mỹ Viên là một trong những nhà hàng sang trọng nhất trong vùng, đa số khách hàng đều là người giàu có. Đây cũng là nơi hẹn hò ngày xưa của Nhiếp Ân và Thạch Tư Nhiên.

Có lúc hai mái đầu đã cùng chụm lại. Tiếng cười từng vang khắp gian phòng này.

Bây giờ vẫn hai con người năm cũ. Chỉ là mắt đã nhuốm bao nhiêu oán hận. Nước mắt đã rơi, vùi lấp một mảnh tình.

-Tiểu Lạc không phải là con anh....

Nhiếp Ân không muốn giấu giếm nữa. Con người này vốn đầy toan tính, lại có không ít thủ đoạn. Cô dù không còn giống như cô gái ngây thơ chỉ biết tình yêu ngày trước song so về thủ đoạn, toan tính vẫn không thể sánh với Thạch Tư Nhiên.

Vậy mà anh ta không hề tỏ ra bất ngờ, chỉ lẳng lặng nhìn cô:

-Anh biết chứ...Con của chúng ta....

Thạch Tư Nhiên đau đớn. Đứa con của họ chưa hề được nhìn thấy ánh mặt trời...Tất cả chỉ vì thù hận. Tưởng sau khi đạt được mục đích sẽ hạnh phúc, sẽ hả hê nhiều lắm. Song, nhìn lại – mình buộc người ta trả giá, thực ra mình cũng là người mất quá nhiều.

-Anh đã biết....Vậy tại sao....vẫn để cho Tiểu Lạc...? Anh muốn gì?

Thời gian gần đây, Thạch Tư Nhiên thường xuyên đến thăm Tiểu Lạc, còn mấy lần đưa cậu bé về nhà. Bà Thạch cứ tưởng đó là con của anh ta và Nhiếp Ân nên hết lòng thương yêu. Đối với việc Thạch Tư Nhiên muốn trở lại với vợ cũ cũng không có ý định phản đối. Tất cả là vì Tiểu Lạc – “cháu nội” của bà.

-Chỉ là một đứa bé thôi. Nếu em muốn...Cũng có thể tiếp tục nuôi nó. Có thể....

Vì “nó” sẽ tạo thành cầu nối. Vì nó mà bà Thạch sẽ không gay gắt phản đối con trai mình. Nhiếp Ân lại gần bó với Tiểu Lạc như vậy, làm sao mà....

Trong ngôi biệt thự của Thạch Tư Nhiên, bà Thạch không rời mắt khỏi Tiểu Lạc. Càng nhìn càng thấy thẳng bé đáng yêu. Cháu của bà....Vì cháu mà chấp nhận cô ta cũng được. Tiểu Lạc quăn quýt với mẹ như vậy.....Thật ra thì....

-Bà ơi!

Tiểu Lạc đang mỉm cười với bà. Nụ cười như thiên sứ, bừng sáng cả khuôn mặt trẻ thơ.

-Bà ơi, con nhận được cái này....Là gì vậy bà ơi!

Trên tay Tiểu Lạc là một hồ sơ khá dày. Bà Thạch cầm túi hồ sơ, bên ngoài có ghi tên Thạch Tư Nhiên:

-Là của “ba ba” phải không bà?

Bên trong vẻ ngoài thiên sứ là một trái tim lạnh lùng. Người phụ nữ này vô cùng cứng chiều cậu bé. Tuy nhiên sự cứng chiều chỉ dành cho con cháu mình. Bà ta không hề có ý nghĩ thương hại người khác. Chỉ có bà biết đau, bà biết hận. Nhiếp Ân mất đi gia đình, là một nạn nhân trong cuộc trả thù của con trai bà –cũng là một chuyện đương nhiên.

Giờ đây tay bà ấy lại đang run rẩy. Run rẩy vì kết quả nằm ngoài dự đoán của bà.

-Bà ơi, có chuyện gì vậy bà? Bà ơi!

Đó là một bản kết quả xét nghiệm. Kết quả cho biết – sau một tai nạn, Thạch Tư Nhiên đã không còn khả năng sinh con.Vậy thì....Tiểu Lạc....Tiểu Lạc thực sự là....

-Bà ơi, bà sao vậy bà?

Khuôn mặt bà Thạch tái xanh rồi lại đỏ ửng. Trái tim bà như bị ai bóp chặt. Tiểu Lạc vẫn tiếp tục vở diễn của mình.

-Bà mệt hả bà? Để con gọi điện cho ba ba nha? Nha bà....

-Không....Không -Bà Thạch cắt ngang lời Tiểu Lạc, có hơi sáng giọng- Không nên....

-Nhưng không gọi cho ba ba thì không gọi ẹ con được đâu ạ -Đôi mắt Tiểu Lạc vẫn trong veo, lời nói lại tỏ ra vẻ bí ẩn- Con nói cho bà nghe bí mật này nha....Mẹ con không thích bà đâu. Nhưng mẹ lại nói, con phải cố gắng lấy lòng bà. Làm cho bà thích con. Bà thật thích con....

Người phụ nữ này rất dễ bị kích thích. Tiểu Lạc nhìn khuôn mặt biến đổi, không còn bình tĩnh nổi mà lòng không hề gợn sóng. Trong “làn lừa gạt” này lại có thể cho bà ta ném mùi cay đắng cũng là một cảm giác không tồi.

-Mẹ...mẹ con....mẹ con nói như vậy? Nói như vậy thật sao?

-Dạ....-Tiểu Lạc gật đầu, rồi sau đó lại tỏ ra sợ hãi, cuống quýt thấy rõ- Nhưng bà....bà không được kể ẹ con nghe nha...”Ba ba” cũng vậy.

-Tư Nhiên....À, không -Ba ba con cũng biết chuyện này sao?

-Dạ....-Tiểu Lạc “hồn nhiên”- Con nghe ba ba và mẹ nói cứ cố gắng lấy lòng bà là được. Phải làm cho bà thương Tiểu Lạc thì....

-Thì mới dễ qua mặt, dễ lừa gạt ta có phải không? -Cơn giận của bà Thạch đã lên tới đỉnh, bất thành linh bóp mạnh vai Tiểu Lạc, giọng cất cao- Hai mẹ con xem ta là bà già lú lẫn....Cô ta....Hồ ly tinh đó. Cô ta....

Nhất định là còn ghi hận chuyện cha cô ta bị Tư Nhiên cướp đi tất cả. Hôm nay cô ta trở về, bày ra một đứa con không máu mủ cùng họ Thạch, mục đích cuối cùng nhất định là....

-Bà không được nói mẹ con là hồ ly tinh.- Tiểu Lạc vùng vẫy, bất thành linh hét lên- Mẹ con không phải là hồ ly tinh. Mẹ con....

Cậu bé bất ngờ thay đổi. Khuôn mặt thanh tú trở nên âm u. Môi nhếch lên, không có vẻ gì giống một đứa trẻ chưa trưởng thành.

-Là do “ba ba” bám theo mẹ. Ba ba nói với mẹ, cứ nói con là con trai của ba mẹ là được. Ba ba nói ba ba không sinh con được, con của mẹ cũng là của ba. Con của ba mẹ thì....

Những gì Tiểu Lạc nói ra sau đó khiến bà Thạch gằn như ngã quỵ. Sự thật thì....

-Con ba mẹ đã chết rồi. Bà biết không, là bị hại chết đó...Mẹ con nói là do quả báo. Bà trọn đời sẽ không có cháu. Bà chỉ là một bà già ích kỷ....Bà cô độc một mình. Mẹ tôi tội nghiệp bà. Tôi cũng tội nghiệp bà...Ngay cả con bà cũng muốn gạt bà. Con bà không muốn nói chuyện, không muốn ở gần bà....

Điểm yếu của Thạch Tư Nhiên, nếu có chính là Nhiếp Ân và người phụ nữ này. Một người phụ nữ chỉ biết nhìn thấy bất hạnh của mình. Bà ta không đủ bao dung, không đủ tình thương để cảm thông cho người khác. Kích thích bà ta là một chuyện hết sức dễ dàng....

Tiểu Lạc nhìn bà ta ôm ngực, khụy xuống với vẻ bình thản. Song giọng nói khi gọi cấp cứu lại tràn đầy lo sợ, còn đút quăng....

-Nhờ cấp cứu đến nhà....gấp. Bà rớt con....Bà té rồi....Con....

Nếu xe cấp cứu đến không kịp thì sao nhỉ? Bà ta....bà ta liệu có chết không?

Không quan trọng. Bao năm cùng Nhiếp Ân hợp tác, hôm nay đối tượng bị lừa đảo lại có cả phần cô.

Vì mục đích bấp chấp thủ đoạn...Dù sao Tiểu Lạc cũng đã bước lên rồi.

51. Chương 51: Chương 49-1: Mục Đích Thực Sự

Thạch Tư Nhiên nhận được điện thoại, vội vã vào bệnh viện ngay.

Nhiếp Ân cũng đi theo anh ta. Khuôn mặt tái mét, lo lắng không tránh khỏi. Vậy mà nói là đã quên sao?

Tiểu Lạc ngồi trên chiếc ghế chờ bên ngoài phòng cấp cứu đã lâu. Bà Thạch phát bệnh, hiện tạm thời qua cơn nguy hiểm. Chỉ tiếc là....

-Cô ta....Bảo cô ta ra ngoài ngay. Ra ngoài....

Bà Thạch vừa nhìn thấy Nhiếp Ân đã hét lên giận dữ. Nỗi đau bị lừa gạt, phần lớn đến từ việc quá hy vọng. Tiểu Lạc....Tiểu Lạc đáng yêu như vậy, tại sao lại không phải là cháu của bà. Thạch Tư Nhiên là đứa con trai duy nhất. Không lẽ....không lẽ nó lại trở nên như vậy sao?

-Mẹ...

-Nói ẹ biết....- Tay vẫn còn cầm kim truyền dịch, đầu ong ong đau đớn nhưng bà Thạch Vẫn cố gượng hỏi con- Cái đó....Có thật không?

-Sao ạ?

-Chuyện...đó....Chuyện con...con không thể...không thể có con....

Thạch Tư Nhiên khựng lại. Anh ta nhớ đến thứ lúc này nhìn thấy ở nhà. Là một tập giấy tờ. Giấy gì đây? Sao lại có thể khiến mẹ kích động như vậy? Rốt cuộc là....

....-Tiểu Lạc à....

Tiểu Lạc nằm gọn trong lòng Nhiếp Ân, thản nhiên lau nước mắt cho cô. Chị gái này gần đây rất thích khóc. Vậy mà cứ luôn miệng bảo sẽ che chở cho người ta....Thật là....

-Em muốn gì?

Thạch Tư Nhiên thành linh xuất hiện. Trên tay anh ta là một xấp hồ sơ. Nhiếp Ân chưa kịp đứng dậy, mớ giấy tờ đã tung tóe dưới sàn nhà.

-Em giải thích đi!

Mỗi người đều có một giới hạn, một cảm kị nhất định. Trong lòng Thạch Tư Nhiên, đó là mẹ anh ta.

Bà Thạch chờ mong cháu. Dù bà có là người toan tính, có đối xử khắc nghiệt, có ghét bỏ Nhiếp Ân đi nữa, bà cũng là người thân duy nhất trong đời, là điểm yếu chí mạng trong lòng Thạch Tư Nhiên. Ai động đến bà cũng không được, cho dù đó có là người con gái anh ta yêu, anh ta làm lỡ cả cuộc đời cô gái ấy vì thù hận. Mà thù hận này sở dĩ trở nên sâu nặng, phần lớn cũng do người mẹ đã không ngừng gieo vào đầu Thạch Tư Nhiên.

-Giải thích gì?

-Báo cáo được làm rất công phu, còn có con dấu của bệnh viện lớn. Nghề của em là lừa đảo. Tạo ra hồ sơ y khoa báo cáo tôi vô sinh, thực sự em muốn gì?

Tiểu Lạc dù trưởng thành lớn cũng chỉ là một đứa trẻ. Nhưng nó lại làm tổn thương mẹ của Thạch Tư Nhiên. Anh ta không hề yêu thương Tiểu Lạc, hẳn sẽ làm gì thẳng bẻ đã dám chạm đến mẹ hắn đây?

-Ba ba....

Tiểu Lạc bỗng nhiên kêu lên. Thạch Tư Nhiên kinh ngạc. Tiếng ba ba khiến anh ta như tê liệt. Đáng lẽ ra....

-Ba ba ơi, ba ba đừng giận mẹ...Mẹ không biết gì hết....Có người...có người bảo Tiểu Lạc đưa cái đó cho bà nội coi. Bà nội coi xong sẽ không còn tức giận với mẹ nữa. Tiểu Lạc không biết, không biết lại làm bà nội giận. Xin lỗi ba ba....Xin lỗi ba ba....

Thạch Tư Nhiên cũng từng đóng kịch. Nhưng chỉ đóng khi lớn. Anh ta không biết trong thế giới của những kẻ lừa đảo, tuổi tác không phải là vấn đề lớn. Quan trọng là ai diễn giỏi nhất. Ai là người đưa người khác vào mê cung lừa đảo của mình.

Nhiếp Ân cũng không đoán được hành động và suy nghĩ của Tiểu Lạc. Dù đây có là một vụ “làm ăn riêng” đi nữa thì ai là người thuê Tiểu Lạc? Là người đang thao túng mọi chuyện. Báo cáo vô sinh của Thạch Tư Nhiên, thật ra nhằm mục đích gì?

-Ai...Là ai đã làm vậy? Ai muốn con....

-Là...là....một bà bà ạ -Tiểu Lạc lắc đầu, giọng vẫn còn sợ hãi- Bà bà nói....Chỉ cần chọc cho bà nội tức giận, ba nghĩ là mẹ làm sẽ không ăn hiếp mẹ....Bà ấy cũng....cũng cho tiền Tiểu Lạc nữa....Tiểu Lạc có nhiều tiền, có thể làm nhiều thứ. Rất nhiều....

-Tiểu Lạc....

Một khi vẫn còn chưa buông mặt nạ “ngoan ngoãn, yếu ớt” đó xuống, Tiểu Lạc vẫn đang đóng kịch. Vai diễn đang thành công hay sẽ thất bại? Dự cảm không lành tràn ngập khắp người Nhiếp Ân.

Không ngờ Thạch Tư Nhiên lại đột ngột....Đột ngột mỉm cười. Anh ta rút ra một tấm ảnh trong đồng hồ sơ mang theo trong cặp táp của mình?

-Là bà bà này có phải không?

-Đúng rồi ạ -Tiểu Lạc gật đầu, đưa tay chỉ -Là bà bà này. Có chú này nữa. Trong phòng Tiểu Lạc còn tiền. Của bà ấy cho.

-Được rồi...-Thạch Tư Nhiên ra hiệu, hai vệ sĩ phía sau tiến tới khóa chặt tay Nhiếp Ân và Tiểu Lạc trong ánh mắt kinh ngạc của cả hai người. Anh ta hất hàm:

-Đưa hai người này về biệt thự. Tôi còn bận chút việc....

Phản ứng tiếp theo của Nhiếp Ân thật dữ dội. Cô la hét, cô muốn thoát khỏi. Cô muốn đi thật xa....

Một miếng khăn có thuốc mê bị phủ lên mặt Nhiếp Ân. Tiểu Lạc tròn mắt nhìn.

Thạch Tư Nhiên đỡ lấy thân hình nhỏ bé, ôm vào lòng. Nghĩ trăm phương nghìn kế, cuộc cùng lại có một con đường phải đi thôi.

Vệ sĩ đưa hai người ra ngoài. Thạch Tư Nhiên cầm lấy điện thoại, ra ngoài hút thuốc, mãi lâu sau mới trở vào:

-A Bình....

-Dạ?

-Đi nói với người họ Nghiêm biết, chúng ta sẽ hỗ trợ tài chính cho họ. Chỉ cần....

Chiêu mượn dao giết người này cũng lợi hại. Nghiêm Thành hỏi Nghiêm Thành, tôi cũng muốn biết, anh bày ra bao nhiêu chuyện, rốt cuộc là có mục đích gì?

52. Chương 52: Chương 49-2

Nghiêm Thành và Diệp Tâm ở quê tận hưởng cuộc sống nông nhàn rồi. Anh đã biết cùng cha vợ ra đồng bón phân, cũng học được cách thụ phấn hoa cho năng suất cao nhất. Mỗi buổi chiều, ông Diệp, cậu của Diệp Tâm và Nghiêm Thành cùng nhau trở về nhà, nơi có ba người phụ nữ đang chờ đợi với mâm cơm đơn giản nhưng ai cũng ăn tới mấy chén cơm.

Buổi tối, Đào Đào quần quýt với ba một lúc rồi mới chịu đi ngủ. Nghiêm Thành ôm lấy con gái, ngọt ngào kể chuyện. Câu chuyện về nàng Bạch Tuyết xinh đẹp, từ thuở ấu thơ anh chưa bao giờ được ai đó kể cho nghe.

-Anh còn mệt không?

Diệp Tâm nhẹ nhàng bưng lu nước mát mới nấu vào trong. Nghiêm Thành cầm lấy, kéo khê để cô ngã vào lòng. Anh còn từ tốn áp mặt vào mái tóc thơm ngát của cô.

-Không mệt. Nhưng sắp tới thì có lẽ....không còn được như vậy rồi.

Diệp Tâm im lặng. Cô biết, vì mình Nghiêm Thành đã trở mặt với bà nội. Cô ruột của anh hiện đang ở tù. Nghiêm thị tạm thời do Thẩm Thanh Dương tiếp quản. Anh ta được sự hậu thuẫn của Âu thị, đang dần giành lại một số hợp đồng lớn, tuy nhiên vốn không đủ để triển khai. Nhưng thông tin mới nhất cho biết, Thạch Tư Nhiên đã đồng ý cho Nghiêm thị vay một số vốn lớn. Giá cổ phiếu Nghiêm thị cũng tăng trở lại. Số lượng cổ phiếu bị bên ngoài thu mua đang từ từ được Thẩm Thanh Dương thu hồi lại, hiện nay chỉ còn khoảng 10%.

Nghiêm Thành cười khê. Trận chiến – với một số người vừa nhập cuộc là chỉ mới bắt đầu song thực tế đã được chuẩn bị từ rất lâu.

-Giá cổ phiếu hiện đã tăng đến 18 đồng, tăng gấp đôi so với trước.

-Lượng cổ phiếu bên ngoài nắm giữ khoảng bao nhiêu?

-Khoảng 5%.

-Tăng giá thu mua.

Phía bên Thẩm Thanh Dương có sự hỗ trợ từ hai tập đoàn lớn nhất định sẽ tìm mọi cách giành lại số cổ phần này. Thạch Tư Nhiên vốn nghĩ thế lực bí mật đang thu mua cổ phiếu của Nghiêm thị chính là Nghiêm Thành, mục đích là giành quyền kiểm soát cả tập đoàn.

Đôi khi kẻ đang nắm giữ trong tay quá nhiều lợi thế lại là một bất lợi. Nhất là với một người đã quen được hỗ trợ, đã quen mọi thứ được sắp đặt trước như Thẩm Thanh Dương.

Diệp Tâm không biết đến tình hình hiện tại của Nghiêm thị. Nhưng cô hiểu ý nghĩa lời nói của Nghiêm Thành. Cô để yên tay mình trong bàn tay rám nắng của anh.

-Em sẽ không đi đâu nữa. Em và Đào Đào sẽ ở lại đây.

Chờ anh về. Chờ anh với bình yên và hạnh phúc. Ngày xưa cô từng đánh mất, nhưng tạo hóa hiện giờ lại đang trả cho cô nhiều hơn thế nữa. Có Nghiêm Thành, có Đào Đào, có ba mẹ, có cuộc sống bình an.

Vui vẻ mà sống, sống cạnh người thân, chẳng phải đó là hạnh phúc tột cùng của kiếp người trên cõi nhân sinh sao?

-Ừ.

Nghiêm Thành cười khê. Lần đầu tiên anh cúi xuống....Cũng là lần đầu tiên Diệp Tâm khép mắt, đón nhận nụ hôn của anh, dịu dàng, nồng nàn đến ngất ngây.

....Giá cổ phiếu của Nghiêm thị được tăng lên liên tục. Giá trị của 5% cổ phiếu từ bên ngoài cũng tiếp tục được nâng lên.

20 đồng, 25 đồng, 30 đồng....

Thẩm Thanh Dương nhìn báo cáo của trợ lý mà lòng khấp khởi. Tính ra phía bên kia chỉ còn chưa tới 10% cổ phần, dù thu mua thêm cũng không tạo thành uy hiếp với vị trí chủ tịch Hội đồng quản trị. Tạm thời thì....

-Thưa giám đốc....Hiện nay bên ngoài lại đang có người bán cổ phiếu của chúng ta ra ồ ạt. Bên thu mua....

-Cái gì?

Số cổ phiếu bán ra có giá trị lên đến 7% cổ phần. Nếu bên kia mua được....vậy thì....

-Lập tức mua vào cho tôi!

-Thưa giám đốc, giá bây giờ đã là 35 đồng.

-Mua vào. Giá thế nào cũng phải mua vào....

Vị trợ lý vàng dạ, vội vàng ra ngoài truyền đạt lại. Số vốn hỗ trợ của Thạch Tư Nhiên khá lớn, nhưng giá cổ phiếu tăng vùn vụt, nếu tiếp tục thu mua thì chẳng bao lâu....

Trong một căn phòng nhỏ, một dáng vóc cao lớn lười biếng tựa vào thành ghế. Trên tay anh ta vẫn là tấm hình của người thiếu nữ. Tấm ảnh rạng ngời hạnh phúc, khoác vai một cậu bé con.

Một dòng tin vừa xuất hiện trên mạng Internet....Anh ta liếc qua, trong đôi mắt sâu thẳm thoáng lên một tia trào phúng lẫn thương xót. Trả thù, kèm theo là bao sự hi sinh....

53. Chương 53: Chương 50-1: Kết Thúc Để Lại Bất Đầu

Lừa đảo cũng là một nghề nghiệp, nhưng xưa nay trong giới lừa đảo, chưa ai dám dùng mạng của mình đặt cược cho thành công của một vụ đối lừa.

Khang Lạc -11 tuổi, Thiên tài trong giới lừa đảo, là kẻ đầu tiên.

Thạch Tư Nhiên đang trong tình trạng vô cùng mâu thuẫn, vừa hận vừa không muốn mất Nhiếp Ân. Cách duy nhất anh ta nghĩ ra được chính là khống chế hai người, mang sự an toàn của Tiểu Lạc nhằm khống chế Nhiếp Ân ở lại với mình.

Nhưng....

-Em luôn muốn Nhiếp Ân được hạnh phúc, có phải không?

Hạnh phúc nhất của chị ấy là từ bỏ được tình yêu với Thạch Tư Nhiên. Bao năm rồi, dù sống bằng nghề lừa đảo, khoác lên mình bao nhiêu nguy trang đi nữa, Nhiếp Ân vẫn là cô gái yếu đuối ngày đó. Sự yếu đuối đến từ tình cảm, sự lưu luyến, nỗi hận thù Thạch Tư Nhiên.

-Ân Ân...Em sẽ trốn ra ngoài. Em sẽ ra ngoài, tìm anh Khang đến giúp chị....Anh ấy sẽ giúp chúng ta.

Nhiếp Ân bị nhốt trong căn phòng lớn, Tiểu Lạc ở phía ngoài, chỉ có thể đưa vào trong một mẫu giấy. Cô đọc nội dung, sự lo lắng càng dâng cao. Tiểu Lạc đã gạt anh ta một lần, nếu bị Thạch Tư Nhiên phát hiện ý định bỏ trốn, chỉ sợ là....

-Cậu nhóc....Quay vào đi!

Tiểu Lạc không hề bị giọng nói lạnh lùng của Thạch Tư Nhiên làm sợ hãi. Hiện nay cậu bé đang trèo qua ban công ở tầng 3, cách mặt đất rất xa...

-Chú Thạch...

Khuôn mặt tươi cười rạng rỡ. Thạch Tư Nhiên đã xem qua hồ sơ của Thám tử. Con của anh ta bị tẩy là do Bạch Mộng Hoa gây ra. Vậy mà...trong lúc đó Thạch Tư Nhiên không hề hay biết. Nhiếp Ân mất đi đứa trẻ vô cùng đau khổ. Nếu nó còn sống, có lẽ cũng cỡ tuổi Tiểu Lạc....Cũng có vóc dáng tương tự thể này chẳng?

-Mẹ chú sẽ không để Ân Ân vui vẻ. Hà tất phải miễn cưỡng làm gì.

-Chuyện người lớn, có những việc....

-Người lớn đôi khi rất ngốc. Trẻ con có lợi thế, dám làm những việc mà người lớn không dám làm.

Cậu bé thành linh lao tới chỗ Thạch Tư Nhiên đang đứng. Các vệ sĩ ngăn lại. Có người còn ôm chặt lấy Tiểu Lạc. Cậu nhóc vùng vẫy kịch liệt, nếu có ai từ xa quan sát sẽ dễ dàng cho rằng- một đám người lớn hiếp đáp một đứa trẻ con.

Tiểu Lạc bị khống chế rồi đặt xuống đất. Bất thành linh cậu nhóc vùng dậy, cắn mạnh tay người gần mình nhất, chạy ra phía ban công.

Một nụ cười nhếch lên lạnh lẽo trên môi Tiểu Lạc. Thạch Tư Nhiên thoáng rung mình, không kịp phản ứng. Đám vệ sĩ cũng cứng đờ người khi Tiểu Lạc lao nhanh khỏi ban công.

Tầng 3, rất cao.

Phía dưới là một hồ bơi. Nhưng khoảng cách xa như vậy, vẫn có thể gây ra tổn thương. Tiểu Lạc còn nhỏ, thể lực có thể chịu nổi không?

-Àm....

Từ bên ngoài một đám người vừa tràn vào biệt thự. Ai đó mới nhảy xuống hồ bơi, kéo Tiểu Lạc lên.

Cậu nhóc, mặt mày nhợt nhạt nhưng vẫn nhận ra, người vừa cứu mình là Khang Kỳ Bách. Đôi môi tím ngắt run run:

-Chị....Ân Ân bị nhốt....Cứu Ân Ân....Cứu Ân Ân....

Ngay từ đầu, Nghiêm Thành đã nhắm đến Thạch Tư Nhiên.

Nghiêm Thành muốn cắt đứt mọi đường lùi của Nghiêm thị, phải dẹp đi chướng ngại là Thạch Tư Nhiên....Tiểu Lạc chỉ đồng ý hợp tác với anh nếu Nghiêm Thành giúp cậu ta khiến Thạch Tư Nhiên phải trả giá. Chỉ có cách đưa anh ta vào tù, Nhiep Ân mới không bị nguy hiểm và bất trắc nữa. Cô có thể đi đâu đó thật xa.

-Nếu em có thể dụ anh ta, khiêu khích anh ta bắt giữ Nhiep Ân -chúng ta có cơ hội buộc tội Thạch tổng giam giữ người trái phép, bắt cóc – tạo thành một vụ scandal lớn. Lúc đó thì....

Chủ tịch bị bắt, giá cổ phiếu của Minh thị sẽ bị ảnh hưởng lớn. Thạch Tư Nhiên lo ình còn không xong, chắc chắn không thể tiếp tục hỗ trợ tài chính cho Nghiêm thị. Giá cổ phiếu Nghiêm thị lại được nâng quá cao như vậy, không có nguồn lực tài chính hùng hậu hỗ trợ, tin chắc không trụ được lâu.

Sổ cổ phiếu được bên thứ ba bí mật thu mua từ trước đó, nhân lúc Nghiêm thị đẩy giá lên cao sẽ được âm thầm bán ra, kiếm lời không nhỏ. Tình thế hiện tại bất lợi cho Nghiêm thị như tiếp thêm dầu vào lửa, kéo giá cổ phiếu xuống thấp, “bên thứ ba” nhân cơ hội này thu mua với giá rẻ mạt, tạo nên cú phản công ngoạn mục, lấy tiền của chính Nghiêm thị đoạt quyền lãnh đạo của tập đoàn này.

Tại ngôi làng nhỏ, Nghiêm Thành cầm điện thoại. Phía bên kia là giọng nói run rẩy, gần như van xin của Nghiêm lão phu nhân:

-Thành Thành....Nội xin con....Con mau về đi. Nhà ta....

Tim anh nhói lên một chút. “Nhà ta”....

Nơi đó có gì? Người cha luôn xem anh như kẻ lạ. Người mẹ như một cái bóng âm thầm.

Nghiêm gia nuôi anh khôn lớn, nhưng nếu Nghiêm Thành không có giá trị sử dụng, anh cũng sẽ bị đẩy vào một góc. Quan hệ gia đình nhạt nhẽo, tựa như buôn bán, tựa như hai kẻ đồng hành hợp tác để cùng tồn tại....Chỉ là....

-Còn xin lỗi....Nhưng con không có cách nào khác. Con không còn làm việc ở Nghiêm thị nữa.

Hôm qua Nghiêm Thành đã nhận được hồi đáp từ công ty ở Hong Kong, đồng ý nhận anh vào làm việc. Anh không còn là giám đốc của Nghiêm thị, cũng không có bất cứ dính dáng gì với quyền lợi -trách nhiệm của tập đoàn này.

Lương tháng của Nghiêm Thành là 60 ngàn, con số không lớn nhưng với gia đình một vợ, một con vẫn có thể đủ. Số tiền tích lũy trong tài khoản cũng có thể xem như khoản dự trữ lúc khó khăn.

Đường lùi, đường đi tới đều được dự tính hoàn hảo. Cuộc sống bình lặng cũng là một hạnh phúc mà Nghiêm Thành chờ đợi suốt thời gian không phải là ngắn, đánh đổi không ít gian nan.

Trái ngược với tâm trạng của cháu trai, Nghiêm lão phu nhân tay run lấy bẫy, nhìn điện thoại trân trối. Thẩm Thanh Dương sau khi đánh mất quyền kiểm soát ở Nghiêm thị lại bị vạch trần không ít chuyện trong việc kê khống tài chính, gian lận thương mại, còn có cả hối lộ để giành lấy các hợp đồng lớn. Nghiêm Thành không phải trước đây không thực hiện những chuyện ấy nhưng từ sau khi anh từ chức, mọi thứ đã được “dọn dẹp” sạch sẽ. Bên ngoài còn có lời đồn, Nghiêm Thành phát hiện ra sai sót của Nghiêm thị, xảy ra bất đồng nên mới từ chức. Thẩm Thanh Dương chỉ là kẻ bắt tài....

Nghiêm thị....Mĩa may thay lại không còn do họ Nghiêm làm chủ. Hiện nay đã có người nắm giữ tới 37% cổ phiếu, chính thức tiếp nhận Nghiêm thị, làm Chủ tịch tập đoàn.

Cánh cửa phòng họp của Nghiêm thị rộng mở. Những ánh mắt dồn hết vào bước chân của người mới bước vào.

-Tạ Phúc Khanh....

Trái tim Nghiêm lão phu nhân như ngừng đập. Bên trong cũng có không ít tiếng lao xao.

Trợ lý của Nghiêm Thành. Vì vậy mà mọi bí mật trong Nghiêm thị anh ta đều nắm hết. Những hợp đồng mờ ám đều được xử lý gọn ghẽ với phần trách nhiệm chẳng liên quan gì tới Nghiêm Thành và anh ta.

-Lão phu nhân....

-Khốn nạn...

Khác hẳn vẻ điềm tĩnh thường ngày, lão phu nhân thật sự giận dữ. Nuôi ong tay áo, bà thật sự không ngờ....

Tạ Phúc Khanh không để ý tới vẻ thù địch trong ánh mắt những người trong Nghiêm gia. Gương mặt anh ta bình thản, khóe môi ẩn hiện nụ cười như có, như không.

Cuối buổi họp, bất ngờ luật sư của Tạ Phúc Khanh lên tiếng. Lời nói ngắn gọn nhưng lại làm không khí trong phòng họp một lần nữa như muốn vỡ tung:

-Kính thưa các vị....Hiện tại anh Tạ đang nắm trong tay 37% cổ phần của Nghiêm thị, chính thức nắm giữ vai trò Chủ tịch hội đồng quản trị. Nhưng anh ấy cũng có nguyện vọng, trong thời gian 10 năm, đợi đến khi cậu Nghiêm Mạnh Quan tốt nghiệp đại học sẽ thừa hưởng toàn bộ số cổ phần này. Văn bản này đã được lập. Anh Tạ sẽ giữ quyền giám hộ cậu Nghiêm cho đến khi tròn 18 tuổi.

-Cái gì?

Nghiêm lão phu nhân và những người con có mặt trong phòng đều sửng sốt. Tạ Phúc Khanh muốn gì khi đột ngột trao lại toàn bộ số cổ phần, còn đòi quyền giám hộ Mạnh Quan?

-Cậu không có quyền...Mạnh Quan sao lại giao cho cậu giám hộ chứ? Cậu....

-Vì anh Tạ Phúc Khanh là cậu ruột của cậu Nghiêm Mạnh Quan. Mẹ của cậu ấy, cô Tạ Uẩn Đình là chị ruột của anh Tạ.

Một bóng dáng nhỏ nhắn hiện ra trong quá khứ...Nghiêm lão phu nhân run lên bần bật. Bà từng khinh khi cô gái đó. Đôi mắt trong trẻo như mặt nước...Rất giống Tạ Phúc Khanh, khi anh ta gỡ kính ra.

Mọi người trong phòng họp đã lui ra. Tạ Phúc Khanh lặng lẽ tiến đến. Nghiêm lão phu nhân lại lùi lại đằng sau:

-Anh rể là người tốt. Nên tôi vẫn để Mạnh Quan theo họ của anh ấy...Tôi cũng không truy cứu chuyện cũ. Còn nếu bà muốn mọi người đều biết, Nghiêm gia là một gia tộc giết người như giết chó, từ Nghiêm tiểu thư cho người bị miệt thị nạn nhân bị cưỡng hiếp đến cậu Ba Nghiêm thuê người bắt cóc, muốn làm nhục chị tôi khiến anh rể vì bảo vệ vợ con mà cũng bị vạ lây.... Để xem quan tòa có dám giao Mạnh Quan ột gia đình như vậy nuôi dưỡng hay không?

Nghiêm Thành đã hứa để cho Tạ Phúc Khanh trả thù. Anh cũng không làm gì nhà họ Nghiêm cả. Họ khinh khi chị nghèo hèn, không xứng với con họ. Vậy thì để cho họ mất đi thứ họ tự hào nhất. Tiền tài, danh vọng, buộc họ đứng ở vị trí bị khinh rẻ ngày nào. Vậy đã là một kết cuộc bi thảm lắm với những con người kiêu ngạo đó rồi.

*Phần cuối sẽ đăng khi có đủ 10 phản hồi và 80 like nhé. Cảm ơn!

54. Chương 54: [chương 50.2] -hoàn Truyện

Anh....anh ơi!

Giọng nói trong trẻo như chuông ngân của Đào Đào đánh thức Tiểu Lạc. Khi mở mắt đã nhận thấy, bên cạnh còn có Nhiếp Ân.

-Anh....

Đào Đào đến cùng với mẹ. Diệp Tâm cũng vừa tâm sự với Nhiếp Ân xong.

-Bé con!

Tiểu Lạc cười khê, vuốt lên gò má non mịn. Bé con như thiên thần trong sáng, chỉ mong từ nay em luôn hạnh phúc, có một gia đình thực sự thuộc về em.

Còn anh....

Cửa phòng bệnh bật mở. Khang Kỳ Bách bước vào.

-Không có gì đáng ngại nữa. Chiều nay sẽ được xuất viện.

Mỗi người mỗi ngả. Tiểu Lạc nhắm mắt. 11 tuổi, tiếp tục nghề lừa đảo, có lẽ cũng là số phận của cậu rồi.

-Lúc này các bạn học của con vừa tới -Khang Kỳ Bách bỗng lên tiếng- Hoa và quà, ba để đằng kia.

“Ba”?

Đóng kịch....Chỉ là đóng kịch. Sau khi Đào Đào và mẹ rời khỏi, tất cả sẽ lại không còn.

-Anh ơi, anh nhớ ăn uống nhiều nha. Đào Đào về, mai Đào Đào sẽ ghé thăm anh nữa.

-Ừ.

Khi em quay trở lại, anh sẽ không còn ở đây đâu.

Em là một thiên sứ nhỏ, còn anh không có chỗ để về.

Không khí trong phòng sau khi mẹ con Đào Đào đi trở nên yên tĩnh. Nhiếp Ân cũng không biết nói gì.

-Tôi đã khôi phục lại thân phận cảnh sát, sẽ chuyển về làm việc ở khu Giác Đông.

-Chúc mừng anh...

Nhiếp Ân nhẹ giọng đáp lại. Cô như đang trong một giấc mộng. Thạch Tư Nhiên -Khang Kỳ Bách....Tiểu Lạc...Tạ Phúc Khanh đã thay Nghiêm Thành giải thích cho cô mọi chuyện. Để trả thù giùm Nhiếp Ân, để Thạch Tư Nhiên không thể quấy rầy cuộc sống của cô nữa, Tiểu Lạc đã chấp nhận liều một ván. Đứa nhóc ngốc nghếch. Em lừa người thì được, làm sao có thể lừa được chị. Trong lòng em, từ lâu đã xem chị là một chỗ nương tựa. Chỉ có chị ngốc nghếch, yếu đuối khiến em phải khổ sở thật nhiều rồi.

Chị sẽ không bao giờ bỏ rơi em nữa. Chúng ta nương tựa vào nhau....Như mấy năm nay, khi buồn khổ nhất chỉ có ta với nhau thôi.

-Lương tháng hiện tại của tôi là 32 ngàn, tôi có một căn hộ nhỏ. Ba mẹ tôi là viên chức về hưu, cũng không phải là người hẹp hòi gì. Tôi đã nói qua chuyện của em cho họ nghe, nói là em còn có một đứa con trai 11 tuổi. Chồng cũ của em không tốt. Ba mẹ tôi không để ý gì.

Nhiếp Ân kinh ngạc nhìn Khang Kỳ Bách. Tiểu Lạc nhú mày....

-Thật ra chúng ta là một gia đình không tẻ. Nhiếp Ân – Tiểu Lạc cũng cần có một người cha.

Cuộc sống của Khang Kỳ Bách rất đơn giản. Đi theo anh sẽ không phải lọc lừa, giả dối nữa. Cũng không hẳn là tình yêu ghi tâm khắc cốt nhưng khi Nhiếp Ân mất tích, Khang Kỳ Bách đã vô cùng lo sợ....Chuyện của cô và Thạch Tư Nhiên anh biết rất rõ. Họ tình sâu nghĩa nặng. Nếu Nhiếp Ân....yếu lòng trở lại...Anh cũng chẳng biết mình phải làm sao.

Giờ đây chỉ có thể nói thẳng. Điều duy nhất Khang Kỳ Bách hơn Thạch Tư Nhiên là anh có một gia đình tốt. Ba mẹ hiền hòa, hiểu chuyện. Họ thương con, thương cả những gì con chọn lựa. Chỉ cần Nhiếp Ân làm con mình hạnh phúc, dù cô từng có con riêng đi nữa, họ vẫn sẽ thương cô, chấp nhận cô.

Tiểu Lạc cũng sẽ có một nơi nương tựa. Thằng bé cũng chỉ mới có 11 tuổi, thiên tài lừ gạt thì sao chứ? Gạt được người song có gạt được mình không?

-Anh suy nghĩ kĩ rồi sao?

Tiểu Lạc chột hỏi. Khang Kỳ Bách là cảnh sát...Hai người lại là kẻ lừa đảo, vậy thì...

-Giấy tờ hiện nay của em cũng là mang họ của tôi mà. Tôi có vài người bạn làm việc bên hộ tịch. Kết hôn xong là nhập khẩu ngay.

Tay Nhiếp Ân run rẩy. Cô cũng chưa quyết định được. Thạch Tư Nhiên là quá khứ. Khang Kỳ Bách là hiện tại. Với quá khứ, niềm đau có cả tình yêu sâu nặng. Nhưng cô hiểu hơn ai hết, mình đã không thể quay trở lại. Mẹ của Thạch Tư Nhiên, ba của cô, đứa con chưa ra đời của họ vĩnh viễn là bức tường cao ngăn cách hai người.

Đến với Khang Kỳ Bách thì....

-Tôi và Tiểu Lạc không cần...

-Hai người thời gian qua đều sống bằng nghề lừa đảo. Không có tôi bên cạnh, có thể quay về nghề cũ. Đi theo tôi đi...

Đây là lần đầu trong đời Khang Kỳ Bách mặt dày như vậy. Anh nắm lấy tay Nhiếp Ân, giọng cũng nhẹ đi:

-Tôi xin em đấy. Ân Ân...Hai người đi mất, từ nay tôi biết sống thế nào đây?

....Cuộc đoàn tụ của hai cậu cháu Tạ Phúc Khanh lại chẳng có mấy điểm cảm động. Tạ Phúc Khanh không muốn Mạnh Quan phải như mình năm xưa, sống trong thù hận nữa. Dù sao nhà nội cũng nuôi dưỡng thằng bé, Nghiêm lão phu nhân yêu thương nó. Ân tình đó không phải nói chấm dứt là sẽ chấm dứt ngay.

-Con đến ở với cậu nhé?

Mạnh Quan khựng lại. Rời khỏi Nghiêm gia, không phải cũng từng mong như vậy sao?

-Con cứ nghĩ cho kỹ. Cậu chỉ sống có một mình.

Nghiêm lão phu nhân sau sự kiện ở công ty tái phát bệnh tim, hiện đang nằm trong phòng hồi sức. Mạnh Quan cũng không nỡ rời khỏi bà. Hơn nữa....Không có Mạnh Bằng, cũng có chút không quen.

-Con ở lại đây -Cậu bé ngẩng mặt lên- Bà nội đang bị bệnh.

Có thể nội sẽ không tỉnh lại, có thể nội sẽ liệt nằm một chỗ. Người trong nhà, không thể bỏ rơi nhau – chính là trong lúc này.

Trong bệnh viện, Nghiêm Thành và vợ con cũng vào thăm Nghiêm lão phu nhân. Đón chờ họ là sự lạnh nhạt từ những người ruột thịt. Nhưng Nghiêm Thành không hối hận....Ngay cả khi đối diện cùng ba ruột, nhận từ ông ánh mắt lạnh nhạt, trách móc, anh chỉ yên lặng, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Đào Đào.

-Ba ba ơi!

Con gái nhỏ sẽ không bao giờ phải đau lòng như anh trước sự lạnh nhạt của người cha ruột. Anh không thể sẽ mãi nâng con trong lòng bàn tay được song sẽ là chỗ dựa, là nơi bình yên nhất trong đời con gái, khi con nhỏ bé cũng như khi đã trưởng thành.

Diệp Tâm nhìn hai cha con đang dừng lại chờ mình với nụ cười rất nhẹ. Con gái đang hạnh phúc....Sinh mạng nhỏ trong bụng vừa mới hình thành của cô cũng sẽ vui lắm vì từ khi còn là một mầm non trong bụng mẹ, con đã có một người cha sẵn sàng thương yêu, nắm tay con đến hết quãng đường này.

Hạnh phúc vô cùng đơn giản. Những đứa con hạnh phúc -chỉ là khi đi cùng cha mẹ, được hai người nắm tay dẫn qua những con đường luôn tấp nập người đi....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-ba>